ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 129
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2013
1,5 ΕΥΡΩ

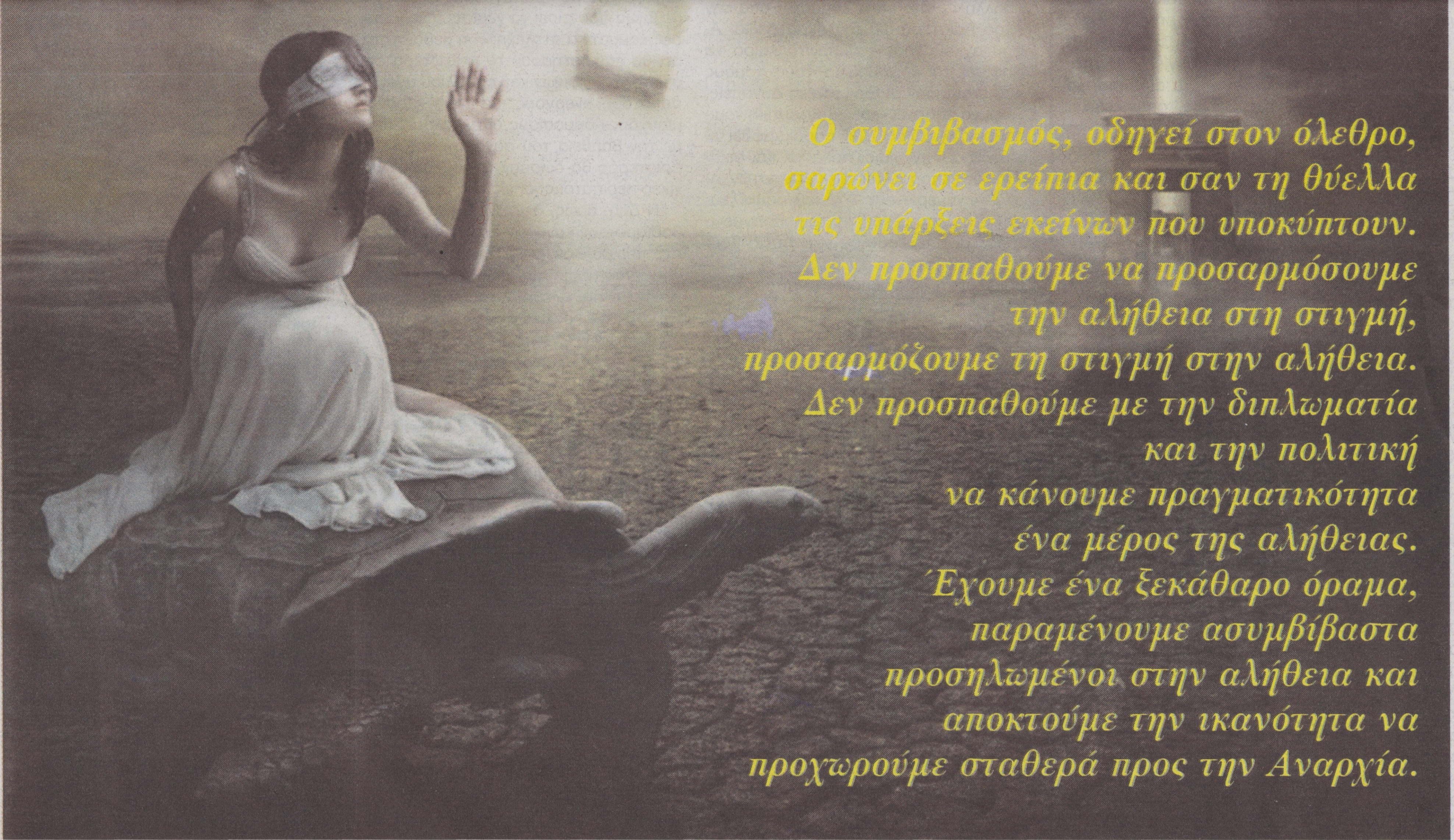
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ



*Ο συμβιβασμός, οδηγεί στον όλεθρο,
σαρώνει σε ερείπια και σαν τη θύελλα
τις υπάρξεις εκείνων που υποκύπτουν.
Δεν προσπαθούμε να προσαρμόσουμε*



Ο συμβιβασμός, οδηγεί στον όλεθρο,
σαρώνει σε ερείπια και σαν τη θύελλα
τις υπάρξεις εκείνων που υποκύπτουν.
Δεν προσπαθούμε να προσαρμόσουμε
την αλήθεια στη στιγμή,
προσαρμόζουμε τη στιγμή στην αλήθεια.
Δεν προσπαθούμε με την διπλωματία
και την πολιτική
να κάνουμε πραγματικότητα
ένα μέρος της αλήθειας.
Έχουμε ένα ξεκάθαρο όραμα,
παραμένουμε ασυμβίβαστα
προσηλωμένοι στην αλήθεια και
αποκτούμε την ικανότητα να
προχωρούμε σταθερά προς την Αναρχία.



Ο συμβιβασμός, οδηγεί στον όλεθρο,
σαρώνει σε ερείπια και σαν τη θύελλα
τις υπάρξεις εκείνων που υποκύπτουν.
Δεν προσπαθούμε να προσαρμόσουμε
την αλήθεια στη στιγμή,
προσαρμόζουμε τη στιγμή στην αλήθεια.
Δεν προσπαθούμε με την διπλωματία
και την πολιτική
να κάνουμε πραγματικότητα
ένα μέρος της αλήθειας.
Έχουμε ένα ξεκάθαρο όραμα,
παραμένουμε ασυμβίβαστα
προσηλωμένοι στην αλήθεια και
αποκτούμε την ικανότητα να
προχωρούμε σταθερά προς την Αναρχία.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

ΣΥΜΦΩΝΑ με τις προβλέψεις ορισμένων οικονομολόγων, το 2050 είναι πιθανόν, με σταθερές τις σημερινές καταγεγραμμένες τάσεις, να μην υπάρχει καμία ευρωπαϊκή χώρα ανάμεσα στις 10 μεγαλύτερες οικονομίες του πλανήτη. Πρόκειται, βέβαια, για μια πρόβλεψη που μπορεί εύκολα να αμφισβητηθεί, καθώς οι συνθήκες μεταβάλλονται ραγδαία. Σύμφωνα, επίσης, με τους ίδιους αναλυτές το αποτέλεσμα αυτό είναι αναπόδραστο, καθώς η Ευρώπη έχει μόλις το 7% του παγκόσμιου πληθυσμού, το 25% του παγκόσμιου ΑΕΠ και το 50% των παγκόσμιων κοινωνικών δαπανών.

Ο ευρωπαϊκός χώρος, μετά την λήξη της δεύτερης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, παρέμεινε ένα «ειρηνικό» έδαφος, γεγονός, βέβαια, που προϋπέθετε τις σφαγές στην αφρικανική ήπειρο, δεκάδες πραξικοπήματα στην Λατινική Αμερική και δεκάδες «περιφερειακούς» πολέμους, όπως εκείνοι που διεξήχθησαν στο Βιετνάμ, στην Κορέα ή στην Καμπότζη. Η κοινωνική ευμάρεια των ευρωπαίων πολιτών, η βασισμένη επί δεκαετίες εκτός των άλλων σ' αυτήν ακριβώς την «ειρηνική» συνθήκη, που επέβαλλαν σημαντικά κομμάτια της παγκόσμιας κυριαρχίας, φαίνεται ότι βρίσκεται πλέον σε σοβαρή δοκιμασία. Να σημειώσουμε, όμως, ότι και η επιβολή στις μεταπολεμικές ευρωπαϊκές κοινωνίες δεν ήταν μια διαδικασία γραμμική, αντίθετα οι κυρίαρχοι έλαβαν υπόψη τους εξεγέρσεις, όπως εκείνη του Μάη του '68, κινήματα όπως το φεμινιστικό, το οικολογικό κ.ο.κ., με την κάθε μορφής αριστερά να συγκρατεί με συνέπεια και εφευρετικότητα κάθε ανεξέλεγκτη κοινωνική αναταραχή. Η εποχή, λοιπόν, των «δικαιωμάτων» στον ευρωπαϊκό κοινωνικό χώρο φαντάζει ήδη παρελθόν, παρά την υποκριτική σαστιμάρα των πάσης φύσεως μαρξιστών, νεομαρξιστών ή νεοαναρχιστών,



Πόλεμος όλων εναντίον όλων

Χωρίς αμφιβολία, ο ελλαδικός χώρος, εδώ και καιρό έχει μπει στη «ζώνη του λυκόφωτος». Η χιλιοτραγουδισμένη «δημοκρατία δυτικού τύπου» από το 2010 έχει δώσει τη θέση της στο καθεστώς «έκτακτης ανάγκης» που επιβάλλει «εν λευκώ» διοίκηση δια των Αναγκαστικών Νόμων, που στην πολιτική αργκό λέγονται «πράξεις νομοθετικού περιεχομένου». Όλοι πια παραδέχονται, ότι τα διατάγματα παραβιάζουν προηγούμενους νόμους και συνταγματικές ρήτρες που «κατοχύρωναν» διάφορες «ελευθερίες» και «δικαιώματα», ότι οι δικαστικές αποφάσεις έρχονται «κατά παραγγελία» ή εφαρμόζονται κατά το μέρος που συμφέρει την εξουσία ή δεν εφαρμόζονται καθόλου. Δεν υπάρχει κανείς που να μην αναγνωρίζει, ότι το κοινοβούλιο είναι ένας διακοσμητικός θεσμός για να κάνουν τα «σουαρέ» τους τριακόσιοι προνομιούχοι υπάλληλοι από επτά κόμματα, από την Άκρα Αριστερά ως την Άκρα Δεξιά. Αφού αγκομάχησε τον πρώτο καιρό να ψηφίσει το κοινοβούλιο τους νόμους που ετοίμασαν οι Εγγυήτριες Δυνάμεις, ώστε να υπάρχει «κοινοβουλευτική νομιμοποίηση», τώρα έχει παρακαμφθεί εντελώς. Οι εγχώριοι πολιτικοί και οικονομικοί εκπρόσωποι των Δανειστών απλώς ενημερώνουν την «εθνοσυνέλευση» μετά από μήνες για τα πεπραγμένα τους και απαντούν σε ερωτήσεις βουλευτών, όποτε και αν θέλουν. Η κοινοβουλευτική «διαδικασία» είναι οι σαμα-

ας για τον στρατό σε περιόδους κρίσεων.

Πιθανόν να τεθεί το «πονηρό» ερώτημα: *«Ως αναρχικοί είσαστε νοσταλγοί της «δημοκρατικής ομαλότητας» και της προτέρας κρατικής ισχύος»;*

Πέραν του γεγονότος ότι τα παραπάνω αποτελούν **διαπιστώσεις** που δύσκολα επιδέχονται αμφισβήτησης εκτός από τους εθελοτυφλούντες ή μύωπες και κομμάτι μιας πραγματικότητας που, θέλοντας και μή, είμαστε υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουμε, η απάντηση είναι: *«Σε καμμία περίπτωση!. Και ούτε είμαστε υπέρ της αποδυνάμωσης, ούτε υπέρ της διατήρησης, αλλά μόνον υπέρ της εξάλειψης των κρατικών δομών και κάθε μορφής εξουσίας».*

Το «ναπολεόντειο» του Αντώνη Σαμαρά

Τί ήταν αυτό που έκανε τον Αντώνη Σαμαρά να γίνει ο μοναδικός πρωθυπουργός στα παγκόσμια χρονικά που έκλεισε με ένα διάταγμα την κρατική ραδιοτηλεόραση;

Οι δεσμεύσεις των Δανειστών, ότι θα τον στηρίξουν ό,τι και αν συμβεί, αρκεί να ακολουθήσει τις «οδηγίες»;

Οι παραινέσεις των «χρυσανθολαζαριστών», ότι η ελληνική κοινωνία θα λατρέψει τον Αντώνη Σαμαρά και τους δύο εταίρους του, επειδή κλείνουν έναν κρατικό οργανισμό προπαγάνδας που είχαν βεβαίως φροντίσει να γεμίσουν με χιλιάδες κομματικά στελέχη; Ή η βεβαιότητα ότι θα επικρατήσουν τα «κατώτερα ένστικτα» του κοινωνικού εμφυλίου ανάμεσα στους ανέργους και τους «προνομιούχους» δημοσίους υπαλλήλους, που με την βοήθεια του συνδικαλισμού της αριστεράς θα δώσουν την ευκαιρία για νίκες-περιπάτους, όπως στο ΜΕΤΡΟ;

Η ζωή, όμως, δεν κινείται με προκαθορισμένους κανόνες. Σε ένα τόσο ρευστό περιβάλλον, ο θρίαμβος της προηγούμενης μέρας μπορεί να μην προμη-

περαιτέρω περιπλοκές και νάτος ξανά, για την σωτηρία της πατρίδας! Ο μπάρμπα Φώτης με το υπεύθυνο μουστάκι βρήκε την ευκαιρία να το σκάσει από το παράθυρο του καμπινέ, (ξέρει αυτός τί έρχεται και φροντίζει για το μέλλον του). Φαινομενικά κερδισμένος βγήκε ο Ευάγγελος Βενιζέλος, έγινε «αντιπρόεδρος» και κονόμησε έξι-εφτά υπουργεία, ώστε να ανασυγκροτήσει το ΠΑΣΟΚ με τους αναγκαίους διορισμούς και γιατί όχι να πριονίσει την καρέκλα του Αντώνη Σαμαρά, που, ως γνωστόν, δεν είναι και από τους ευφυέστερους πολιτικούς...

Πρόσκληση για χορωδία

Είναι μία από τις μικρές πολύτιμες ειδήσεις που όταν έχεις την τύχη να τις ανακαλύψεις μέσα στον χείμαρρο των ιντερνετικών ψευτοειδήσεων, πληροφοριών και κουτσομπολιών, θέλεις πάντα να κουβαλάς το απόκομμά της σαν φυλαχτό ή σαν παραισθησιογόνο, που λέει ο λόγος, ώστε να μπορείς να αποδράσεις από τη δύσκολη πραγματικότητα. Αντιγράφουμε από τον Ριζοσπάστη της 4ης Ιούνη:

«Η Τομεακή Οργάνωση Καλλιτεχνών της ΚΟ Αττικής του ΚΚΕ απευθύνει ανοιχτή πρόσκληση για τη δημιουργία ανδρικής χορωδίας, που θα ερμηνεύσει τα τραγούδια του Κόκκινου Στρατού!

Προϋποθέσεις που απαιτούνται είναι η καλή φωνή, όχι απαραίτητα μουσικές γνώσεις και πολύ μεράκι και διάθεση για το καλύτερο αποτέλεσμα.

Οι ενδιαφερόμενοι θα πρέπει να δηλώσουν τη συμμετοχή τους στο τηλέφωνο 6945375452 και στο mailsamge63@otenet.gr μέχρι τις 15 Ιούνη. Η τελική επιλογή θα γίνει κατόπιν ακρόασης, η ημερομηνία της οποίας θα ανακοινωθεί σύντομα».

Η αρχική σκέψη μας ήταν, μην έπαθε τίποτα ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, ο τελευταίος Τσάρος της ΕΣΣΔ που ήδη διανύει την ένατη δεκαετία της ζωής του. Μετά από μια σύντομη αναζήτηση (στο διαδίκτυο εννοείται) και τηλεφωνήματα σε

υπάρχει καμία ευρωπαϊκή χώρα ανάμεσα στις 10 μεγαλύτερες οικονομίες του πλανήτη. Πρόκειται, βέβαια, για μια πρόβλεψη που μπορεί εύκολα να αμφισβητηθεί, καθώς οι συνθήκες μεταβάλλονται ραγδαία. Σύμφωνα, επίσης, με τους ίδιους αναλυτές το αποτέλεσμα αυτό είναι αναπόδραστο, καθώς η Ευρώπη έχει μόλις το 7% του παγκόσμιου πληθυσμού, το 25% του παγκόσμιου ΑΕΠ και το 50% των παγκόσμιων κοινωνικών δαπανών.

Ο ευρωπαϊκός χώρος, μετά την λήξη της δεύτερης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, παρέμεινε ένα «ειρηνικό» έδαφος, γεγονός, βέβαια, που προϋπέθετε τις σφαγές στην αφρικανική ήπειρο, δεκάδες πραξικοπήματα στην Λατινική Αμερική και δεκάδες «περιφερειακούς» πολέμους, όπως εκείνοι που διεξήχθησαν στο Βιετνάμ, στην Κορέα ή στην Καμπότζη. Η κοινωνική ευμάρεια των ευρωπαίων πολιτών, η βασισμένη επί δεκαετίες εκτός των άλλων σ' αυτήν ακριβώς την «ειρηνική» συνθήκη, που επέβαλλαν σημαντικά κομμάτια της παγκόσμιας κυριαρχίας, φαίνεται ότι βρίσκεται πλέον σε σοβαρή δοκιμασία. Να σημειώσουμε, όμως, ότι και η επιβολή στις μεταπολεμικές ευρωπαϊκές κοινωνίες δεν ήταν μια διαδικασία γραμμική, αντίθετα οι κυρίαρχοι έλαβαν υπόψη τους εξεγέρσεις, όπως εκείνη του Μάη του '68, κινήματα όπως το φεμινιστικό, το οικολογικό κ.ο.κ., με την κάθε μορφής αριστερά να συγκρατεί με συνέπεια και εφευρετικότητα κάθε ανεξέλεγκτη κοινωνική αναταραχή. Η εποχή, λοιπόν, των «δικαιωμάτων» στον ευρωπαϊκό κοινωνικό χώρο φαντάζει ήδη παρελθόν, παρά την υποκριτική σαστιμάρα των πάσης φύσεως μαρξιστών, νεομαρξιστών ή νεοαναρχιστών, που ομονοούν ήδη ζητώντας «πραγματική δημοκρατία».

Έχουμε υποστηρίξει πρόσφατα ότι η συγκεκριμένη περίοδος της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης, την οποία διανύουμε, διακρίνεται μεταξύ άλλων από ένα χαρακτηριστικό: δεν υπάρχει ζωτικός χώρος για τους κυρίαρχους, ζωτικός χώρος είναι ολόκληρος ο πλανήτης. Οι μεταβολές που εξελίσσονται με αιχμή το οικονομικό ζήτημα στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, ή ζητήματα αυταρχισμού και δημοκρατικών δικαιωμάτων στις αραβικές, αλλά και σε χώρες, όπως η Τουρκία ή η Βραζιλία, είναι φανερό, ότι όχι μόνο θα συνεχιστούν, αλλά θα ενταθούν. Η «κρίση» είναι προορισμένη να «μεταγγισθεί» και στους λεγόμενους πυλώνες (βλ. Γαλλία) κυριαρχικών συνασπισμών όπως η ΕΕ, να «επιστρέψει» στις ΗΠΑ, να ταξιδέψει και πάλι στην Λατινική Αμερική ή να κλονίσει περιφερειακούς «γίγαντες». Παρ' όλα αυτά τίποτα δεν μπορεί να

Χωρίς αμφιβολία, ο ελλαδικός χώρος, εδώ και καιρό έχει μπει στη «ζώνη του λυκόφωτος». Η χιλιοτραγουδισμένη «δημοκρατία δυτικού τύπου» από το 2010 έχει δώσει τη θέση της στο καθεστώς «έκτακτης ανάγκης» που επιβάλλει «εν λευκώ» διοίκηση δια των Αναγκαστικών Νόμων, που στην πολιτική αργκό λέγονται «πράξεις νομοθετικού περιεχομένου». Όλοι πια παραδέχονται, ότι τα διατάγματα παραβιάζουν προηγούμενους νόμους και συνταγματικές ρήτρες που «κατοχύρωναν» διάφορες «ελευθερίες» και «δικαιώματα», ότι οι δικαστικές αποφάσεις έρχονται «κατά παραγγελία» ή εφαρμόζονται κατά το μέρος που συμφέρει την εξουσία ή δεν εφαρμόζονται καθόλου. Δεν υπάρχει κανείς που να μην αναγνωρίζει, ότι το κοινοβούλιο είναι ένας διακοσμητικός θεσμός για να κάνουν τα «σουαρέ» τους τριακόσιοι προνομιούχοι υπάλληλοι από επτά κόμματα, από την Άκρα Αριστερά ως την Άκρα Δεξιά. Αφού αγκομάχησε τον πρώτο καιρό να ψηφίσει το κοινοβούλιο τους νόμους που ετοίμασαν οι Εγγυήτριες Δυνάμεις, ώστε να υπάρχει «κοινοβουλευτική νομιμοποίηση», τώρα έχει παρακαμφθεί εντελώς. Οι εγχώριοι πολιτικοί και οικονομικοί εκπρόσωποι των Δανειστών απλώς ενημερώνουν την «εθνοσυνέλευση» μετά από μήνες για τα πεπραγμένα τους και απαντούν σε ερωτήσεις βουλευτών, όποτε και αν θέλουν. Η κοινοβουλευτική «διαδικασία» είναι οι σαματάδες των καραμπουζουκλήδων της Χρυσής Αυγής, οι ενδυματολογικές συστάσεις του κυρίου προέδρου της βουλής και η συζήτηση για το αν οι βουλευτές επιτρέπεται να φέρουν σπαθιά, περίστροφα, μυδράλλια ή μπαζούκας κατά την είσοδό τους στα πρώην Ανάκτορα.

Ο πληθυσμός διατάσσεται να προσφέρει όλα τα υπάρχοντά του στην εξουσία χωρίς περιττές διατυπώσεις και να εξαφανιστεί από προσώπου γης, με εξαίρεση φυσικά τους προστατευόμενους αυτής της «περίεργης» εξουσίας. Αν αρνηθεί, θα κατασχεθούν. Ταμπού και «κόκκινες γραμμές» για την κυριαρχία δεν υπάρχουν. Ολόκληρες κοινωνίες, όπως αυτή του ελλαδικού χώρου, θυσιάζονται στο βωμό γεωπολιτικών συμφερόντων.

Το «παράδοξο» είναι, ότι ενώ ο ηγεμό-

...ψεις και κομμάτι μιας πραγματικότητας που, θέλοντας και μή, είμαστε υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουμε, η απάντηση είναι: *«Σε καμμία περίπτωση!. Και ούτε είμαστε υπέρ της αποδυνάμωσης, ούτε υπέρ της διατήρησης, αλλά μόνον υπέρ της εξάλειψης των κρατικών δομών και κάθε μορφής εξουσίας».*

Το «ναπολεόντειο» του Αντώνη Σαμαρά

Τί ήταν αυτό που έκανε τον Αντώνη Σαμαρά να γίνει ο μοναδικός πρωθυπουργός στα παγκόσμια χρονικά που έκλεισε με ένα διάταγμα την κρατική ραδιοτηλεόραση;

Οι δεσμεύσεις των Δανειστών, ότι θα τον στηρίξουν ό,τι και αν συμβεί, αρκεί να ακολουθήσει τις «οδηγίες»;

Οι παραινέσεις των «χρυσανθολαζαριστών», ότι η ελληνική κοινωνία θα λατρέψει τον Αντώνη Σαμαρά και τους δύο εταίρους του, επειδή κλείνουν έναν κρατικό οργανισμό προπαγάνδας που είχαν βεβαίως φροντίσει να γεμίσουν με χιλιάδες κομματικά στελέχη; Ή η βεβαιότητα ότι θα επικρατήσουν τα «κατώτερα ένστικτα» του κοινωνικού εμφυλίου ανάμεσα στους ανέργους και τους «προνομιούχους» δημοσίους υπαλλήλους, που με την βοήθεια του συνδικαλισμού της αριστεράς θα δώσουν την ευκαιρία για νίκες-περιπάτους, όπως στο ΜΕΤΡΟ;

Η ζωή, όμως, δεν κινείται με προκαθορισμένους κανόνες. Σε ένα τόσο ρευστό περιβάλλον, ο θρίαμβος της προηγούμενης μέρας μπορεί να μην προμηνύσει την πανωλεθρία του σήμερα. Η αναίδεια των κρατικών αξιωματούχων, οι χιλιοειπωμένες φανφάρες για την «σωτηρία της πατρίδας», αλλά και το ψυχανέμισμα πολλών ανθρώπων, ότι η συγκεκριμένη υπόθεση δεν ήταν μια ιστορία σαν τις προηγούμενες, είναι αλήθεια ότι δημιούργησε μια ελεγχόμενη αναταραχή. Όχι αρκετή για «νέα Πολυτεχνεία», ανατροπή της κυβέρνησης και «αυτοδιαχειριζόμενη κρατική τηλεόραση»(!), όπως πίστευαν κάποιοι, αλλά ούτε και υπόθεση μερικών διμοιριών των ΜΑΤ που θα κάνουν τον περίπατό τους από τις πρώτες μέρες, όπως προεξοφλούσαν κάποιοι άλλοι. Στην πραγματικότητα έγινε κάτι ενδιάμεσο, η ΕΡΤ μετέδιδε διαδικτυακά, οι αριστεροί θρονιάστηκαν στα τηλεπαράθυρα, οι αυτοδιαχειριστές στο προαύλιο αυτοδιαχειρίζονταν το τίποτα,

τους ευφυέστερους πολιτικούς...

Πρόσκληση για χορωδία

Είναι μία από τις μικρές πολύτιμες ειδήσεις που όταν έχεις την τύχη να τις ανακαλύψεις μέσα στον χείμαρρο των ιντερνετικών ψευτοειδήσεων, πληροφοριών και κουτσομπολιών, θέλεις πάντα να κουβαλάς το απόκομμά της σαν φυλαχτό ή σαν παραισθησιογόνο, που λέει ο λόγος, ώστε να μπορείς να αποδράσεις από τη δύσκολη πραγματικότητα. Αντιγράφουμε από τον Ριζοσπάστη της 4ης Ιούνη:

«Η Τομεακή Οργάνωση Καλλιτεχνών της ΚΟ Αττικής του ΚΚΕ απευθύνει ανοιχτή πρόσκληση για τη δημιουργία ανδρικής χορωδίας, που θα ερμηνεύσει τα τραγούδια του Κόκκινου Στρατού!
Προϋποθέσεις που απαιτούνται είναι η καλή φωνή, όχι απαραίτητα μουσικές γνώσεις και πολύ μεράκι και διάθεση για το καλύτερο αποτέλεσμα.
Οι ενδιαφερόμενοι θα πρέπει να δηλώσουν τη συμμετοχή τους στο τηλέφωνο 6945375452 και στο mailsamge63@otenet.gr μέχρι τις 15 Ιούνη. Η τελική επιλογή θα γίνει κατόπιν ακρόασης, η ημερομηνία της οποίας θα ανακοινωθεί σύντομα».

Η αρχική σκέψη μας ήταν, μην έπαθε τίποτα ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, ο τελευταίος Τσάρος της ΕΣΣΔ που ήδη διανύει την ένατη δεκαετία της ζωής του. Μετά από μια σύντομη αναζήτηση (στο διαδίκτυο εννοείται) και τηλεφωνήματα σε γνωστούς μάθαμε ότι ο Μιχάλης, το «θηρίο της Περεστρόικα», χαίρει άκρας υγείας. Τότε; Τί να ετοιμάζουν άραγε οι δαιμόνιοι Κουκουέδες;

Τί απεργός, τί απεργοσπάστης!

Η τελευταία απεργία της ΕΣΗΕΑ με στόχο τα «κυριακάτικα φύλλα» ως ένδειξη διαμαρτυρίας για το «μαύρο» στην ΕΡΤ, ήταν φανερό ότι ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία αν δεν είχε εξ αρχής αυτό τον στόχο ως ένα «αξιοπρεπές» κλείσιμο των δημοσιογραφικών κινητοποιήσεων. Μια απεργία, όμως, δεν παύει να είναι απεργία, είτε συμβαίνει στα εργοστάσια του Μάνεση (Ελληνική Χαλυβουργία) που έσπασε όλα τα ολυμπιακά ρεκόρ με 3.547 ημέρες απεργίας, είτε στα εργοστάσια του ΚΚΕ.

Άπασες οι «αστικές» εκδόσεις κυκλοφόρησαν κανονικά, αλλά και η αγαπημέ-

ντικά κομμάτια της παγκόσμιας κυριαρχίας, φαίνεται ότι βρίσκεται πλέον σε σοβαρή δοκιμασία. Να σημειώσουμε, όμως, ότι και η επιβολή στις μεταπολεμικές ευρωπαϊκές κοινωνίες δεν ήταν μια διαδικασία γραμμική, αντίθετα οι κυρίαρχοι έλαβαν υπόψη τους εξεγέρσεις, όπως εκείνη του Μάη του '68, κινήματα όπως το φεμινιστικό, το οικολογικό κ.ο.κ., με την κάθε μορφής αριστερά να συγκρατεί με συνέπεια και εφευρετικότητα κάθε ανεξέλεγκτη κοινωνική αναταραχή. Η εποχή, λοιπόν, των «δικαιωμάτων» στον ευρωπαϊκό κοινωνικό χώρο φαντάζει ήδη παρελθόν, παρά την υποκριτική σαστιμάρα των πάσης φύσεως μαρξιστών, νεομαρξιστών ή νεοαναρχιστών, που ομονοούν ήδη ζητώντας «πραγματική δημοκρατία».

Έχουμε υποστηρίξει πρόσφατα ότι η συγκεκριμένη περίοδος της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης, την οποία διανύουμε, διακρίνεται μεταξύ άλλων από ένα χαρακτηριστικό: δεν υπάρχει ζωτικός χώρος για τους κυρίαρχους, ζωτικός χώρος είναι ολόκληρος ο πλανήτης. Οι μεταβολές που εξελίσσονται με αιχμή το οικονομικό ζήτημα στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, ή ζητήματα αυταρχισμού και δημοκρατικών δικαιωμάτων στις αραβικές, αλλά και σε χώρες, όπως η Τουρκία ή η Βραζιλία, είναι φανερό, ότι όχι μόνο θα συνεχιστούν, αλλά θα ενταθούν. Η «κρίση» είναι προορισμένη να «μεταγγισθεί» και στους λεγόμενους πυλώνες (βλ. Γαλλία) κυριαρχικών συνασπισμών όπως η ΕΕ, να «επιστρέψει» στις ΗΠΑ, να ταξιδέψει και πάλι στην Λατινική Αμερική ή να κλονίσει περιφερειακούς «γίγαντες». Παρ' όλα αυτά τίποτα δεν μπορεί να είναι πραγματικά προβλέψιμο όσο μέσα από τα ερείπια του χθες, ξεπηδούν οι θύελλες του αύριο, όσο απομακρυνόμαστε από κάθε συνθήκη συμβιβασμού, όσο προσπαθούμε να μην προσαρμόζουμε την αλήθεια στην στιγμή, αλλά την στιγμή στην αλήθεια…

Καλοκαίρι 2013

Η φωτογραφία που επιλέξαμε για αυτό το εξώφυλλο της εφημερίδας τιτλοφορείται:

«Στον δρόμο για την Αλήθεια».

υπάλληλοι από επτά κόμματα, από την Άκρα Αριστερά ως την Άκρα Δεξιά. Αφού αγκομάχησε τον πρώτο καιρό να ψηφίσει το κοινοβούλιο τους νόμους που ετοίμασαν οι Εγγυήτριες Δυνάμεις, ώστε να υπάρχει «κοινοβουλευτική νομιμοποίηση», τώρα έχει παρακαμφθεί εντελώς. Οι εγχώριοι πολιτικοί και οικονομικοί εκπρόσωποι των Δανειστών απλώς ενημερώνουν την «εθνοσυνέλευση» μετά από μήνες για τα πεπραγμένα τους και απαντούν σε ερωτήσεις βουλευτών, όποτε και αν θέλουν. Η κοινοβουλευτική «διαδικασία» είναι οι σαματάδες των καραμπουζουκλήδων της Χρυσής Αυγής, οι ενδυματολογικές συστάσεις του κυρίου προέδρου της Βουλής και η συζήτηση για το αν οι βουλευτές επιτρέπεται να φέρουν σπαθιά, περίστροφα, μυδράλλια ή μπαζούκας κατά την είσοδό τους στα πρώην Ανάκτορα.

Ο πληθυσμός διατάσσεται να προσφέρει όλα τα υπάρχοντά του στην εξουσία χωρίς περιττές διατυπώσεις και να εξαφανιστεί από προσώπου γης, με εξαίρεση φυσικά τους προστατευόμενους αυτής της «περίεργης» εξουσίας. Αν αρνηθεί, θα κατασχεθούν. Ταμπού και «κόκκινες γραμμές» για την κυριαρχία δεν υπάρχουν. Ολόκληρες κοινωνίες, όπως αυτή του ελλαδικού χώρου, θυσιάζονται στο βωμό γεωπολιτικών συμφερόντων.

Το «παράδοξο» είναι, ότι ενώ ο ηγεμόνας του παρελθόντος χρησιμοποιούσε αυταρχικές μεθόδους για να αυξήσει την ισχύ του και κατ' επέκταση την κρατική ισχύ, σήμερα, στον ελλαδικό χώρο αλλά και σε άλλες περιοχές, γίνεται για τον ακριβώς αντίθετο σκοπό. Ο αυταρχισμός εξυπηρετεί εκτός των άλλων **την αποδυνάμωση της κρατικής ισχύος και κατ' αρχάς της αυτοτέλειας των σημερινών κρατών στα πλαίσια ευρύτερων ανασυγκροτήσεων της κυριαρχίας.** Αυτοτέλεια οικονομική, ενεργειακή, στρατιωτική, πολιτική. Για παράδειγμα, είναι γνωστό ότι οι υπηρεσίες της κρατικής ραδιοτηλεόρασης είναι εξαιρετικά μεγάλης σημασί-

τικό οργανισμό προπαγάνδας που είχαν βεβαίως φροντίσει να γεμίσουν με χιλιάδες κομματικά στελέχη; Ή η βεβαιότητα ότι θα επικρατήσουν τα «κατώτερα ένστικτα» του κοινωνικού εμφυλίου ανάμεσα στους ανέργους και τους «προνομιούχους» δημοσίους υπαλλήλους, που με την βοήθεια του συνδικαλισμού της αριστεράς θα δώσουν την ευκαιρία για νίκες-περιπάτους, όπως στο ΜΕΤΡΟ;

Η ζωή, όμως, δεν κινείται με προκαθορισμένους κανόνες. Σε ένα τόσο ρευστό περιβάλλον, ο θρίαμβος της προηγούμενης μέρας μπορεί να μην προμηνύσει την πανωλεθρία του σήμερα. Η αναίδεια των κρατικών αξιωματούχων, οι χιλιοειπωμένες φανφάρες για την «σωτηρία της πατρίδας», αλλά και το ψυχανέμισμα πολλών ανθρώπων, ότι η συγκεκριμένη υπόθεση δεν ήταν μια ιστορία σαν τις προηγούμενες, είναι αλήθεια ότι δημιούργησε μια ελεγχόμενη αναταραχή. Όχι αρκετή για «νέα Πολυτεχνεία», ανατροπή της κυβέρνησης και «αυτοδιαχειριζόμενη κρατική τηλεόραση»(!), όπως πίστευαν κάποιοι, αλλά ούτε και υπόθεση μερικών διμοιριών των ΜΑΤ που θα κάνουν τον περίπατό τους από τις πρώτες μέρες, όπως προεξοφλούσαν κάποιοι άλλοι. Στην πραγματικότητα έγινε κάτι ενδιάμεσο, η ΕΡΤ μετέδιδε διαδικτυακά, οι αριστεροί θρονιάστηκαν στα τηλεπαράθυρα, οι αυτοδιαχειριστές στο προαύλιο αυτοδιαχειρίζονταν το τίποτα, και η διοίκηση της ΠΟΣΠΕΡΤ συνέχιζε ενισχυμένη τις διαπραγματεύσεις.

Αντίστοιχα, ενδιάμεση ήταν και η πορεία διόρθωσης του μπάχαλου που προκάλεσε ο «μέγας σκακιστής» Αντώνης Σαμαράς. Γιατί απ' «έξω» τού είπαν να κλείσει την ΕΡΤ, δεν τού είπαν, όμως, το πως!. Χάρη στις παρεμβάσεις των Δανειστών που αναγνώρισαν επίσημα ότι ο Σαμαράς είναι ο πιο δουλοπρεπής πρωθυπουργός της Ευρωζώνης και θέλουν για τους δικούς τους λόγους, έναν ελληνόφωνο υπάλληλο στη θέση του πρωθυπουργού για να υπογράφει τα Μνημόνια τους, ο Αντώνης Σαμαράς γλίτωσε τις

το καλύτερο αποτέλεσμα.

Οι ενδιαφερόμενοι θα πρέπει να δηλώσουν τη συμμετοχή τους στο τηλέφωνο 6945375452 και στο mailsamge63@otenet.gr μέχρι τις 15 Ιουνη. Η τελική επιλογή θα γίνει κατόπιν ακρόασης, η ημερομηνία της οποίας θα ανακοινωθεί σύντομα».

Η αρχική σκέψη μας ήταν, μην έπαθε τίποτα ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, ο τελευταίος Τσάρος της ΕΣΣΔ που ήδη διανύει την ένατη δεκαετία της ζωής του. Μετά από μια σύντομη αναζήτηση (στο διαδίκτυο εννοείται) και τηλεφωνήματα σε γνωστούς μάθαμε ότι ο Μιχάλης, το «θηρίο της Περεστρόικα», χαίρει άκρας υγείας. Τότε; Τί να ετοιμάζουν άραγε οι δαιμόνιοι Κουκουέδες;

Τί απεργός, τί απεργοσπάστης!

Η τελευταία απεργία της ΕΣΗΕΑ με στόχο τα «κυριακάτικα φύλλα» ως ένδειξη διαμαρτυρίας για το «μαύρο» στην ΕΡΤ, ήταν φανερό ότι ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία αν δεν είχε εξ αρχής αυτό τον στόχο ως ένα «αξιοπρεπές» κλείσιμο των δημοσιογραφικών κινητοποιήσεων. Μια απεργία, όμως, δεν παύει να είναι απεργία, είτε συμβαίνει στα εργοστάσια του Μάνεση (Ελληνική Χαλυβουργία) που έσπασε όλα τα ολυμπιακά ρεκόρ με 3.547 ημέρες απεργίας, είτε στα εργοστάσια του ΚΚΕ.

Άπασες οι «αστικές» εκδόσεις κυκλοφόρησαν κανονικά, αλλά και η αγαπημένη μας προλεταριακή: Ο ένδοξος Ριζοσπάστης που κυκλοφόρησε με έναν σεμνό φερετζέ: "απεργιακός". Πολλές από τις «αστικές φυλλάδες» τυπώθηκαν στο εργοστάσιο της «Τυποεκδοτικής» του ΚΚΕ, ενώ στον «απεργιακό» Ριζοσπάστη οι εργάτες είχαν την ευκαιρία να θαυμάσουν δυο ωραιότατες ολοσέλιδες διαφημιστικές καταχωρήσεις: Της τράπεζας Πειραιώς και του ΟΠΑΠ!

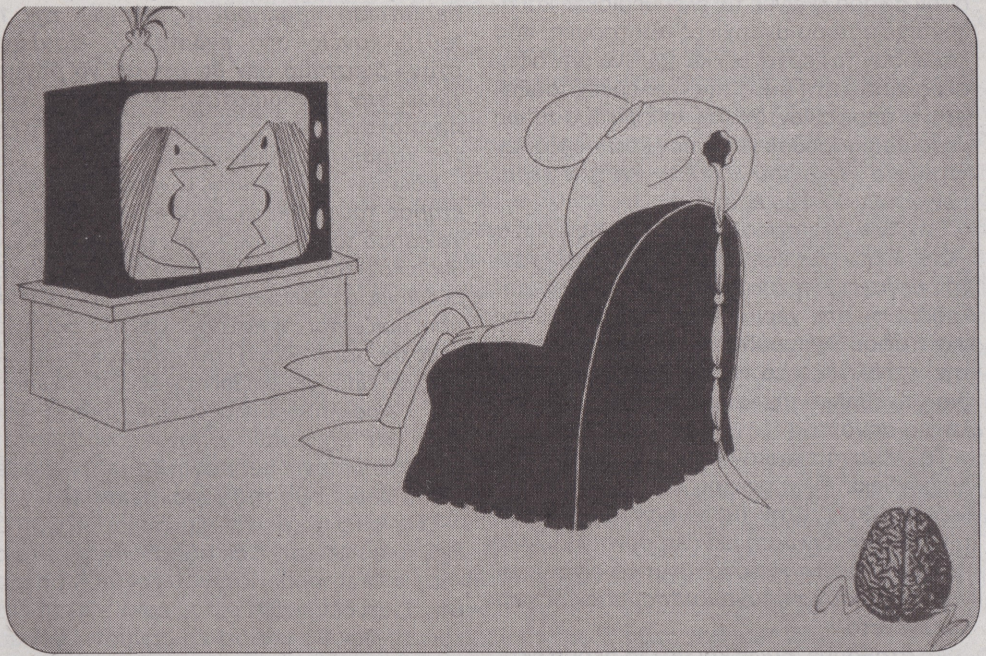
Το φάρμακο κατά της παγκοσμιοποίησης

«Τοπικοποίηση είναι η στρατηγική με την οποία θα απαντήσουμε στην «υπαρκτή»

Η «ΠΑΡΑΔΟΞΗ» ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΟΙ «ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΕΣ» ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΩΦΕΛΙΜΟΥ...

«ΗΛΘΕ Η ΩΡΑ!. *Φαντάζει παράδοξον αλλά είναι η αλήθεια: η αποχώρηση των αριστερών του κ. Κουβέλη οδηγεί στον σχηματισμό μιας ισχυρότερης κυβέρνησης και διευκολύνει την ανασυγκρότηση της μεγάλης Δημοκρατικής Παράταξης της χώρας».* Με αυτά τα λόγια πανηγύρισε δεόντως την έξοδο της ΔΗΜ.ΑΡ. από το κυβερνητικό σχήμα ο αξιότιμος κύριος Σταύρος Ψυχάρης μέσα από στήλη του Βήματος (23-6-2013).

Και δικαίως, θα πει κάποιος. Διότι αυτό που περιγράφεται ως «παράδοξον», αλλά «αληθινό», κοστολογείται ως το γόνιμο για τα εξουσιαστικά συμφέροντα αποτέλεσμα μιας ακόμα «σκληρής» πολιτικής αντιπαράθεσης, από την οποία όλοι οι «αντιμαχόμενοι» εξέρχονται ως συνήθως τροπαιούχοι... Όλοι; Φυσικά όλοι. Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε, απλά, τις σχετικές ανακοινώσεις κάθε κομματικού σχηματισμού, και για μιαν ακόμη φορά θα είχαμε μπροστά μας τα διαπιστευτήρια μιας πολιτικής νίκης, που διεκδικεί το πολιτικό σινάφι στο σύνολό του.



Επρόκειτο, λοιπόν, για την πετυχημένη επανάληψη μιας τετριμμένης πολιτικής τελετουργίας. Μιας τελετουργίας που συμπεριελάμβανε τόσο την «αποκάλυψη» του «δραματικού παρασκηνίου της κρίσης», όσο και την πολιτική «κάθαρση», που εξασφαλίστηκε με την αποφυγή μιας νέας εκλογικής διαδικασίας και τον σχηματισμό πλέον μιας κυβέρνησης του «μεγάλου» συνασπισμού των δύο κομμάτων, που συνεχίζουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο να διαφεντεύουν μεταπολιτευτικά τον ελλαδικό χώρο (πάντα με την συνεπή και συνεχή συναίνεση της αριστεράς).

Τίποτα το καινούργιο, θα παρατηρήσουμε, δικαίως επίσης, αφού η πολιτική παραμένει το βασικό εργαλείο υποταγής και κοινωνικού ελέγχου. Οι τεχνικές της πολιτικής μπορούν να εναλλάσσονται, να διαφοροποιούνται, να εξελίσσονται, απλά να επαναλαμβάνονται ή να συνδυάζονται, ώστε να εξασφαλιστεί το ποθητό αποτέλεσμα.

Σημασία έχει πάντα αν οι αναρχικοί αρνούμαστε κάθε είδους πολιτική, αν αντιμαχόμαστε κάθε εναλλακτικό προσωπείο, που κατά τα άλλα διατηρεί στο απυρόβλητο την πολιτική σαν τέτοια. Η επίκληση μιας «άλλης» πολιτικής, «διαφορετικής» από εκείνη που εννοούν ή ασκούν οι κυρίαρχοι, μοιάζει σαν τον φερετζέ, που έρχεται να καλύψει την αλήθεια: η αναγνώριση της πολιτικής, έστω και με «αιρετικό» τρόπο, είναι το προαπαιτούμενο για τις κινηματικές συγκλίσεις, είναι η γέφυρα που θα οδηγήσει σε κοινούς πολιτικούς «τόπους», τα κινηματικά λιβάδια.

Ενισχύθηκε, λοιπόν, το πολιτικό σκηνικό και μάλιστα εν μέσω μιας κινητοποίησης, που προβλήθηκε από τις «αντιμαχόμενες» πλευρές ως «αιτία πολέμου», ως το πεδίο που θα εκφραζόταν το «ανυποχώρητο» των «αντιτιθέμενων» πολιτικών. Πρόκειται για μια κινητοποίηση που εξελίχθηκε μετά την ανακοίνωση του «κλεισίματος της ΕΡΤ» (χρησιμοποιούμε σχηματικά τον όρο, καθώς πρόκειται για κίνηση, που αφορά επίσης δεκάδες τοπικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, αλλά και τηλεοπτικές συχνότητες που βρίσκονταν υπό την κρατική αιγίδα) και εντάσσεται σε ένα ευρύτερο κύκλο κινητοποιήσεων (Μετρό, ναυτεργάτες, εκπαιδευτικοί κ.ά.) με κοινά σε μεγάλο βαθμό χαρακτηριστικά.

Αναφέραμε προηγουμένως για την ευρεία συναίνεση που έχει επιδείξει η αριστερά μεταπολιτευτικά στην άσκηση των πολιτικών της καθηκόντων. Ας δούμε, όμως, πώς αυτή εκφράσθηκε στην τελευταία κινητοποίηση.

Αν λαμβάναμε στα σοβαρά τις πολιτικές ανακοινώσεις, που εκδόθηκαν με αφορμή το «κλείσιμο της ΕΡΤ», θα έπρεπε να θεωρήσουμε ότι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο εξελισσόταν κάποιας μορφής πραξικόπημα. Είτε από την πλευρά εκείνων που αποφάσισαν την συγκεκριμένη κίνηση, είτε από την πλευρά όσων κατέλαβαν λόγου χάρη τα κεντρικά κτίρια της ΕΡΤ στην πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους. Τα εν λόγω κτίρια στολίστηκαν με δεκάδες πανό, που σηματοδοτούσαν την «βροντερή» παρουσία τουλάχιστον της εμπροσθοφυλακής του κινήματος και ορισμένων ασθμαινόντων παρατρεχάμενων (με ιδιαίτερη εμμονή στα «εργατικά»).

Και εδώ άρχιζαν να μπερδεύονται τα πράγματα. Ποιος είχε κάνει το «πραξικόπημα»; Μήπως και οι δύο πλευρές; Μήπως επρόκειτο για εκδήλωση ταυτόχρονα πραξικοπήματος και αντιπραξικοπήματος; Οι αύρες, όμως, δεν διακρίνονταν στον πολιτικό ορίζοντα, ούτε τα τανκς, αλλά ούτε και ο επαναστατημένος λαός. Οι καπνοί που έπνιγαν το συγκεκριμένο τετράγωνο δεν φανέρωναν την ύπαρξη φλεγόμενων οδοφραγμάτων, αλλά εκείνη των δεκάδων πλανόδιων σουβλατζήδων, που έσπευσαν να κα-

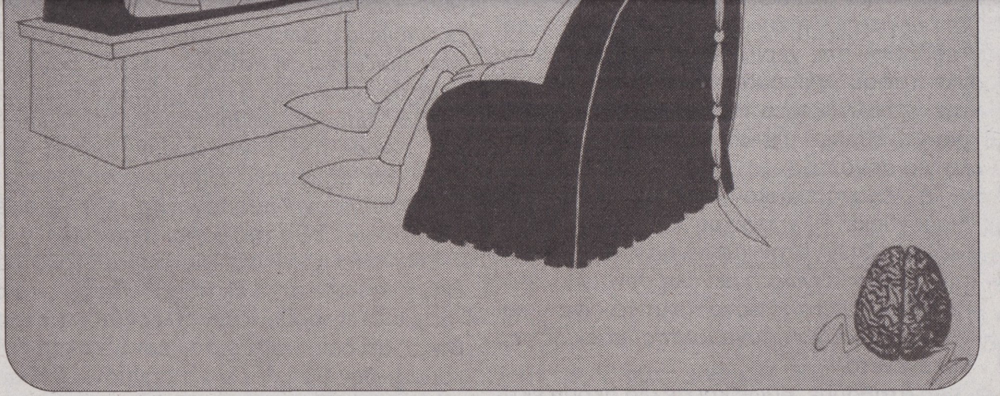
συνέχεια στη σελίδα 4

ρης μέσα από στήλη του Βήματος (23-6-2013).

Και δικαίως, θα πει κάποιος. Διότι αυτό που περιγράφεται ως «παράδοξον», αλλά «αληθινό», κοστολογείται ως το γόνιμο για τα εξουσιαστικά συμφέροντα αποτέλεσμα μιας ακόμα «σκληρής» πολιτικής αντιπαράθεσης, από την οποία όλοι οι «αντιμαχόμενοι» εξέρχονται ως συνήθως τροπαιούχοι... Όλοι; Φυσικά όλοι. Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε, απλά, τις σχετικές ανακοινώσεις κάθε κομματικού σχηματισμού, και για μιαν ακόμη φορά θα είχαμε μπροστά μας τα διαπιστευτήρια μιας πολιτικής νίκης, που διεκδικεί το πολιτικό σινάφι στο σύνολό του.

Επρόκειτο, λοιπόν, για την πετυχημένη επανάληψη μιας τετριμμένης πολιτικής τελετουργίας. Μιας τελετουργίας που συμπεριελάμβανε τόσο την «αποκάλυψη» του «δραματικού παρασκηνίου της κρίσης», όσο και την πολιτική «κάθαρση», που εξασφαλίστηκε με την αποφυγή μιας νέας εκλογικής διαδικασίας και τον σχηματισμό πλέον μιας κυβέρνησης του «μεγάλου» συνασπισμού των δύο κομμάτων, που συνεχίζουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο να διαφεντεύουν μεταπολιτευτικά τον ελλαδικό χώρο (πάντα με την συνεπή και συνεχή συναίνεση της αριστεράς).

Τίποτα το καινούργιο, θα παρατηρήσουμε, δικαίως επίσης, αφού η πολιτική παραμένει το βασικό εργαλείο υποταγής και κοινωνικού ελέγχου. Οι τεχνικές της πολιτικής μπορούν να εναλλάσσονται, να διαφοροποιούνται, να εξελίσσονται, απλά να επαναλαμβάνονται ή να συνδυάζονται, ώστε να εξασφαλιστεί το ποθητό αποτέλεσμα.



Σημασία έχει πάντα αν οι αναρχικοί αρνούμαστε κάθε είδους πολιτική, αν αντιμαχόμαστε κάθε εναλλακτικό προσωπείο, που κατά τα άλλα διατηρεί στο απυρόβλητο την πολιτική σαν τέτοια. Η επίκληση μιας «άλλης» πολιτικής, «διαφορετικής» από εκείνη που εννοούν ή ασκούν οι κυρίαρχοι, μοιάζει σαν τον φερετζέ, που έρχεται να καλύψει την αλήθεια: η αναγνώριση της πολιτικής, έστω και με «αιρετικό» τρόπο, είναι το προαπαιτούμενο για τις κινηματικές συγκλίσεις, είναι η γέφυρα που θα οδηγήσει σε κοινούς πολιτικούς «τόπους», τα κινηματικά λιβάδια.

Ενισχύθηκε, λοιπόν, το πολιτικό σκηνικό και μάλιστα εν μέσω μιας κινητοποίησης, που προβλήθηκε από τις «αντιμαχόμενες» πλευρές ως «αιτία πολέμου», ως το πεδίο που θα εκφραζόταν το «ανυποχώρητο» των «αντιτιθέμενων» πολιτικών. Πρόκειται για μια κινητοποίηση που εξελίχθηκε μετά την ανακοίνωση του «κλεισίματος της ΕΡΤ» (χρησιμοποιούμε σχηματικά τον όρο, καθώς πρόκειται για κίνηση, που αφορά επίσης δεκάδες τοπικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, αλλά και τηλεοπτικές συχνότητες που βρίσκονταν υπό την κρατική αιγίδα) και εντάσσεται σε ένα ευρύτερο κύκλο

ποίηση.

Αν λαμβάναμε στα σοβαρά τις πολιτικές ανακοινώσεις, που εκδόθηκαν με αφορμή το «κλείσιμο της ΕΡΤ», θα έπρεπε να θεωρήσουμε ότι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο εξελισσόταν κάποιας μορφής πραξικόπημα. Είτε από την πλευρά εκείνων που αποφάσισαν την συγκεκριμένη κίνηση, είτε από την πλευρά όσων κατέλαβαν λόγου χάρη τα κεντρικά κτίρια της ΕΡΤ στην πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους. Τα εν λόγω κτίρια στολίστηκαν με δεκάδες πανό, που σηματοδοτούσαν την «βροντερή» παρουσία τουλάχιστον της εμπροσθοφυλακής του κινήματος και ορισμένων ασθμαινόντων παρατρεχάμενων (με ιδιαίτερη εμμονή στα «εργατικά»).

Και εδώ άρχιζαν να μπερδεύονται τα πράγματα. Ποιος είχε κάνει το «πραξικόπημα»; Μήπως και οι δύο πλευρές; Μήπως επρόκειτο για εκδήλωση ταυτόχρονα πραξικοπήματος και αντιπραξικοπήματος; Οι αύρες, όμως, δεν διακρίνονταν στον πολιτικό ορίζοντα, ούτε τα τανκς, αλλά ούτε και ο επαναστατημένος λαός. Οι καπνοί που έπνιγαν το συγκεκριμένο τετράγωνο δεν φανέρωναν την ύπαρξη φλεγόμενων οδοφραγμάτων, αλλά εκείνη των δεκάδων πλανόδιων σουβλατζήδων, που έσπευσαν να κα-

συνέχεια στη σελίδα 4

παγκοσμιοποίηση και θα επιδιώξουμε τη στροφή σε μια αποκεντρωμένη, επανατοπικοποιημένη, αυτοδιαχειριζόμενη, οικολογική αταξική κοινωνία της ισοκατανομής, που θα έχει σαν κύτταρο την αυτοδύναμη κοινότητα και το δήμο και θα στηρίζεται στην ομοσπονδιοποίηση δήμων-περιφερειών-εθνών. Για το ξεπέρασμα του δυτικού μοντέλου ανάπτυξης, της κλιματικής-οικολογικής καταστροφής, του καπιταλισμού και του εθνικού κεντρικού κράτους.» (Γιώργος Κολέμπας, Τοπικοποίηση: Από το παγκόσμιο στο τοπικό, 2009).

Αφήνουμε στην άκρη την χαριτωμένη ασυνταξία που προκύπτει από την ειλικρινή απόπειρα του συγγραφέα να εξηγήσει την στρατηγική της «τοπικοποίησης», όχι όμως ξεκινώντας μια δευτερεύουσα πρόταση με κάποιο αναφορικό ή επεξηγηματικό σύνδεσμο, «που είναι η στροφή κτλ...», αλλά με μια κύρια πρόταση με συμπλεκτικό σύνδε-

διάσκεψη του Σύριζα για την Αυτοδιοίκηση, δηλαδή στους τοπικούς Βεληγκέκες:

«Ο σημερινός «συγκεντρωτισμός» του Καλλικράτη θα αντικατασταθεί από χωρικές ενότητες που θα αποτελούν κοινωνικά κύτταρα με πρωτογενή εξουσία, η οποία θα εκφράζεται μέσα από συμμετοχικές δομές αυτοδιεύθυνσης των τοπικών υποθέσεων».

Φιλοδοξίες

«Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ με την τριπλή (!) σημαία του προχωρά στο Ιδρυτικό του Συνέδριο με στόχο να σταματήσει η προϊούσα εξαθλίωση».

Πώς ακριβώς θα σταματήσει η εξαθλίωση μέσω του συνεδρίου; Προφανώς το συνέδριο θα διαγράψει χρέη, θα πληρώσει λογαριασμούς, θα μοιράσει λεφτά και θα διορίσει ανέργους.

Ο επόμενος στόχος είναι πρακτικά μια σπονδή στα ανέφελα κουκουέδικα νιάτα πολλών εκ των σημερινών βαρώνων του

πει να ικανοποιηθεί δεν είναι της κοινωνίας, αλλά η κοινωνία θα πρέπει να ικανοποιήσει την ανάγκη κάποιων, δηλαδή των οπαδών του Τσίπρα.

Αν το πάρουμε τοις μετρητοίς, η κοινωνία που οραματίζονται οι Συριζαίοι και οι Συριζαίες (απαραίτητη πια η προσθήκη) είναι καθ' εικόνα και ομοίωση ενός καλοκαιρινού κάμπινγκ της νεολαίας του Τσίπρα. Δεν χρειάζονται, όμως, νεύρα και φωνές γιατί στην πολιτική υπάρχουν πράγματα που λέγονται και δεν γίνονται, κατά την ρήση του «Εθνάρχου»...

Αδέλφια μου Νεοδημοκράτες

Ε, όχι! Δεν είναι δυνατόν να χάψουμε, ότι ο Αντωνάκης Σαμαράς υπέστη «λιποθυμικό επεισόδιο» λόγω... ιογενούς γαστρεντερίτιδας, κατά την διάρκεια ομιλίας του στο 9ο συνέδριο της Νέας Δημοκρατίας, όταν το βασικό σύμπτωμα της ιδιαίτερα ενοχλητι-

τη Νόρα): *«Νομίζω ότι θα αναγνώριζα παντού μια πορδή της Νόρας. Νομίζω ότι θα ξεχώριζα τις δικές της μέσα σε ένα δωμάτιο γεμάτο με κλανιάρες».*

Αντικειμενικός στόχος είναι να εκδηλωθεί κύμα λαϊκής συμπαράστασης προς τον εξαντλημένο μονάρχη, που από το πρωί ως το βράδυ υπογράφει τα Διατάγματα για την εκποίηση όλων των περιουσιακών στοιχείων του κράτους, αλλά και των ανθρώπων. Δευτερευόντως για να «ακουστεί» ότι το κόμμα που ίδρυσε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής και διοικεί ο Σαμαράς δια μέσου του ψευτοκαραμανλή της Ραφήνας υπάρχει και μάλιστα κάνει συνέδριο. Ποιό κόμμα, θα πείτε. Εκτός από ένα υπερδραστήριο γραφείο τύπου που εκτοξεύει σε «πραγματικό χρόνο» (real time όπως θα έλεγαν οι Αρχαίοι ημών...) ένα χαρτοπόλεμο ανοησιών ως απάντηση στις ανοησίες του ΣΥΡΙΖΑ, το κόμμα είναι κάποιες ντουζίνες

«οραματικού παρασκηνίου της κρίσης», ό-σο και την πολιτική «κάθαρση», που εξασφαλίστηκε με την αποφυγή μιας νέας εκλογικής διαδικασίας και τον σχηματισμό πλέον μιας κυβέρνησης του «μεγάλου» συνασπισμού των δύο κομμάτων, που συνεχίζουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο να διαφεντεύουν μεταπολιτευτικά τον ελλαδικό χώρο (πάντα με την συνεπή και συνεχή συναίνεση της αριστεράς).

Τίποτα το καινούργιο, θα παρατηρήσουμε, δικαίως επίσης, αφού η πολιτική παρα-σημασία έχει πάντα αν οι αναρχικοί αρνούμαστε κάθε είδους πολιτική, αν αντιμαχόμαστε κάθε εναλλακτικό προσωπείο, που κατά τα άλλα διατηρεί στο απυρόβλητο την πολιτική σαν τέτοια. Η επίκληση μιας «άλλης» πολιτικής, «διαφορετικής» από εκείνη που εννοούν ή ασκούν οι κυρίαρχοι, μοιάζει σαν τον φερετζέ, που έρχεται να καλύψει την αλήθεια: η αναγνώριση της πολιτικής, έστω και με «αιρετικό» τρόπο, είναι το προαπαιτούμενο για τις κινηματικές συγκλί-πλευρές ως «αιτία πολέμου», ως το πεδίο που θα εκφραζόταν το «ανυποχώρητο» των «αντιτιθέμενων» πολιτικών. Πρόκειται για μια κινητοποίηση που εξελίχθηκε μετά την ανακοίνωση του «κλεισίματος της ΕΡΤ» (χρησιμοποιούμε σχηματικά τον όρο, καθώς πρόκειται για κίνηση, που αφορά επίσης δεκάδες τοπικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, αλλά και τηλεοπτικές συχνότητες που βρίσκονταν υπό την κρατική αιγίδα) και εντάσσεται σε ένα ευρύτερο κύκλο κοπήματος και αντιπραξικοπήματος; Οι αύρες, όμως, δεν διακρίνονταν στον πολιτικό ορίζοντα, ούτε τα τανκς, αλλά ούτε και ο επαναστατημένος λαός. Οι καποιοι που έπνιγαν το συγκεκριμένο τετράγωνο δεν φανέρωναν την ύπαρξη φλεγόμενων οδοφραγμάτων, αλλά εκείνη των δεκάδων πλανόδιων σουβλατζήδων, που έσπευσαν να κα-

συνέχεια στη σελίδα 4

παγκοσμιοποίηση και θα επιδιώξουμε τη στροφή σε μια αποκεντρωμένη, επανατοπικοποιημένη, αυτοδιαχειριζόμενη, οικολογική αταξική κοινωνία της ισοκατανομής, που θα έχει σαν κύτταρο την αυτοδύναμη κοινότητα και το δήμο και θα στηρίζεται στην ομοσπονδιοποίηση δήμων-περιφερειών-εθνών. Για το ξεπέρασμα του δυτικού μοντέλου ανάπτυξης, της κλιματικής-οικολογικής καταστροφής, του καπιταλισμού και του εθνικού κεντρικού κράτους.» (Γιώργος Κολέμπας, Τοπικοποίηση: Από το παγκόσμιο στο τοπικό, 2009).

Αφήνουμε στην άκρη την χαριτωμένη ασυνταξία που προκύπτει από την ειλικρινή απόπειρα του συγγραφέα να εξηγήσει την στρατηγική της «τοπικοποίησης», όχι όμως ξεκινώντας μια δευτερεύουσα πρόταση με κάποιο αναφορικό ή επεξηγηματικό σύνδεσμο, «που είναι η στροφή κτλ...», αλλά με μια κύρια πρόταση με συμπλεκτικό σύνδεσμο! Άκρη δεν βγάζεις, εκτός αν το δεις ως αφηρημένη τέχνη ή ως κάποιο αξίωμα της κβαντομηχανικής, που δεν υποχρεούμαστε στο κάτω-κάτω να καταλάβουμε.

Στην πράξη τί σημαίνει αυτό το επιστημονικό πόρισμα; Απολύτως τίποτα. Είναι όμως θεαματικό, έχει «αέρα», υπόσχεται πολλά, εννοεί πολλά και υπονοεί ακόμα περισσότερα. Επίσης μπορεί να διαβαστεί και ανάποδα ή να ανακατέψεις τις λέξεις και να βγάζει πάλι νόημα.

Μιά αισχρή αντιεπιστημονική περίληψη αυτού του πνευματικού επιτεύγματος κατέθεσε ο μπαμπάς του Ερνέστο Τσίπρα στην διάσκεψη του Σύριζα για την Αυτοδιοίκηση, δηλαδή στους τοπικούς Βεληγκέκες:

«Ο σημερινός «συγκεντρωτισμός» του Καλλικράτη θα αντικατασταθεί από χωρικές ενότητες που θα αποτελούν κοινωνικά κύτταρα με πρωτογενή εξουσία, η οποία θα εκφράζεται μέσα από συμμετοχικές δομές αυτοδιεύθυνσης των τοπικών υποθέσεων».

Φιλοδοξίες

«Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ με την τριπλή (!) σημαία του προχωρά στο Ιδρυτικό του Συνέδριο με στόχο να σταματήσει η προϊούσα εξαθλίωση».

Πώς ακριβώς θα σταματήσει η εξαθλίωση μέσω του συνεδρίου; Προφανώς το συνέδριο θα διαγράψει χρέη, θα πληρώσει λογαριασμούς, θα μοιράσει λεφτά και θα διορίσει ανέργους.

Ο επόμενος στόχος είναι πρακτικά μια σπονδή στα ανέφελα κουκουέδικα νιάτα πολλών εκ των σημερινών βαρώνων του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, *«να αναδειχθεί ο κόσμος της εργασίας σε ηγετική δύναμη της κοινωνίας»*. Ας πούμε και καμία μαλ...ία να περάσει η ώρα...

Αυτός, όμως, που σε βγάζει από τα ρούχα σου είναι ο τελευταίος στόχος των δονκιχώτηδων του ΣΥΡΙΖΑ: *«Επιδιώκει, ακόμη, να εκφράσει, αλλά και να ικανοποιήσει την ανάγκη, να υπερβεί η ελληνική κοινωνία τις* ***πατριαρχικές και ανδροκρατικές πρακτικές*** *που συντείνουν στην αποδοχή συντηρητικών αντιλήψεων και σε εποχές κρίσης κινδυνεύουν να γίνουν ακραίες».*

Προσέξτε εδώ ότι η «ανάγκη» που πρέπει να ικανοποιηθεί δεν είναι της κοινωνίας, αλλά η κοινωνία θα πρέπει να ικανοποιήσει την ανάγκη κάποιων, δηλαδή των οπαδών του Τσίπρα.

Αν το πάρουμε τοις μετρητοίς, η κοινωνία που οραματίζονται οι Συριζαίοι και οι Συριζαίες (απαραίτητη πια η προσθήκη) είναι καθ' εικόνα και ομοίωση ενός καλοκαιρινού κάμπινγκ της νεολαίας του Τσίπρα. Δεν χρειάζονται, όμως, νεύρα και φωνές γιατί στην πολιτική υπάρχουν πράγματα που λέγονται και δεν γίνονται, κατά την ρήση του «Εθνάρχου»...

Αδέλφια μου Νεοδημοκράτες

Ε, όχι! Δεν είναι δυνατόν να χάψουμε, ότι ο Αντωνάκης Σαμαράς υπέστη «λιποθυμικό επεισόδιο» λόγω... ιογενούς γαστρεντερίτιδας, κατά την διάρκεια ομιλίας του στο 9ο συνέδριο της Νέας Δημοκρατίας, όταν το βασικό σύμπτωμα της ιδιαίτερα ενοχλητικής αυτής ασθένειας είναι συνεχείς εκκενώσεις του εντέρου και αέρια! Δεν αποκλείουμε ωστόσο το ενδεχόμενο, «ξένα συμφέροντα» να έβαλαν το δάχτυλό τους για την ανατροπή Σαμαρά, ώστε να μην απελευθερωθεί η Βασιλεύουσα και να μην μειωθεί ο ΦΠΑ στα σουβλάκια, ή θεός φυλάξοι, για να γίνει ρεζίλι στο συνέδριο. Όμως, η υπόθεση «μυρίζει» πολύ έντονα προβοκάτσια, υπέρ του Σαμαρά φυσικά, από τον στενό κύκλο του Αγαπημένου Ηγέτη και ειδικότερα από τον «Γεωργαλά» της παράταξης, τον Χρύσανθο Λαζαρίδη. Όπως έγραφε και ο Τζέιμς Τζόυς (γράμματα προς τη Νόρα): *«Νομίζω ότι θα αναγνώριζα παντού μια πορδή της Νόρας. Νομίζω ότι θα ξεχώριζα τις δικές της μέσα σε ένα δωμάτιο γεμάτο με κλανιάρες».*

Αντικειμενικός στόχος είναι να εκδηλωθεί κύμα λαϊκής συμπαράστασης προς τον εξαντλημένο μονάρχη, που από το πρωΐ ως το βράδυ υπογράφει τα Διατάγματα για την εκποίηση όλων των περιουσιακών στοιχείων του κράτους, αλλά και των ανθρώπων. Δευτερευόντως για να «ακουστεί» ότι το κόμμα που ίδρυσε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής και διοικεί ο Σαμαράς δια μέσου του ψευτοκαραμανλή της Ραφήνας υπάρχει και μάλιστα κάνει συνέδριο. Ποιό κόμμα, θα πείτε. Εκτός από ένα υπερδραστήριο γραφείο τύπου που εκτοξεύει σε «πραγματικό χρόνο» (real time όπως θα έλεγαν οι Αρχαίοι υμών...) ένα χαρτοπόλεμο ανοησιών ως απάντηση στις ανοησίες του ΣΥΡΙΖΑ, το κόμμα είναι κάποιες ντουζίνες Γκόρτσων στην επαρχία που στηλώνουν τα αυτιά μόνο όταν πρόκειται για διορισμούς παιδιών και ανιψιών.

Της Κύπρου...

Στις 25 Ιουνη το συμβούλιο των υπουργών Οικονομικών της Ευρωζώνης αποφάσισε ότι την χρεωκοπία των τραπεζών θα αναλαμβάνουν και οι καταθέτες. Οπότε καταλαβαίνετε...



Λεόν

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώ-**

συνέχεια από τη σελίδα 3

λύψουν τις ανάγκες των πεινασμένων «πραξικοπηματιών».

«Παράδοξον», αλλά αληθινό και αυτό. Το γελοίον του πράγματος, όμως, δεν αναιρεί τις σοβαρές του διαστάσεις. Τουλάχιστον όσον αφορά εκείνες τις ελευθεριακές και ακόμα χειρότερα αναρχικές προτροπές, που καλούσαν το «εργατικό κίνημα» να μην αφήσει αναπάντητη αυτή την «πολεμική πράξη» (!!!) ή αποφαίνονταν ότι *«η τηλεόραση ως μέσο θα μπορούσε να προσφέρει πολλά, αν ήταν στα χέρια του λαού, κι όχι στα χέρια των αστών και του κράτους»*...

Όχι, δεν μας προσδιόρισαν ποιος είναι ο «λαός», δεν μας εξήγησαν γιατί έχασε αυτή την μεγαλειώδη ευκαιρία να πάρει την «τηλεόραση» στα χέρια του, ούτε μας είπαν, γιατί αφού τραγούδησε την πρώτη νύχτα της κατάληψης το «πότε θα κάνει ξαστεριά», ανέβαλλε την «επαναστατική» του πάλη για αργότερα...

Το «επαναστατικό» ντελίριο, σιγά σιγά διαδέχθηκε η νουνεχής πολιτική σκέψη: *«κάναμε ζημιά στην κυβέρνηση, ας κάνουμε τώρα και την γνωστή μεγάλη συναυλία, ν' αποκομίσουμε τα γνωστά πολιτικά οφέλη και γυρνάμε ήσυχα-ήσυχα σπίτια μας»*. Όπερ και εγένετο.

Ας σταθούμε, όμως και σε μία ακόμη εκτίμηση, που χρήζει ιδιαίτερης προσοχής, αφού έρχεται να τοποθετηθεί από αναρχικής σκοπιάς στο ζήτημα: *«Εκτιμούμε ότι όλα εξυπηρετούν την συστηματική ακροδεξιά στροφή του κεντρικού πολιτικού σκηνικού, που εξελίσσεται τα τελευταία χρόνια. Το κλειδί ίσως να βρίσκεται στη φύση του δημόσιου χαρακτήρα του συγκεκριμένου ιδεολογικού μηχανισμού του κράτους»* (βλ. σχετ. ανακοίνωση κατάληψης Σινιάλο, 13-6-2013).

Να θέσουμε εξ αρχής και εμείς μια ερώτηση: το κεντρικό πολιτικό σκηνικό περιλαμβάνει κομματικούς σχηματισμούς, όπως ο Συριζα, που μάλιστα έχει καταλάβει την θέση της λεγόμενης θεσμικά αξιωματικής αντιπολίτευσης ή όπως το ΚΚΕ ή όχι; Γιατί, αν δεν τους περιλαμβάνει, αυτό σημαίνει, λόγου χάρη, ότι ο Συριζα είναι αντισυστημικό κόμμα ή τουλάχιστον ένα κόμμα «επικίνδυνο» για το κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό, ό-

του θεσμικού της πλαισίου να παρουσιάζει τις απόψεις όλων των κομμάτων σε χρόνους που ορίζονται αντίστοιχα με την εκλογική τους δύναμη. Η ΝΔ προκαλεί την πολιτική κρίση έχοντας την κρατική τηλεόραση κλειστή και με τα ΜΜΕ στην υπηρεσία τριών αγαστών μεγαλοεργολάβων. ***Ακόμη και σε περίπτωση προκήρυξης εκλογών την 14 Ιούλη κανείς στο ενδιάμεσο –τουλάχιστον– διάστημα δεν θα μπορεί να ρηγματώσει την μονοδιάστατη πλέον κυρίαρχη προπαγάνδα με τα σαφέστατα ακροδεξιά της χαρακτηριστικά»*** (ό.π.).

Εδώ το «γλυκό δένει». Ο *«δημόσιος χαρακτήρας του συγκεκριμένου ιδεολογικού μηχανισμού του κράτους» υποχρεώνει «εκ του θεσμικού του πλαισίου να παρουσιάζονται οι απόψεις όλων των κομμάτων σε χρόνους που ορίζονται αντίστοιχα με την εκλογική τους δύναμη». Έτσι η «πολιτική κρίση» (εμείς μάλλον είμαστε γκαβοί και δεν την βλέπουμε...) προκλήθηκε για να μην μπορεί «κανείς» να ρηγματώσει την «μονοδιάστατη πλέον κυρίαρχη προπαγάνδα με τα σαφέστατα ακροδεξιά της χαρακτηριστικά».*

Εδώ είτε πρόκειται για σοβαρότατο λάθος που προέκυψε εκ παραδρομής, είτε οι «βαρκούλες αρμενίζουν πλέον πολύ στραβά». Γιατί δεν αναφέρεται, έστω, ότι κανένα κόμμα «δεν θα μπορεί να ρηγματώσει» αυτή την ρημάδα την «μονοδιάστατη» κυρίαρχη προπαγάνδα με τα «σαφέστατα ακροδεξιά χαρακτηριστικά», αλλά κατηγορηματικά αναφέρεται ότι «κανείς» δεν θα μπορεί να πράξει κάτι τέτοιο.

Οπότε, σύμφωνα με την ίδια ανακοίνωση, *«Ο αγώνας των εργαζομένων στην ΕΡΤ (εξαιρουμένων των μεγαλόσχημων που... ενδεχόμενα βρίσκονται ήδη στην λίστα της επόμενης ΕΡΤ) προσεγγίζεται τόσο σε ένα πλαίσιο διεκδίκησης εργασιακών δικαιωμάτων (με ό,τι αυτό συνεπάγεται και από την ιστορικότητα των κριτικών ενδοταξικών σχέσεων), τόσο σε ένα πλαίσιο όξυνσης του αντιφατικού πεδίου μεταξύ δημόσιου και κρατικού χαρακτήρα της ΕΡΤ, όσο και ως ρηγμάτωση της βίαιης ακροδεξιάς επιθετικότητας της πολιτικής διαχείρισης»* (ό.π., ανακοίνωση κατάληψης Σινιάλο).

Τώρα, το πώς φθάνει η συγκεκριμένη ανακοίνωση σ' αυτή την «προσέγγιση», έχο-

πάρχουν τζάκια τα οποία έχουν βγάλει πάρα πολλά λεφτά τον καιρό της ανάπτυξης. ***Δεν γίνεται η Νέα Ελλάδα να έχει τους ίδιους κυρίαρχους με την Ελλάδα που χρεοκόπησε. Αυτό είναι μοιραίο να αλλάξει. Νομίζω το γνωρίζουν όλοι***».

Κυνικός σαν όλα τα κομματόσκυλα, και χωρίς ενδοιασμούς και υπεκφυγές, ξεκάθαρος όσο δεν γίνεται, αφού σε ελεύθερη απόδοση μας λέει για λογαριασμό του Συριζα και του κινηματικού συρφετού των παρατρεχάμενων του: *«θα φτιάξουμε νέους κυρίαρχους, είμασταν με τους κυρίαρχους, έχουμε αναβαθμίσει την θέση μας, δεν γίνεται η Νέα Ελλάδα να έχει τους ίδιους κυρίαρχους»*. Όσο αυτό για την «Νέα Ελλάδα», αυτός το πήρε από τον Σαμαρά ή το αντίθετο; Γιατί στο τέλος μπερδευτήκαμε και εμείς μ' αυτούς που είναι και δεν είναι στο κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό... Αλλά ας είναι, πολιτικό παιχνίδι να παίζεται και οι κυρίαρχοι θα τα βρουν.

Άλλη μια, λοιπόν, πολιτική «κρίση» έλαβε αίσιο τέλος. Οι πολίτες ανακουφίστηκαν, το «παράδοξο» αλλά αληθινό έλαβε χώρα με τον *«σχηματισμό ισχυρότερης κυβέρνησης»*, οι κινηματίες συναντήθηκαν και πάλι με τάξη και ευπρέπεια, όπως συνηθίζουν τον τελευταίο καιρό, σεβόμενοι τον κομματικό φορέα (Συριζα) κάτω από την σκέπη του οποίου βρίσκονται πια με τελάληδες και κάθε είδους διαφημιστές. *«Όλα καλά και όλα ωραία»*, όπως λέει και το τραγουδάκι.

Οι άκαπνες και εντελώς κομματικά ελεγχόμενες κινητοποιήσεις της περιόδου που διανύουμε, είναι ενταγμένες σε έναν ευρύτερο σχεδιασμό διατήρησης των εκλογικών ποσοστών της λεγόμενης αξιωματικής αντιπολίτευσης (Σύριζα) ή έστω της διαχείρισης των δεδομένων απωλειών, που ήδη καταγράφονται. Αυτός ακριβώς ο στόχος εξηγεί αναντίρρητα το βαθμό της συναίνεσης σε μια βαθιά πολιτική σταθερότητα. Όλα τα υπόλοιπα είναι απλά καρικατούρες παλαιών ένδοξων εποχών, στις οποίες ήταν δυνατόν να μοστράρονται σκληρές αντιπολιτευτικές μάχες με φόντο πλήθος κατά περίοδο διεκδικητικών αγώνων. Οι μπουρδολογίες περί πραξικοπημάτων όχι μόνο είναι ανέξοδες, αλλά ισχυροποιούν την υπάρχουσα διαχείριση στο σύνολό της. Θα το επαναλάβουμε,

να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ

«λαός», δεν μας εξήγησαν γιατί έχασε αυτή την μεγαλειώδη ευκαιρία να πάρει την «τηλεόραση» στα χέρια του, ούτε μας είπαν, γιατί αφού τραγούδησε την πρώτη νύχτα της κατάληψης το «πότε θα κάνει ξαστεριά», ανέβαλλε την «επαναστατική» του πάλη για αργότερα…

Το «επαναστατικό» ντελίριο, σιγά σιγά διαδέχθηκε η νουνεχής πολιτική σκέψη: *«κάναμε ζημιά στην κυβέρνηση, ας κάνουμε τώρα και την γνωστή μεγάλη συναυλία, ν' αποκομίσουμε τα γνωστά πολιτικά οφέλη και γυρνάμε ήσυχα-ήσυχα σπίτια μας»*. Όπερ και εγένετο.

Ας σταθούμε, όμως και σε μία ακόμη εκτίμηση, που χρήζει ιδιαίτερης προσοχής, αφού έρχεται να τοποθετηθεί από αναρχικής σκοπιάς στο ζήτημα: *«Εκτιμούμε ότι όλα εξυπηρετούν την συστηματική ακροδεξιά στροφή του κεντρικού πολιτικού σκηνικού, που εξελίσσεται τα τελευταία χρόνια. Το κλειδί ίσως να βρίσκεται στη φύση του δημόσιου χαρακτήρα του συγκεκριμένου ιδεολογικού μηχανισμού του κράτους»* (βλ. σχετ. ανακοίνωση κατάληψης Σινιάλο, 13-6-2013).

Να θέσουμε εξ αρχής και εμείς μια ερώτηση: το κεντρικό πολιτικό σκηνικό περιλαμβάνει κομματικούς σχηματισμούς, όπως ο Συριζα, που μάλιστα έχει καταλάβει την θέση της λεγόμενης θεσμικά αξιωματικής αντιπολίτευσης ή όπως το ΚΚΕ ή όχι; Γιατί, αν δεν τους περιλαμβάνει, αυτό σημαίνει, λόγου χάρη, ότι ο Συριζα είναι αντισυστημικό κόμμα ή τουλάχιστον ένα κόμμα «επικίνδυνο» για το κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό, όποτε το κλείσιμο της ΕΡΤ στοχεύει, απλά στην εξουδετέρωσή του ή τον περιορισμό του στην περίπτωση καταφυγής σε νέα εκλογική διαδικασία (γεγονός παρεμπιπτόντως, που όλως τυχαίως απεφεύχθη…). Μάλιστα, σ' αυτήν την περίπτωση, προφανώς διανύουμε μια προεπαναστατική διαδικασία, αφού στην θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης βρίσκονται επαναστατικές δυνάμεις, που βρίσκονται εκτός κεντρικού πολιτικού σκηνικού.

Οι συγγραφείς, όμως, της ανακοίνωσης, με σαφήνεια δεν αφήνουν περιθώρια παρερμηνείας:

«"Η δημόσια τηλεόραση" είναι υπόχρεη εκ

Υπενθυμίζουμε ότι
Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
δεν διεκδικεί κανενός είδους
...copyright.

χανισμού του κράτους» υποχρεούται εκ του θεσμικού του πλαισίου να παρουσιάζονται οι απόψεις όλων των κομμάτων σε χρόνους που ορίζονται αντίστοιχα με την εκλογική τους δύναμη». Έτσι η «πολιτική κρίση» (εμείς μάλλον είμαστε γκαβοί και δεν την βλέπουμε…) προκλήθηκε για να μην μπορεί «κανείς» να ρηγματώσει την «μονοδιάστατη πλέον κυρίαρχη προπαγάνδα με τα σαφέστατα ακροδεξιά της χαρακτηριστικά».

Εδώ είτε πρόκειται για σοβαρότατο λάθος που προέκυψε εκ παραδρομής, είτε οι «βαρκούλες αρμενίζουν πλέον πολύ στραβά». Γιατί δεν αναφέρεται, έστω, ότι κανένα κόμμα «δεν θα μπορεί να ρηγματώσει» αυτή την ρημάδα την «μονοδιάστατη» κυρίαρχη προπαγάνδα με τα «σαφέστατα ακροδεξιά χαρακτηριστικά», αλλά κατηγορηματικά αναφέρεται ότι «κανείς» δεν θα μπορεί να πράξει κάτι τέτοιο.

Οπότε, σύμφωνα με την ίδια ανακοίνωση, *«Ο αγώνας των εργαζομένων στην ΕΡΤ (εξαιρουμένων των μεγαλόσχημων που… ενδεχόμενα βρίσκονται ήδη στην λίστα της επόμενης ΕΡΤ) προσεγγίζεται τόσο σε ένα πλαίσιο διεκδίκησης εργασιακών δικαιωμάτων (με ό,τι αυτό συνεπάγεται και από την ιστορικότητα των κριτικών ενδοταξικών σχέσεων), τόσο σε ένα πλαίσιο όξυνσης του αντιφατικού πεδίου μεταξύ δημόσιου και κρατικού χαρακτήρα της ΕΡΤ, όσο και ως ρηγμάτωση της βίαιης ακροδεξιάς επιθετικότητας της πολιτικής διαχείρισης»* (ό.π., ανακοίνωση κατάληψης Σινιάλο).

Τώρα, το πώς φθάνει η συγκεκριμένη ανακοίνωση σ' αυτή την «προσέγγιση», έχοντας την παρακάτω αφετηρία, μάλλον αποτελεί μνημείο πολιτικού ακροβατισμού: *«Η ΕΡΤ δεν είναι τίποτε άλλο από ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους, δηλαδή ένας θεσμός της άρχουσας τάξης. Στο μηχανισμό αυτό συμπυκνώνονται πολλά κυριαρχικά σημαίνοντα και σημαινόμενα. Δεν πρόκειται απλώς για έναν φορέα του κυρίαρχου λόγου αλλά, επιπλέον, για ένα ΜΕΣΟ διαμόρφωσης κοινωνικής συνείδησης που –διάγοντας την Κοινωνία του Θεάματος– ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ: ένας μηχανισμός παραγωγής φαινομενικότητας που εκπέμπει ιδεολογία χωρίς να υπάρχει καμία δυνατότητα ανοιχτής κοινωνικής διαδραστικής σχέσης. Φυσικά, στο βαθμό που μιλάμε για θεσμό –ακόμη και περίφρακτο μέσα στο ιδεολογικό πλαίσιο της κυρίαρχης τάξης– υπάρχουν και αντιφάσεις οι οποίες θα προβάλλονται… αλλά πάντα σε ένα πλέγμα ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών και των αντίστοιχων διευθετήσεών τους».*

Θα αφιερώσουμε εξαιρετικά για την περί-

αυτός το πήρε από τον Σαμαρά ή το αντίθετο; Γιατί στο τέλος μπερδευτήκαμε και εμείς μ' αυτούς που είναι και δεν είναι στο κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό… Αλλά ας είναι, πολιτικό παιχνίδι να παίζεται και οι κυρίαρχοι θα τα βρουν.

Άλλη μια, λοιπόν, πολιτική «κρίση» έλαβε αίσιο τέλος. Οι πολίτες ανακουφίστηκαν, το «παράδοξο» αλλά αληθινό έλαβε χώρα με τον *«σχηματισμό ισχυρότερης κυβέρνησης»*, οι κινηματίες συναντήθηκαν και πάλι με τάξη και ευπρέπεια, όπως συνηθίζουν τον τελευταίο καιρό, σεβόμενοι τον κομματικό φορέα (Συριζα) κάτω από την σκέπη του οποίου βρίσκονται πια με τελάληδες και κάθε είδους διαφημιστές. *«Όλα καλά και όλα ωραία»*, όπως λέει και το τραγουδάκι.

Οι άκαπνες και εντελώς κομματικά ελεγχόμενες κινητοποιήσεις της περιόδου που διανύουμε, είναι ενταγμένες σε έναν ευρύτερο σχεδιασμό διατήρησης των εκλογικών ποσοστών της λεγόμενης αξιωματικής αντιπολίτευσης (Σύριζα) ή έστω της διαχείρισης των δεδομένων απωλειών, που ήδη καταγράφονται. Αυτός ακριβώς ο στόχος εξηγεί αναντίρρητα το βαθμό της συναίνεσης σε μια βαθιά πολιτική σταθερότητα. Όλα τα υπόλοιπα είναι απλά καρικατούρες παλαιών ένδοξων εποχών, στις οποίες ήταν δυνατόν να μοστράρονται σκληρές αντιπολιτευτικές μάχες με φόντο πλήθος κατά περίοδο διεκδικητικών αγώνων. Οι μπουρδολογίες περί πραξικοπημάτων όχι μόνο είναι ανέξοδες, αλλά ισχυροποιούν την υπάρχουσα διαχείριση στο σύνολό της. Θα το επαναλάβουμε, **οι αριστεροί σχηματισμοί ασκούσαν και ασκούν εξουσία**. Διαχειρίζονταν με τον τρόπο τους και συνεχίζουν να διαχειρίζονται τις κρατικές υποθέσεις. Ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους, θεσμοί και κάθε μορφής εξουσία στηρίζονταν στην παρουσία τους και θα συνεχίζουν να στηρίζονται σ' αυτήν με ακόμα μεγαλύτερη ένταση.

Μπορούμε, λοιπόν, και έχουμε κάθε λόγο να εντείνουμε το ξεκαθάρισμα και την διαπάλη ιδεών πάνω σε ζητήματα όπως αυτά που προαναφέρθηκαν. Δεν αποτελεί μια τέτοια προσπάθεια χάσιμο χρόνου, ούτε πολυτέλεια, αλλά **είναι απαραίτητη συνθήκη απεγκλωβισμού από εξουσιαστικές λογικές και από τον ολοένα και ασφυκτικότερο εναγκαλισμό με την αριστερά**, τον οποίο επιβάλλει η κινηματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης που έχει κηρυχθεί, για να κυβερνήσει ή να παραμείνει ισχυρή κοινοβουλευτικά η αριστερά.

Θα το επαναλάβουμε. Η μεταβολή που ε-

δρομική επιταγή αντικαταβολής στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Αιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

κλειδί ίσως να βρίσκεται στη φύση του δημόσιου χαρακτήρα του συγκεκριμένου ιδεολογικού μηχανισμού του κράτους» (βλ. σχετ. ανακοίνωση κατάληψης Σινιάλο, 13-6-2013).

Να θέσουμε εξ αρχής και εμείς μια ερώτηση: το κεντρικό πολιτικό σκηνικό περιλαμβάνει κομματικούς σχηματισμούς, όπως ο Συριζα, που μάλιστα έχει καταλάβει την θέση της λεγόμενης θεσμικά αξιωματικής αντιπολίτευσης ή όπως το ΚΚΕ ή όχι; Γιατί, αν δεν τους περιλαμβάνει, αυτό σημαίνει, λόγου χάρη, ότι ο Συριζα είναι αντισυστημικό κόμμα ή τουλάχιστον ένα κόμμα «επικίνδυνο» για το κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό, όποτε το κλείσιμο της ΕΡΤ στοχεύει, απλά στην εξουδετέρωσή του ή τον περιορισμό του στην περίπτωση καταφυγής σε νέα εκλογική διαδικασία (γεγονός παρεμπιπτόντως, που όλως τυχαίως απεφεύχθη...). Μάλιστα, σ' αυτήν την περίπτωση, προφανώς διανύουμε μια προεπαναστατική διαδικασία, αφού στην θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης βρίσκονται επαναστατικές δυνάμεις, που βρίσκονται εκτός κεντρικού πολιτικού σκηνικού.

Οι συγγραφείς, όμως, της ανακοίνωσης, με σαφήνεια δεν αφήνουν περιθώρια παρεξηγήσεων:

«*"Η δημόσια τηλεόραση" είναι υπόχρεη εκ*

Υπενθυμίζουμε ότι
Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright.
Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων.

ξαιρουμένων των μεγαλόσχημων που... ενδεχόμενα βρίσκονται ήδη στην λίστα της επόμενης ΕΡΤ) προσεγγίζεται τόσο σε ένα πλαίσιο διεκδίκησης εργασιακών δικαιωμάτων (με ό,τι συνεπάγεται και από την ιστορικότητα των κριτικών ενδοταξικών σχέσεων), τόσο σε ένα πλαίσιο όξυνσης του αντιφατικού πεδίου μεταξύ δημόσιου και κρατικού χαρακτήρα της ΕΡΤ, όσο και ως ρηγμάτωση της βίαιης ακροδεξιάς επιθετικότητας της πολιτικής διαχείρισης» (ό.π., ανακοίνωση κατάληψης Σινιάλο).

Τώρα, το πώς φθάνει η συγκεκριμένη ανακοίνωση σ' αυτή την «προσέγγιση», έχοντας την παρακάτω αφετηρία, μάλλον αποτελεί μνημείο πολιτικού ακροβατισμού: «*Η ΕΡΤ δεν είναι τίποτε άλλο από ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους, δηλαδή ένας θεσμός της άρχουσας τάξης. Στο μηχανισμό αυτό συμπυκνώνονται πολλά κυριαρχικά σημαίνοντα και σημαινόμενα. Δεν πρόκειται απλώς για έναν φορέα του κυρίαρχου λόγου αλλά, επιπλέον, για ένα ΜΕΣΟ διαμόρφωσης κοινωνικής συνείδησης που –διάγοντας την Κοινωνία του Θεάματος– ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ: ένας μηχανισμός παραγωγής φαινομενικότητας που εκπέμπει ιδεολογία χωρίς να υπάρχει καμία δυνατότητα ανοιχτής κοινωνικής διαδραστικής σχέσης. Φυσικά, στο βαθμό που μιλάμε για θεσμό –ακόμη και περίφρακτο μέσα στο ιδεολογικό πλαίσιο της κυρίαρχης τάξης– υπάρχουν και αντιφάσεις οι οποίες θα προβάλλονται... αλλά πάντα σε ένα πλέγμα ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών και των αντίστοιχων διευθετήσεών τους*».

Θα αφιερώσουμε εξαιρετικά για την περίσταση ένα απόσπασμα της συνέντευξης, που έδωσε στο περιοδικό CRASH (τευχ. Ιουνίου 2013), το «αριστερό χέρι» του Τσίπρα και Διευθυντής του γραφείου του, Νίκος Παππάς:

Ερ. Γ. Χουδαλάκη: «Εσείς είσαστε σε πόλεμο με κάποιο media;»

Απ. Ν. Παππά: «*Κοίταξε, θεωρούμε ότι* ***συγκεκριμένα συγκροτήματα τύπου έχουν παίξει αρνητικότατο ρόλο στην εξέλιξη των πολιτικών πραγμάτων στη χώρα****. Όταν βυσσοδομείς απέναντι σε κάθε κοινωνική ομάδα, εγώ το λέω και το ξαναλέω, και για το Μέγκα... Γιατί εδώ νομίζω ότι παίχτηκε ένα παιχνίδι. Εν ολίγοις, να το πω πολύ απλά, υ-*

ποσοστών της λεγόμενης αξιωματικής αντιπολίτευσης (Σύριζα) ή έστω της διαχείρισης των δεδομένων απωλειών, που ήδη καταγράφονται. Αυτός ακριβώς ο στόχος εξηγεί αναντίρρητα το βαθμό της συναίνεσης σε μια βαθιά πολιτική σταθερότητα. Όλα τα υπόλοιπα είναι απλά καρικατούρες παλαιών ένδοξων εποχών, στις οποίες ήταν δυνατόν να μοστράρονται σκληρές αντιπολιτευτικές μάχες με φόντο πλήθος κατά περίοδο διεκδικητικών αγώνων. Οι μπουρδολογίες περί πραξικοπημάτων όχι μόνο είναι ανέξοδες, αλλά ισχυροποιούν την υπάρχουσα διαχείριση στο σύνολό της. Θα το επαναλάβουμε, **οι αριστεροί σχηματισμοί ασκούσαν και ασκούν εξουσία**. Διαχειρίζονταν με τον τρόπο τους και συνεχίζουν να διαχειρίζονται τις κρατικές υποθέσεις. Ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους, θεσμοί και κάθε μορφής εξουσία στηρίζονταν στην παρουσία τους και θα συνεχίζουν να στηρίζονται σ' αυτήν με ακόμα μεγαλύτερη ένταση.

Μπορούμε, λοιπόν, και έχουμε κάθε λόγο να εντείνουμε το ξεκαθάρισμα και την διαπάλη ιδεών πάνω σε ζητήματα όπως αυτά που προαναφέρθηκαν. Δεν αποτελεί μια τέτοια προσπάθεια χάσιμο χρόνου, ούτε πολυτέλεια, αλλά **είναι απαραίτητη συνθήκη απεγκλωβισμού από εξουσιαστικές λογικές και από τον ολοένα και ασφυκτικότερο εναγκαλισμό με την αριστερά**, τον οποίο επιβάλλει η κινηματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης που έχει κηρυχθεί, για να κυβερνήσει ή να παραμείνει ισχυρή κοινοβουλευτικά η αριστερά.

Θα το επαναλάβουμε. Η μεταβολή που εξελίσσεται όσον αφορά τους όρους επιβολής που προχωρούν με ραγδαίους ρυθμούς, με αιχμή το οικονομικό ζήτημα, είναι ιδιαίτερα βαθιά. Οι αναρχικοί όχι μόνο δεν έχουν κανένα λόγο να υποχωρούν σε θεμελιακές απόψεις και πρακτικές τους, αλλά αντίθετα κατά την γνώμη μας θα πρέπει να σημαδέψουν ακόμα πιο έντονα τις διαχωριστικές γραμμές που τους χωρίζουν από την πολιτική, τα κόμματα, την κάθε είδους τεχνική διαχείρισης ή κοινωνικού ελέγχου.

Όσο για την επόμενη πολιτική «κρίση» ευχόμαστε να έχει περισσότερο ενδιαφέρον...

Συσπείρωση Αναρχικών

Και εγένετο φεστιβάλ Νεολαίας!!!

Τον Αυγούστο στις 3 και 4 του μήνα ψήνεται το φεστιβάλ νεολαίας των ακροδεξιών της Χρυσής Αυγής στην Καλαμάτα. Η ημερομηνία, όπως διαπιστώνεται, δεν είναι τυχαία, αφού τότε συμπληρώνονται 77 χρόνια από την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του Μεταξά. Το συγκεκριμένο γεγονός αλλά και η επιλογή της πόλης δεν θα πρέπει να προκαλούν απορία εάν αναλογιστούμε κάποια δεδομένα:

1) Η Μεσσηνία γενικά είναι από παλιά χώρος δράσης της Χ.Α. εξ αιτίας της κωμόπολης του Μελιγαλά. Οι χρυσαυγίτες από την ίδρυση της οργάνωσής τους και πέρα δεν ξεχνάνε κάθε Σεπτέμβρη να επισκέπτονται τον Μελιγαλά για το μνημόσυνο στην πηγάδα.

2) Η Μεσσηνία, εκτός από γενέτειρα του Σαμαρά, είναι προπύργιο της Νέας Δημοκρατίας με μπόλικη εκλογική πελατεία. Αυτό το μέχρι τώρα δεδομένο αρχίζει να κάνει ρωγμή ύστερα από χρόνια, αφού ένα μεγάλο κομμάτι της πίτας το διεκδικεί και η Χ.Α., που με την διεξαγωγή ενός πολυπληθούς φεστιβάλ επιχειρεί να κάνει επίδειξη ισχύος στο κομματικό «σπίτι» του Σαμαρά, ο οποίος, όπως αποδείχτηκε με την τελευταία του πολιτική εμφάνιση στην πόλη με το ζόρι θα συγκέντρωνε κόσμο σε παρόμοια εκδήλωση. Η Χ.Α. προσμένει πολλά από την γενέτειρα του Σαμαρά στις επικείμενες δημοτικές εκλογές και σίγουρα κάτι περισσότερο από μια θέση στο δημοτικό συμβούλιο!

3) Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η Χ.Α., με την χορηγία και τις ευλογίες μερικών επιχειρηματιών και «επιφανών» Καλαματιανών, διατηρεί γραφεία στην πόλη για πάρα πολλά χρόνια, από τότε που μετρούσε μόνο δύο γραφεία γενικώς (Αθήνα-Καλαμάτα). Τα γραφεία ήταν ενεργά και επιφορτισμένα με διοργάνωση εκδηλώσεων, αφισοκολλήσεων καθώς και πραγματοποίηση επιθέσεων σε στέκια μεταναστών, αναρχικών και νεολαίων[1].

4) Το 7,76 % που συγκέντρωσε η Χ.Α. στην Μεσσηνία δίνει ένα σοβαρό πάτημα για την διεξαγωγή φεστιβάλ.

του '90 στους δρόμους και όποιον πάρει ο χάρος. Οι χρόνιες επιθέσεις των χρυσαυγιτών εναντίον μεταναστών, «φρικιών», παν-



φυτώριο της τοπικής Χ.Α. Οι εν λόγω φασιστοσύνδεσμοι κατά καιρούς έχουν πρωταγωνιστήσει σε πολλά ρατσιστικά περιστατι-

Τα παρακάτω περιστατικά, παρά την ένταση τους, πέρασαν σχεδόν απαρατήρητα και δεν σημειώθηκε καμία ιδιαίτερη αντίδραση από τον κοινωνικό χώρο της πόλης, καθιστώντάς τα πλέον ενδεικτικά για το κοινωνικό κώμα που επικρατούσε στην πόλη και που είχε επιβληθεί από τα κάθε λογής «μαγαζιά» κομμάτων, συλλόγων, φορέων και πολιτισμού. Τον Μάιο του 2009, με αφορμή εκδήλωση της τοπικής αναρχικής ομάδας «Αλάνια του Νέδοντα» για την πολύνεκρη απεργία του 1934 στην Καλαμάτα, η Χ.Α. επιδόθηκε σε κυνήγι αναρχικών. Δύο βράδια πριν την εκδήλωση, χρυσαυγίτες εφορμούν σε καφενείο προς αναζήτηση αναρχικών. Από την επίθεση τραυματίστηκαν πέντε άτομα εκ των οποίων και ο σερβιτόρος που πήγε να επέμβει. Με το πέρας της εκδήλωσης η Χ.Α. με πορεία 20 ατόμων κάνει επιδρομή σε τρένο, αναζητώντας αναρχικούς με αποτέλεσμα τον τραυματισμό πολλών μεταναστών, καθώς και εργαζομένων στον ΟΣΕ.

Ας σημειωθεί, ότι μία μέρα μετά την συγκεκριμένη εκδήλωση αρκετοί οπλισμένοι χρυσαυγίτες με κατσαβίδια και λοστούς επιτίθενται σε μέλη της «Πρωτοβουλίας Συντρόφων» που προετοίμαζαν εκδήλωση ενάντια στις κεραίες κινητής τηλεφωνίας, τραυματίζοντας τρία άτομα και σπάζοντας την βιτρίνα ψιλικατζίδικου. Η επίθεση τερματίστηκε με τον διωγμό των χρυσαυγιτών από την γειτονιά. Οι προκλήσεις, απειλές και προπηλακισμοί ατόμων που συμμετείχαν στις εν λόγω εκδηλώσεις συνεχίστηκαν για αρκετούς μήνες. Σε όλα αυτά, εάν προστεθούν και οι πάμπολλοι τραμπουκισμοί πιτσιρικάδων, γιατί έχουν περίεργα μαλλιά και μεταναστών, γιατί έχουν σκούρο δέρμα, τα περιστατικά αμέσως πολλαπλασιάζονται! Σε όλα τα προηγούμενα γεγονότα δεν οργανώθηκε καμία ουσιαστική αντίδραση. Ακόμα και το σωματείο του ΟΣΕ δεν έβγαλε ούτε μια καταδικαστική ανακοίνωση για τους χτυπημένους εργαζόμενους. Βέβαια, όλα αυτά δεν είναι άμοιρα μιας απρονοησίας και ενός παλληκαρισμού εκ του ασφαλούς τόσο των χρυσαυγιτών όσο και εκείνων που ήλθαν να συνδράμουν την εκδήλωση, χωρίς να λαμβά-

εγένετο φεστιβάλ Νεολαίας!!!



1) Η Μεσσηνία γενικά είναι από παλιά χώρος δράσης της Χ.Α. εξ αιτίας της κωμόπολης του Μελιγαλά. Οι χρυσαυγίτες από την ίδρυση της οργάνωσής τους και πέρα δεν ξεχάνε κάθε Σεπτέμβρη να επισκέπτονται τον Μελιγαλά για το μνημόσυνο στην πηγάδα.

2) Η Μεσσηνία, εκτός από γενέτειρα του Σαμαρά, είναι προπύργιο της Νέας Δημοκρατίας με μπόλικη εκλογική πελατεία. Αυτό το μέχρι τώρα δεδομένο αρχίζει να κάνει ρωγμή ύστερα από χρόνια, αφού ένα μεγάλο κομμάτι της πίτας το διεκδικεί και η Χ.Α., που με την διεξαγωγή ενός πολυπληθούς φεστιβάλ επιχειρεί να κάνει επίδειξη ισχύος στο κομματικό «σπίτι» του Σαμαρά, ο οποίος, όπως αποδείχτηκε με την τελευταία του πολιτική εμφάνιση στην πόλη με το ζόρι θα συγκέντρωνε κόσμο σε παρόμοια εκδήλωση. Η Χ.Α. προσμένει πολλά από την γενέτειρα του Σαμαρά στις επικείμενες δημοτικές εκλογές και σίγουρα κάτι περισσότερο από μια θέση στο δημοτικό συμβούλιο!

3) Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η Χ.Α., με την χορηγία και τις ευλογίες μερικών επιχειρηματιών και «επιφανών» Καλαματιανών, διατηρεί γραφεία στην πόλη για πάρα πολλά χρόνια, από τότε που μετρούσε μόνο δύο γραφεία γενικώς (Αθήνα-Καλαμάτα). Τα γραφεία ήταν ενεργά και επιφορτισμένα με διοργάνωση εκδηλώσεων, αφισοκολλήσεων καθώς και πραγματοποίηση επιθέσεων σε στέκια μεταναστών, αναρχικών και νεολαίων[1].

4) Το 7,76 % που συγκέντρωσε η Χ.Α. στην Μεσσηνία δίνει ένα σοβαρό πάτημα για την διεξαγωγή φεστιβάλ.

5) Σε όλους τους γειτονικούς νομούς η Χ.Α. διαθέτει αρκετή δύναμη, που αποτυπώθηκε και στα εκλογικά ποσοστά της. Οπότε, γίνεται αντιληπτό, ότι το φεστιβάλ θα έχει την σίγουρη στήριξη των γύρω περιοχών.

Η χρόνια εθελοτυφλία

Με προπύργιο, λοιπόν, τα γραφεία και με τις πλάτες κάποιων ευκατάστατων καλαματιανών, πολλά «πρωτοπαλίκαρα», μεταξύ των οποίων και ο πάλε ποτέ καλαματιανός χρυσαυγίτης Ανδρουτσόπουλος ή αλλιώς Περίανδρος, εξορμούσαν από τις αρχές

κιών και αναρχικών μέχρι πριν λίγα χρόνια περνούσαν στα ψιλά ως μικροσυμπλοκές μεταξύ περιθωριακών! Τα άτομα της ομάδας κρούσης συμμετείχαν και συμμετέχουν ως οργανωμένοι οπαδοί στους δύο συνδέσμους φιλάθλων της τοπικής ομάδας της πόλης «Καλαμάτα» συνεχίζοντας το εθνοχουντικό παρελθόν της, αφού η ομάδα είναι δημιούργημα της Χούντας έχοντας ως αρχικό σύμβολο το γνωστό πουλί, που στη συνέχεια άλλαξε σε κάτι πιο shic. Εννοείται ότι οι συγκεκριμένοι σύνδεσμοι λειτουργούν και λειτουργούσαν ανέκαθεν σαν

κά εναντίων έγχρωμων ποδοσφαιριστών αντίπαλων ομάδων, ξεχωρίζοντας βεβαίως τους έγχρωμους της ομάδας της Καλαμάτας.

Η εμπροσθοφυλακή της Χ.Α. όλα αυτά τα χρόνια απαρτίζεται από ένα επικίνδυνο μείγμα γνωστών μαχαιροβγαλτών, ατόμων που πωλούν προστασία σε νυχτερινά μαγαζιά, σωματέμπορων, καθώς και εμπόρων και διακινητών ναρκωτικών. Μέσα σε αυτούς συνυπάρχουν και κάποια στενά συγγενικά πρόσωπα του, μέχρι πριν λίγο καιρό, αστυνομικού διευθυντή Μεσσηνίας.

Οι χρυσαυγίτες έχουν πλούσιο «ρεπερτόριο» από τραμπουκισμούς και βίαια περιστατικά στην πόλη, κάτι με το οποίο το παρόν κείμενο δεν θα ασχοληθεί ιδιαιτέρως παρά μόνο με κάποια ενδεικτικά που ση-

μάτα, η Χ.Α. επιδόθηκε σε κυνήγι αναρχικών. Δύο βράδια πριν την εκδήλωση, χρυσαυγίτες εφορμούν σε καφενείο προς αναζήτηση αναρχικών. Από την επίθεση τραυματίστηκαν πέντε άτομα εκ των οποίων και ο σερβιτόρος που πήγε να επέμβει. Με το πέρας της εκδήλωσης η Χ.Α. με πορεία 20 ατόμων κάνει επιδρομή σε τρένο, αναζητώντας αναρχικούς με αποτέλεσμα τον τραυματισμό πολλών μεταναστών, καθώς και εργαζομένων στον ΟΣΕ.

Ας σημειωθεί, ότι μία μέρα μετά την συγκεκριμένη εκδήλωση αρκετοί οπλισμένοι χρυσαυγίτες με κατσαβίδια και λοστούς επιτίθενται σε μέλη της «Πρωτοβουλίας Συντρόφων» που προετοίμαζαν εκδήλωση ενάντια στις κεραίες κινητής τηλεφωνίας, τραυματίζοντας τρία άτομα και σπάζοντας την βιτρίνα ψιλικατζίδικου. Η επίθεση τερματίστηκε με τον διωγμό των χρυσαυγιτών από την γειτονιά. Οι προκλήσεις, απειλές και προπηλακισμοί ατόμων που συμμετείχαν στις εν λόγω εκδηλώσεις συνεχίστηκαν για αρκετούς μήνες. Σε όλα αυτά, εάν προστεθούν και οι πάμπολλοι τραμπουκισμοί πιτσιρικάδων, γιατί έχουν περίεργα μαλλιά και μεταναστών, γιατί έχουν σκούρο δέρμα, τα περιστατικά αμέσως πολλαπλασιάζονται! Σε όλα τα προηγούμενα γεγονότα δεν οργανώθηκε καμία ουσιαστική αντίδραση. Ακόμα και το σωματείο του ΟΣΕ δεν έβγαλε ούτε μια καταδικαστική ανακοίνωση για τους χτυπημένους εργαζόμενους. Βέβαια, όλα αυτά δεν είναι άμοιρα μιας απρονοησίας και ενός παλληκαρισμού εκ του ασφαλούς τόσο των χρυσαυγιτών όσο και εκείνων που ήλθαν να συνδράμουν την εκδήλωση, χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους ότι η ολιγάριθμη ομάδα αναρχικών δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει την υπεράριθμη και τραμπουκική παρουσία των χρυσαυγιτών της Καλαμάτας. Η λογική είναι χαρακτηριστική: Αρκεί να κάνουμε πολιτική παρέμβαση και γαία πυρί μιχθήτω! Κάτι που όπως φαίνεται πάει να επαναληφθεί…

Η αντιφατικότητα και η ιδιοτελής σκοπιμότητα, όμως, είναι χαρακτηριστική. Πριν από σχεδόν ένάμιση χρόνο, σημειώθηκαν διάφοροι εμπρησμοί σπιτιών, όπου διέμεναν μετανάστες, την ώρα που αυτοί ήταν μέσα. Η λεγόμενη «ανοιχτή συνέλευση» που τώρα τμήμα της έγινε «αντιφασιστική κίνηση» αποφάσισε, τότε, ότι δεν έχει κάποιο νόημα μια συγκέντρωση ή πορεία για το γεγονός. Την ίδια εποχή μέσα σε δύο μέ-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και

3) Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η Χ.Α., με την χορηγία και τις ευλογίες μερικών επιχειρηματιών και «επιφανών» Καλαματιανών, διατηρεί γραφεία στην πόλη για πάρα πολλά χρόνια, από τότε που μετρούσε μόνο δύο γραφεία γενικώς (Αθήνα-Καλαμάτα). Τα γραφεία ήταν ενεργά και επιφορτισμένα με διοργάνωση εκδηλώσεων, αφισοκολλήσεων καθώς και πραγματοποίηση επιθέσεων σε στέκια μεταναστών, αναρχικών και νεολαίων[1].

4) Το 7,76 % που συγκέντρωσε η Χ.Α. στην Μεσσηνία δίνει ένα σοβαρό πάτημα για την διεξαγωγή φεστιβάλ.

5) Σε όλους τους γειτονικούς νομούς η Χ.Α. διαθέτει αρκετή δύναμη, που αποτυπώθηκε και στα εκλογικά ποσοστά της. Οπότε, γίνεται αντιληπτό, ότι το φεστιβάλ θα έχει την σίγουρη στήριξη των γύρω περιοχών.

Η χρόνια εθελοτυφλία

Με προπύργιο, λοιπόν, τα γραφεία και με τις πλάτες κάποιων ευκατάστατων καλαματιανών, πολλά «πρωτοπαλίκαρα», μεταξύ των οποίων και ο πάλε ποτέ καλαματιανός χρυσαυγίτης Ανδρουτσόπουλος ή αλλιώς Περίανδρος, εξορμούσαν από τις αρχές



κιών και αναρχικών μέχρι πριν λίγα χρόνια περνούσαν στα ψιλά ως μικροσυμπλοκές μεταξύ περιθωριακών! Τα άτομα της ομάδας κρούσης συμμετείχαν και συμμετέχουν ως οργανωμένοι οπαδοί στους δύο συνδέσμους φιλάθλων της τοπικής ομάδας της πόλης «Καλαμάτα» συνεχίζοντας το εθνοχουντικό παρελθόν της, αφού η ομάδα είναι δημιούργημα της Χούντας έχοντας ως αρχικό σύμβολο το γνωστό πουλί, που στη συνέχεια άλλαξε σε κάτι πιο shic. Εννοείται ότι οι συγκεκριμένοι σύνδεσμοι λειτουργούν και λειτουργούσαν ανέκαθεν σαν

κά εναντίων έγχρωμων ποδοσφαιριστών αντίπαλων ομάδων, ξεχωρίζοντας βεβαίως τους έγχρωμους της ομάδας της Καλαμάτας.

Η εμπροσθοφυλακή της Χ.Α. όλα αυτά τα χρόνια απαρτίζεται από ένα επικίνδυνο μείγμα γνωστών μαχαιροβγαλτών, ατόμων που πωλούν προστασία σε νυχτερινά μαγαζιά, σωματέμπορων, καθώς και εμπόρων και διακινητών ναρκωτικών. Μέσα σε αυτούς συνυπάρχουν και κάποια στενά συγγενικά πρόσωπα του, μέχρι πριν λίγο καιρό, αστυνομικού διευθυντή Μεσσηνίας.

Οι χρυσαυγίτες έχουν πλούσιο «ρεπερτόριο» από τραμπουκισμούς και βίαια περιστατικά στην πόλη, κάτι με το οποίο το παρόν κείμενο δεν θα ασχοληθεί ιδιαιτέρως παρά μόνο με κάποια ενδεικτικά που σημειώθηκαν μερικά χρόνια πριν.

προστεθούν και οι πάμπολλοι τραμπουκισμοί πιτσιρικάδων, γιατί έχουν περίεργα μαλλιά και μεταναστών, γιατί έχουν σκούρο δέρμα, τα περιστατικά αμέσως πολλαπλασιάζονται! Σε όλα τα προηγούμενα γεγονότα δεν οργανώθηκε καμία ουσιαστική αντίδραση. Ακόμα και το σωματείο του ΟΣΕ δεν έβγαλε ούτε μια καταδικαστική ανακοίνωση για τους χτυπημένους εργαζόμενους. Βέβαια, όλα αυτά δεν είναι άμοιρα μιας απρονοησίας και ενός παλληκαρισμού εκ του ασφαλούς τόσο των χρυσαυγιτών όσο και εκείνων που ήλθαν να συνδράμουν την εκδήλωση, χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους ότι η ολιγάριθμη ομάδα αναρχικών δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει την υπεράριθμη και τραμπουκική παρουσία των χρυσαυγιτών της Καλαμάτας. Η λογική είναι χαρακτηριστική: Αρκεί να κάνουμε πολιτική παρέμβαση και γαία πυρί μιχθήτω! Κάτι που όπως φαίνεται πάει να επαναληφθεί...

Η αντιφατικότητα και η ιδιοτελής σκοπιμότητα, όμως, είναι χαρακτηριστική. Πριν από σχεδόν ενάμιση χρόνο, σημειώθηκαν διάφοροι εμπρησμοί σπιτιών, όπου διέμεναν μετανάστες, την ώρα που αυτοί ήταν μέσα. Η λεγόμενη «ανοιχτή συνέλευση» που τώρα τμήμα της έγινε «αντιφασιστική κίνηση» αποφάσισε, τότε, ότι δεν έχει κάποιο νόημα μια συγκέντρωση ή πορεία για το γεγονός. Την ίδια εποχή μέσα σε δύο μέρες και μετά από μπόλικο ξύλο και μαχαιριές εξαφανίστηκαν οι μετανάστες από τα φανάρια της πόλης. Σε αυτό το γεγονός κανένας απολύτως δεν αναφέρθηκε. Μήπως βόλευε και αρκετούς «προοδευτικούς» που κατά βάθος τους ενοχλούσε η παρουσία τους;

Οι «ευαίσθητοι», και τώρα αντιφασιστικοί χώροι της αριστεράς, του «πολιτισμού», όπως και οι διάφοροι σύλλογοι και οργανώσεις της πόλης εθελοτυφλούσαν μπροστά στην εγκληματική δράση της Χ.Α. στους δρόμους. Ενδιαφέρονταν για την συντήρηση αλλά και την ανάδειξη του «μαγαζιού» τους αρνούμενοι να δουν πέρα από αυτό. Βλέπετε, η άποψη που επικρατούσε τότε ήταν ότι οι χρυσαυγίτες ενοχλούσαν μόνο

συνέχεια στη σελίδα 6

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε, ακόμη, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή για την συνέχιση έκδοσης της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 129
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2013

**ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07**

**Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Αιόλιος**

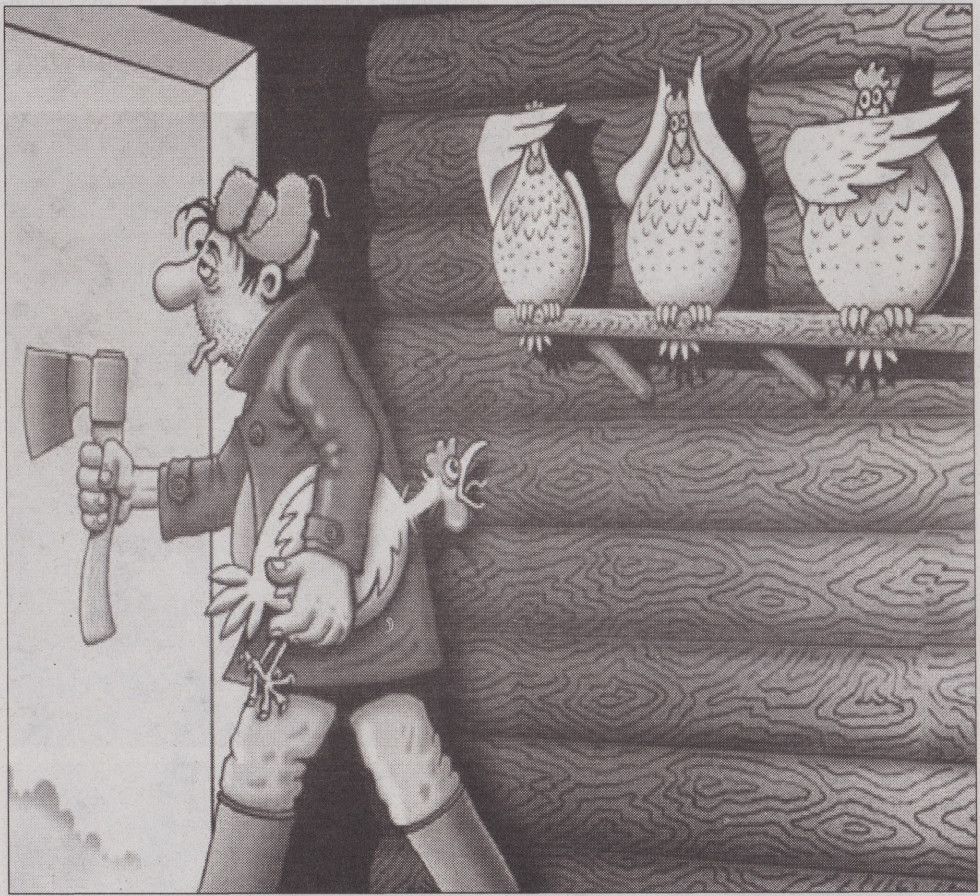
συνέχεια από τη σελίδα 5

τους περιθωριακούς και η αντιμετώπιση ήταν λίγο πολύ η ίδια από όλους: «*ε, μωρέ κάτι θα τους κάνατε και σεις, δεν γίνεται έτσι στα καλά καθούμενα!*». Πού να το χωνέψει το ακατοίκητο, ότι η δεξιά σε όλες της τις αποχρώσεις, από την φιλελεύθερη έως και την ναζιστική εκδοχή της (αλλά και η αριστερά σε όλες της τις εκφάνσεις), ενοχλείται και έχει λόγους να ανακόψει την οποιαδήποτε ουσιαστική δράση που απελευθερώνει τον άνθρωπο! Η επί δεκαετίες απαξίωση του φασιστικού φαινομένου στην πόλη δεν μπορεί να μεταφραστεί αλλιώς, παρά στο ότι μέχρι και πριν από λίγα χρόνια η Χ.Α. δεν απειλούσε τα συμφέροντα των εκάστοτε πολιτικών «μαγαζιών».

Ο «γραφικός» ηθοποιός που έγινε βουλευτής

Ο βουλευτής Μεσσηνίας που εκλέχτηκε με την Χ.Α., ο Δημήτρης Κουκούτσης, που έχει αναλάβει να φέρει εις πέρας την υπόθεση του φεστιβάλ, δεν ήρθε ουρανοκατέβατος στην Χ.Α.. Ανακατευόταν για χρόνια με τα κοινά της πόλης και οι φιλοναζιστικές του απόψεις, τις οποίες διαλαλούσε σε όλα τα πόστα που αναλάμβανε, αντιμετωπίζονταν ως γραφικές και διασκεδαστικές. Ακόμα και η γνωστή κουμπαριά του με τον Ανδρουτσόπουλο δεν έπειθε για την σοβαρότητα του ναζιστικού του λόγου.

Και ήρθε η στιγμή όπου ο μαθημένος στα θεάματα, σαν ερασιτέχνης ηθοποιός, Κουκούτσης, έγινε βουλευτής και θα οργανώσει το φεστιβάλ Νεολαίας του ακροδεξιού κόμματος στο πάρκο του λιμενικού, στο ίδιο σημείο που έχουν κάνει φεστιβάλ οι αντιφασίστες, η ΚΝΕ κ.ά., για να τιμήσει την επέτειο της δικτατορίας του Μεταξά. Άλλωστε ξέρει πολύ καλά από πολιτισμό, αφού είχε διατελέσει χρόνια μέλος στο συμβούλιο του πολιτιστικού φορέα του δήμου την λεγόμενη ΦΑΡΙΣ καθώς και μέλος δύο ιστορικών θεατρικών ομάδων (αλήθεια όταν αυτό το παραμύθι αργά ή γρήγορα τελειώσει θα τον ξαναδεχτούν ως μέλος τους;). Ο δημοφιλής Κουκούτσης, στην προσπάθεια του να μαζέψει κόσμο στο φεστιβάλ, έχει ξεκινήσει να υπόσχεται off the record μέχρι



αυτοί, οι οποίοι κάποτε αντιμετωπίζονταν ως γραφικοί, απόκτησαν περαιτέρω εξουσία είναι αργά; Τα θεατρικά σχήματα, που έθρεψαν τον, πραγματικά ταλαντούχο ηθοποιό, Κουκούτση, (ο οποίος δεν έχανε ευκαιρία να χαιρετίσει ναζιστικά, στις πρόβες) για χρόνια ακολουθούσαν τις επιταγές του φαίνεσθαι και του ανταγωνισμού μεταξύ τους για το ποιος θα ανεβάσει την πιο φαντασμαγορική παράσταση με τα περισσότερα εισιτήρια, αγνοώντας την κοινωνική κατάσταση γύρω τους και εν τέλει την ουσία της τέχνης που δεν είναι άλλη από την ατομική και συλλογική απελευθέρωση από κάθε είδους δεσμά. Στον ανταγωνισμό αυτό δέχτηκαν ακόμα να συμμαχήσουν και με τον φιλοναζί Κουκούτση, αντιμετωπίζοντάς τον ως γραφικό και διαφημίζοντας έτσι την δημοκρατικότητα και την ικανότητα να στε-**νταγματικών τοξοβόλων». Το αστείο μεγαλώνει όταν αναλογιστούμε ότι, ειδικότερα μέσα σε λίγα χρόνια, αυτοί που τώρα ανατρέχουν στο Σύνταγμα και την Δημοκρατία τα έχουν παραβιάσει και καταργήσει ουκ ολίγες φορές. Παρέα με τους παραπάνω συσπειρώνονται και αρκετοί εξωκοινοβουλευτικοί δημοκράτες, αριστεροί και μη, ο καθένας για τους ιδιαίτερους μικροπολιτικούς λόγους του, αλλά με κοινό παρανομαστή τα κομμάτια της εξουσιαστικής πίττας που όλο και μικραίνουν συμμετέχουν στον «αντιφασιστικό αγώνα».**

Επίσης, πολλοί αντιεξουσιαστές και αναρχικοί έχουν επιδοθεί σε έναν πόλεμο στο δρόμο με τους χρυσαυγίτες, παραβλέποντας έτσι την ουσία, αλλά και την κινητήρια δύναμη της Χ.Α., που δεν είναι άλλη από το κράτος. Τα αντιφασιστικά κελεύσματα για την διαφύλαξη ή την εδραίωση της εξουσίας του. Ιστορικά οι αναρχικοί αγωνιστές που έχουν μπει κάτω από την ομπρέλα του αντιφασισμού παρέα με δημοκράτες, αριστερούς και κομμουνιστές απλά έχουν φάει τα μούτρα τους. Τρανό παράδειγμα ο αντιφασιστικός αγώνας ενάντια στο καθεστώς του Φράνκο στην Ισπανία. Η ιστορία υπάρχει για να διδάσκει, αλλά στην προκειμένη φαίνεται πως μας κάνει πλάκα.

Σε αυτή την προάσπιση της εξουσίας που έχει καμουφλαριστεί σε «αντιφασιστικό αγώνα» δεν θα συμπράξουμε έμμεσα ή άμεσα με καμία αριστερά ή δεξιά. **Η κατάργηση του κράτους και η διαρκής μάχη με κάθε είδους εξουσία τρομάζουν τους δημοκράτες αντιφασίστες όπως και τους ακροδεξιούς της Χ.Α..** Ο αναρχικός λόγος και δράση δεν περιορίζεται μόνο ενάντια στην άνοδο ενός εθνικιστικού ή ναζιστικού σχηματισμού, αλλά αντιτίθεται καθ' ολοκληρίαν στις δημοκρατικές λογικές. Ψάχνει να βρει και να καταστρέψει την εξουσία σε κάθε της μορφή, ατομικά και συλλογικά. Δεν κλείνει το μάτι στους δημοκράτες συμπράττοντας μαζί τους και πιστεύοντας ότι είναι καλύτεροι από τους ακροδεξιούς της Χ.Α. Και το κυριότερο: **Οι αναρχικοί οργανώνουν με υπομονή, συνέχεια και συνέπεια τις δυνάμεις τους, το λόγο και τις ιδέες τους πάνω σε ολικά απελευθερωτικά προτάγματα, κι όχι σε μικροπρεπείς και μικροπολιτικές πρακτικές που διαιωνίζουν τα εξουσιαστικά νταραβέρια.**

Ούτε Φασισμός, ούτε Δημοκρατία,
Κάτω ο Κρατισμός, για την ΑΝΑΡΧΙΑ!

Ελευθερόκοκκος

---

1. Εδώ αξίζει να σημειωθεί και η πρόσφατη αδελφοποίηση της πόλης της Καλαμάτας με την Schwabisch Hall η οποία είναι η γενέτειρα του υπουργού πολιτισμού του Χίτλερ Christian Mergenthaler καθώς και του στρατηγού των Ες-Ες August Heissmeyer.

Επίσης, η γερμανική αδελφή πόλη της Καλαμάτας είναι έδρα της γερμανικής Κου Κλουξ Κλαν που συστάθηκε το 2000. Όλα



στην πόλη δεν μπορεί να μεταφραστεί αλλιώς, παρά στο ότι μέχρι και πριν από λίγα χρόνια η Χ.Α. δεν απειλούσε τα συμφέροντα των εκάστοτε πολιτικών «μαγαζιών».

Ο «γραφικός» ηθοποιός που έγινε βουλευτής

Ο βουλευτής Μεσσηνίας που εκλέχτηκε με την Χ.Α., ο Δημήτρης Κουκούτσης, που έχει αναλάβει να φέρει εις πέρας την υπόθεση του φεστιβάλ, δεν ήρθε ουρανοκατέβατος στην Χ.Α.. Ανακατευόταν για χρόνια με τα κοινά της πόλης και οι φιλοναζιστικές του απόψεις, τις οποίες διαλαλούσε σε όλα τα πόστα που αναλάμβανε, αντιμετωπίζονταν ως γραφικές και διασκεδαστικές. Ακόμα και η γνωστή κουμπαριά του με τον Ανδρουτσόπουλο δεν έπειθε για την σοβαρότητα του ναζιστικού του λόγου.

Και ήρθε η στιγμή όπου ο μαθημένος στα θεάματα, σαν ερασιτέχνης ηθοποιός, Κουκούτσης, έγινε βουλευτής και θα οργανώσει το φεστιβάλ Νεολαίας του ακροδεξιού κόμματος στο πάρκο του λιμενικού, στο ίδιο σημείο που έχουν κάνει φεστιβάλ οι αντιφασίστες, η ΚΝΕ κ.ά., για να τιμήσει την επέτειο της δικτατορίας του Μεταξά. Άλλωστε ξέρει πολύ καλά από πολιτισμό, αφού είχε διατελέσει χρόνια μέλος στο συμβούλιο του πολιτιστικού φορέα του δήμου την λεγόμενη ΦΑΡΙΣ καθώς και μέλος δύο ιστορικών θεατρικών ομάδων (αλήθεια όταν αυτό το παραμύθι αργά ή γρήγορα τελειώσει θα τον ξαναδεχτούν ως μέλος τους;). Ο δημοφιλής Κουκούτσης, στην προσπάθεια του να μαζέψει κόσμο στο φεστιβάλ, έχει ξεκινήσει να υπόσχεται off the record μέχρι και σακούλες με τρόφιμα και άλλα καλούδια σε όποιους παραβρεθούν στο φεστιβάλ. Το νέο έχει φτάσει ακόμα και στα γύρω χωριά, όπου συζητιέται εκτενέστερα ειδικότερα από ανθρώπους με σημαντικά προβλήματα διαβίωσης.

Στο εγχείρημα τού Κουκούτση έχει αντιταχθεί όλο το λεγόμενο συνταγματικό τόξο της πόλης. Οι όποιες μάχες δεν ανήκουν, πλέον, στην σφαίρα του περιθωριακού. Ο αντιφασιστικός λόγος, καθώς και το αντιφασιστικό ξύλο, θεωρούνται κάτι σαν υποχρέωση. Οργανώσεις της αριστεράς, κόμματα, ανοιχτές συνελεύσεις, διάφοροι σύλλογοι αλλά και θεατρικές ομάδες κινούνται πλέον σε ρυθμούς αντιφασιστικούς. Στην μάχη για την αποτροπή του φεστιβάλ, εκτός από την ευρύτερη αριστερά και ό,τι έχει μείνει από το Πασοκ, στην πόλη έχουν

αυτοί, οι οποίοι κάποτε αντιμετωπίζονταν ως γραφικοί, απόκτησαν περαιτέρω εξουσία είναι αργά; Τα θεατρικά σχήματα, που έθρεψαν τον, πραγματικά ταλαντούχο ηθοποιό, Κουκούτση, (ο οποίος δεν έχανε ευκαιρία να χαιρετίσει ναζιστικά, στις πρόβες) για χρόνια ακολουθούσαν τις επιταγές του φαίνεσθαι και του ανταγωνισμού μεταξύ τους για το ποιος θα ανεβάσει την πιο φαντασμαγορική παράσταση με τα περισσότερα εισιτήρια, αγνοώντας την κοινωνική κατάσταση γύρω τους και εν τέλει την ουσία της τέχνης που δεν είναι άλλη από την ατομική και συλλογική απελευθέρωση από κάθε είδους δεσμά. Στον ανταγωνισμό αυτό δέχτηκαν ακόμα να συμμαχήσουν και με τον φιλοναζί Κουκούτση, αντιμετωπίζοντάς τον ως γραφικό και διαφημίζοντας έτσι την δημοκρατικότητα και την ικανότητα να στεγάζονται όλες οι απόψεις κάτω από την ομπρέλα των θεατρικών σχημάτων τους, κάτι που τώρα το ξέχασαν. Με αυτή την ελαφρότητα ο θεατρίνος-διασκεδαστής έγινε αγαπητός και δημοφιλής στην πόλη. Την δημοφιλία του την χρησιμοποίησε δεόντως στις τελευταίες εκλογές, κάνοντας να τρίβουν τα μάτια τους τα θεατρικά σχήματα που υπήρξε μέλος και ηθοποιός. Η προετοιμασία αντιφασιστικών θεατρικών έργων που έχουν ξεκινήσει τα συγκεκριμένα σχήματα για τον νέο χρόνο μοιάζει να είναι σαν διαδικασία εξιλέωσης! Αλλά δεν είναι.

Κάτι ψιθυρίζεται ότι η μακρά περίοδος χάριτος για την πόλη σταματάει κάπου εδώ. Η χρόνια αδράνεια και εθελοτυφλία της κοινωνικής, πολιτικής και πολιτιστικής πόλης στους πάλαι ποτέ θεωρημένους ως γραφικούς χρυσαυγίτες ήρθαν να κάνουν ταμείο και μετά το φεστιβάλ χορού και τον

νταγματικών τοξοβόλων». Το αστείο μεγαλώνει όταν αναλογιστούμε ότι, ειδικότερα μέσα σε λίγα χρόνια, αυτοί που τώρα ανατρέχουν στο Σύνταγμα και την Δημοκρατία τα έχουν παραβιάσει και καταργήσει ουκ ολίγες φορές. Παρέα με τους παραπάνω συσπειρώνονται και αρκετοί εξωκοινοβουλευτικοί δημοκράτες, αριστεροί και μη, ο καθένας για τους ιδιαίτερους μικροπολιτικούς λόγους του, αλλά με κοινό παρανομαστή τα κομμάτια της εξουσιαστικής πίττας που όλο και μικραίνουν συμμετέχουν στον «αντιφασιστικό αγώνα».

Επίσης, πολλοί αντιεξουσιαστές και αναρχικοί έχουν επιδοθεί σε έναν πόλεμο στο δρόμο με τους χρυσαυγίτες, παραβλέποντας έτσι την ουσία, αλλά και την κινητήρια δύναμη της Χ.Α., που δεν είναι άλλη από το κράτος. Τα αντιφασιστικά κελεύσματα των δημοκρατών φαίνεται πως έπιασαν τόπο σε κάποιους του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού «χώρου».

Πολλές φορές η παρουσία των αντιεξουσιαστών-αναρχικών δεν περιορίζεται μόνο στο δρόμο, αλλά αρκετοί συμμετέχουν και σε εκδηλώσεις, που σαν θέμα έχουν την θεσμική αντιμετώπιση της Χ.Α, διαφυλάττοντας με τον τρόπο τους τα κομμάτια της εξουσίας, ώστε να συνεχίζουν να τα νέμονται οι παλαιοί κάτοχοί τους. Παραβλέπουν βέβαια το γεγονός ότι η Αναρχία ουδεμία σχέση έχει με το Σύνταγμα και την Δημοκρατία. **Τέτοια είναι η διείσδυση της δημοκρατικής και μανιχαϊστικής λογικής, που ο απελευθερωτικός λόγος της Αναρχίας πάει περίπατο και θυσιάζεται για τις ανάγκες της ού-**

ση του κράτους και η διαρκής μάχη με κάθε είδους εξουσία τρομάζουν τους δημοκράτες αντιφασίστες όπως και τους ακροδεξιούς της Χ.Α.. Ο αναρχικός λόγος και δράση δεν περιορίζεται μόνο ενάντια στην άνοδο ενός εθνικιστικού ή ναζιστικού σχηματισμού, αλλά αντιτίθεται καθ' ολοκληρίαν στις δημοκρατικές λογικές. Ψάχνει να βρει και να καταστρέψει την εξουσία σε κάθε της μορφή, ατομικά και συλλογικά. Δεν κλείνει το μάτι στους δημοκράτες συμπράττοντας μαζί τους και πιστεύοντας ότι είναι καλύτεροι από τους ακροδεξιούς της Χ.Α. Και το κυριότερο: **Οι αναρχικοί οργανώνουν με υπομονή, συνέχεια και συνέπεια τις δυνάμεις τους, το λόγο και τις ιδέες τους πάνω σε ολικά απελευθερωτικά προτάγματα, κι όχι σε μικροπρεπείς και μικροπολιτικές πρακτικές που διαιωνίζουν τα εξουσιαστικά ντραβέρια.**

Ούτε Φασισμός, ούτε Δημοκρατία, Κάτω ο Κρατισμός, για την ΑΝΑΡΧΙΑ!

Ελευθερόκοκκος

---

1. Εδώ αξίζει να σημειωθεί και η πρόσφατη αδελφοποίηση της πόλης της Καλαμάτας με την Schwabisch Hall η οποία είναι η γενέτειρα του υπουργού πολιτισμού του Χίτλερ Christian Mergenthaler καθώς και του στρατηγού των Ες-Ες August Heissmeyer.
Επίσης, η γερμανική αδελφή πόλη της Καλαμάτας είναι έδρα της γερμανικής Κου Κλουξ Κλαν που συστάθηκε το 2000. Όλα αυτά βέβαια μπορεί να θεωρούνται ένα τυχαίο γεγονός, αλλά αξίζει να αναφερθεί αυτή η σύμπτωση, έστω χάριν σημειολογίας.



σει το φεστιβάλ Νεολαίας του ακροδεξιού κόμματος στο πάρκο του λιμενικού, στο ίδιο σημείο που έχουν κάνει φεστιβάλ οι αντιφασίστες, η ΚΝΕ κ.ά., για να τιμήσει την επέτειο της δικτατορίας του Μεταξά. Άλλωστε ξέρει πολύ καλά από πολιτισμό, αφού είχε διατελέσει χρόνια μέλος στο συμβούλιο του πολιτιστικού φορέα του δήμου την λεγόμενη ΦΑΡΙΣ καθώς και μέλος δύο ιστορικών θεατρικών ομάδων (αλήθεια όταν αυτό το παραμύθι αργά ή γρήγορα τελειώσει θα τον ξαναδεχτούν ως μέλος τους;). Ο δημοφιλής Κουκούτσης, στην προσπάθεια του να μαζέψει κόσμο στο φεστιβάλ, έχει ξεκινήσει να υπόσχεται off the record μέχρι και σακούλες με τρόφιμα και άλλα καλούδια σε όποιους παραβρεθούν στο φεστιβάλ. Το νέο έχει φτάσει ακόμα και στα γύρω χωριά, όπου συζητιέται εκτενέστερα ειδικότερα από ανθρώπους με σημαντικά προβλήματα διαβίωσης.

Στο εγχείρημα τού Κουκούτση έχει αντιταχθεί όλο το λεγόμενο συνταγματικό τόξο της πόλης. Οι όποιες μάχες δεν ανήκουν, πλέον, στην σφαίρα του περιθωριακού. Ο αντιφασιστικός λόγος, καθώς και το αντιφασιστικό ξύλο, θεωρούνται κάτι σαν υποχρέωση. Οργανώσεις της αριστεράς, κόμματα, ανοιχτές συνελεύσεις, διάφοροι σύλλογοι αλλά και θεατρικές ομάδες κινούνται πλέον σε ρυθμούς αντιφασιστικούς. Στην μάχη για την αποτροπή του φεστιβάλ, εκτός από την ευρύτερη αριστερά και ό,τι έχει μείνει από το Πασοκ, στην πόλη έχουν ριχτεί ακόμα και οι επαγγελματίες που πρόσκεινται στην ΝΔ με την δικαιολογία ότι το φεστιβάλ εν μέσω θέρους θα χαλάσει την τουριστική κίνηση της πόλης! Η αλήθεια βέβαια κρύβεται στο μερίδιο που διεκδικεί η Χ.Α. από την πίτα της εξουσίας, του οποίου μεγάλο κομμάτι προέρχεται από την ΝΔ. Ήδη σε τοπικό επίπεδο πολλοί δημοτικοί σύμβουλοι που πρόσκεινται στην ΝΔ έχουν πιάσει το νόημα και χαριεντίζονται με την Χ.Α. δίνοντας το παρόν σε εγκαίνια γραφείων με την ελπίδα να τσιμπήσουν κάτι τι στις επόμενες εκλογές.

Όλοι αυτοί που για χρόνια εθελοτυφλούσαν, γιατί είχαν βολευτεί με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, τώρα έγιναν αντιφασίστες. Ωραία όλα αυτά, αλλά μήπως μας διέφυγε κάτι όλα αυτά τα χρόνια; Μήπως τώρα που ποιό, Κουκούτση, (ο οποίος δεν έχανε ευκαιρία να χαιρετίσει ναζιστικά, στις πρόβες) για χρόνια ακολουθούσαν τις επιταγές του φαίνεσθαι και του ανταγωνισμού μεταξύ τους για το ποιος θα ανεβάσει την πιο φαντασμαγορική παράσταση με τα περισσότερα εισιτήρια, αγνοώντας την κοινωνική κατάσταση γύρω τους και εν τέλει την ουσία της τέχνης που δεν είναι άλλη από την ατομική και συλλογική απελευθέρωση από κάθε είδους δεσμά. Στον ανταγωνισμό αυτό δέχτηκαν ακόμα να συμμαχήσουν και με τον φιλοναζί Κουκούτση, αντιμετωπίζοντάς τον ως γραφικό και διαφημίζοντας έτσι την δημοκρατικότητα και την ικανότητα να στεγάζονται όλες οι απόψεις κάτω από την ομπρέλα των θεατρικών σχημάτων τους, κάτι που τώρα το ξέχασαν. Με αυτή την ελαφρότητα ο θεατρίνος-διασκεδαστής έγινε αγαπητός και δημοφιλής στην πόλη. Την δημοφιλία του την χρησιμοποίησε δεόντως στις τελευταίες εκλογές, κάνοντας να τρίβουν τα μάτια τους τα θεατρικά σχήματα που υπήρξε μέλος και ηθοποιός. Η προετοιμασία αντιφασιστικών θεατρικών έργων που έχουν ξεκινήσει τα συγκεκριμένα σχήματα για τον νέο χρόνο μοιάζει να είναι σαν διαδικασία εξιλέωσης! Αλλά δεν είναι.

Κάτι ψιθυρίζεται ότι η μακρά περίοδος χάριτος για την πόλη σταματάει κάπου εδώ. Η χρόνια αδράνεια και εθελοτυφλία της κοινωνικής, πολιτικής και πολιτιστικής πόλης στους πάλαι ποτέ θεωρημένους ως γραφικούς χρυσαυγίτες ήρθαν να κάνουν ταμείο και μετά το φεστιβάλ χορού και τον καλαματιανό στα πανηγύρια, η Καλαμάτα θα χορέψει και τον χορό που θα σύρει ένα δικό της παιδί, που κάποτε το είχαν για γραφικό και διασκεδαστή.

Έμμεσες και άμεσες αντιφασιστικές συμμαχίες

Τα μεταπολιτευτικά πολιτικά και κομματικά μαγαζιά, που συσπειρώθηκαν ως «συνταγματικό τόξο», επιχειρούν μια θεσμική αντιμετώπιση της Χ.Α., καθώς βλέπουν, όπως είπαμε, το μερίδιο της εξουσίας τους να συρρικνώνεται. **Εννοείται, ότι η θεσμική αντιμετώπιση μόνο γέλια προκαλεί, αφού η Χ.Α. είναι αδελφή ψυχή και σάρκα από την σάρκα του θεσμικού συστήματος των «συ τα έχουν παραβιάσει και καταργήσει ουκ ολίγες φορές. Παρέα με τους παραπάνω συσπειρώνονται και αρκετοί εξωκοινοβουλευτικοί δημοκράτες, αριστεροί και μη, ο καθένας για τους ιδιαίτερους μικροπολιτικούς λόγους του, αλλά με κοινό παρανομαστή τα κομμάτια της εξουσιαστικής πίττας που όλο και μικραίνουν συμμετέχουν στον «αντιφασιστικό αγώνα».**

Επίσης, πολλοί αντιεξουσιαστές και αναρχικοί έχουν επιδοθεί σε έναν πόλεμο στο δρόμο με τους χρυσαυγίτες, παραβλέποντας έτσι την ουσία, αλλά και την κινητήρια δύναμη της Χ.Α., που δεν είναι άλλη από το κράτος. Τα αντιφασιστικά κελεύσματα των δημοκρατών φαίνεται πως έπιασαν τόπο σε κάποιους του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού «χώρου».

Πολλές φορές η παρουσία των αντιεξουσιαστών-αναρχικών δεν περιορίζεται μόνο στο δρόμο, αλλά αρκετοί συμμετέχουν και σε εκδηλώσεις, που σαν θέμα έχουν την θεσμική αντιμετώπιση της Χ.Α, διαφυλάττοντας με τον τρόπο τους τα κομμάτια της εξουσίας, ώστε να συνεχίζουν να τα νέμονται οι παλαιοί κάτοχοί τους. Παραβλέπουν βέβαια το γεγονός ότι η Αναρχία ουδεμία σχέση έχει με το Σύνταγμα και την Δημοκρατία. **Τέτοια είναι η διείσδυση της δημοκρατικής και μανιχαϊστικής λογικής, που ο απελευθερωτικός λόγος της Αναρχίας πάει περίπατο και θυσιάζεται για τις ανάγκες τής ούτως ή άλλως ανύπαρκτης Δημοκρατίας και του ούτως ή άλλως ανύπαρκτου Συντάγματος, με τελικό σκοπό την επικράτηση μιας Δημοκρατίας που ήδη έχει δώσει τα διαπιστευτήριά της εδώ και τέσσερις δεκαετίες, επιβεβαιώνοντας τον καταδυναστευτικό της χαρακτήρα ως πολίτευμα.**

Ο αντιφασιστικός αγώνας δεν είναι άλλο παρά η προσπάθεια των «μαγαζιών» να μην χάσουν τα επί χρόνια δικαιώματα τους στην εξουσία. Ας τους αφήσουμε, λοιπόν, να βγάλουν τα μάτια τους! Σε αυτόν τον αγώνα οι αναρχικοί δεν θα συμπράξουμε με κανέναν που αγωνιά

Κάτω ο Κρατισμός, για την ΑΝΑΡΧΙΑ!

Ελευθερόκοκκος

---

1. Εδώ αξίζει να σημειωθεί και η πρόσφατη αδελφοποίηση της πόλης της Καλαμάτας με την Schwabisch Hall η οποία είναι η γενέτειρα του υπουργού πολιτισμού του Χίτλερ Christian Mergenthaler καθώς και του στρατηγού των Ες-Ες August Heissmeyer.

Επίσης, η γερμανική αδελφή πόλη της Καλαμάτας είναι έδρα της γερμανικής Κου Κλουξ Κλαν που συστάθηκε το 2000. Όλα αυτά βέβαια μπορεί να θεωρούνται ένα τυχαίο γεγονός, αλλά αξίζει να αναφερθεί αυτή η σύμπτωση, έστω χάριν σημειολογίας.

Εστέ νουνεχείς!

Αν περνούσε κάποιος τα ξημερώματα της 20ης Ιουνίου από την οδό Σαριπόλου, θα άκουγε τις γεμάτες απελπισία κραυγές. Κραυγές που οφείλονταν σε μία βίαιη επίθεση, που είχε λάβει χώραν πριν από μερικές ώρες.

Τι είχε συμβεί;

Τα έξι τζάμια των γραφείων της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας είχαν δεχτεί επίθεση με ένα ιδιαίτερα τοξικό υλικό χρώματος ερυθρού (γνωστού και ως σπρέι βαφής,) το οποίον τούς είχε προκαλέσει σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα.

Καθησυχάσαμε τα πανικόβλητα τζάμια, λέγοντάς τους πως το υλικό θα ξεθυμάνει και δεν θα είναι ενοχλητικό μετά από λίγες ώρες, κάτι που πραγματικά και έγινε.

Η επόμενη κίνησή μας ήταν να προχωρήσουμε στην ανάλυση των ευρημάτων και να ασχοληθούμε με το σχηματισμό γραμμάτων της αλφαβήτου, που κάποιοι είχαν προσπαθήσει να γράψουν.

Με την πρώτη ματιά η μνήμη μας συνδέθηκε με ένα γνωστό μόριο, που χρησιμοποιούσαμε κυρίως στην παιδική ηλικία και το οποίο σημαίνει ΝΑΙ. Όμως δεν βγάλαμε κάποιο συμπέρασμα. Οπότε τι κάναμε; Γκουγκλάραμε!!!

Και, ώ του θαύματος! Το χάος φωτίστηκε!

Δράστες της αποτρόπαιας επιδρομής κατά των τζαμιών είναι κάποια εθνικιστική ομάδα, που αυτοβαπτίστηκε Α.Μ.Ε. και η οποία **άσκησε πολιτική αντι-βία** στη βία των τζαμιών.

Κρίνοντας από το γεγονός ότι πρόκειται κυρίως για μειράκια, που προσπαθούν να μιμηθούν μεγαλυτέρους τους, θα θέλαμε να τονίσουμε πως προφανώς δεν έχουν κατανοήσει ότι θεωρούν εαυτούς ενταγμένους σε μία από τις δύο ιδεολογίες (η μία είναι ο εθνικισμός και η άλλη ο κομμουνισμός, με τις όποιες αποχρώσεις έχουν αποκτήσει αμφότερες), που οδήγησαν σε αιματοκύλισμα τους ανθρώπους τόσο του ελλαδικού χώρου όσο και παγκοσμίως.

Αντί άλλου θα συνιστούσαμε, λόγω ελλιπών γνώσεων (και όχι μόνον ιστορικών) που διαπιστώσαμε στην εν λόγω ομάδα, να έχουν κατά νουν το **απόσπασμα 910** του Ευριπίδη...

Σας θυσιάσαμε για την σωτηρία της ευρωζώνης...

Η τελευταία έκθεση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (IMF) για την Ελλάδα τον Ιούνιο του 2013 επισημοποίησε την σοβούσα εδώ και καιρό, διάσταση ανάμεσα στο «υπερατλαντικό» και «ευρωπαϊκό» μπλοκ σχετικά με το ποιος κάνει κουμάντο στην Ευρωζώνη, εφαρμόζοντας και τα αντίστοιχα «οικονομικά εργαλεία» θανάτου ολόκληρων κοινωνιών. Η διαμάχη αυτή φανερώνει ότι η ανασυγκρότηση της κυριαρχίας, αντίθετα με τα θρυλούμενα, δεν είναι μια γραμμική πορεία ενοποίησης των επί μέρους κομματιών της κυριαρχίας σε μια ενιαία πλανητική υπερκυριαρχία από κάποια υπερδύναμη με θεϊκές ικανότητες (ούτε υπήρχε, ούτε θα υπάρξει ποτέ τέτοια δύναμη), ούτε ακριβώς το αποτέλεσμα μιας παγκόσμιας συνωμοσίας των ισχυρότερων οικονομικών κέντρων του πλανήτη μέσω των κυβερνήσεων που ελέγχουν. Στην πραγματικότητα πρόκειται για έναν αδυσώπητο πόλεμο διαφόρων κέντρων και παρακέντρων που ακροβατούν στο τεντωμένο σκοινί μιας περίπλοκης παγκόσμιας κατάστασης. Αδυσώπητος, αλλά έως τώρα ελεγχόμενος, αφού η προοπτική να θαφτούν όλοι «επι των κοινών ερειπίων» φαντάζει ακόμα εφιαλτική για τους «λογικούς» παίχτες, που γνωρίζουν ότι κινούνται σε ένα σχιζοφρενικό περιβάλλον συγκρούσεων και ταυτόχρονα αλληλεξαρτήσεων.

Ο πόλεμος αυτός διεξάγεται με φανφαρόνες διακηρύξεις αλλά και αιφνιδιασμούς, με θεσμικές αλλά ταυτόχρονα ανορθόδοξες τεχνικές, υπονομεύσεις αλλά και υπόγειες διαβουλεύσεις. Ο χτεσινός σύμμαχος είναι εν δυνάμει ο αυριανός εχθρός. Κάθε βεβαιότητα για την έκβαση και τις πιθανές συνέπειες είναι μάταιη. Από έναν «τρελό» που θα τινάξει την μπάνκα στον αέρα ως την αναβίωση των αυτοκρατορικών σχηματισμών του παρελθόντος και των παμπάλαιων ηγεμονισμών, τίποτα δεν μπορεί να αποκλειστεί ως ενδεχόμενο σε αυτή την παρανοϊκή και αυτοκαταστροφική πορεία.

Σε αυτή την πορεία οι «παίκτες» είναι αποφασισμένοι να θυσιάσουν ολόκληρες κοινωνίες ακόμα και για ένα αμφίβολο αποτέλεσμα ή για να δώσουν μια μικρή παράταση στο «παιχνίδι». Το αδιανόητο -από ηθικής πλευράς- έχει καθιερωθεί πλέον ως ο μοναδικός κανόνας.

Αυτό ακριβώς επισημαίνουν με τον τέλειο κυνισμό τους οι υπεύθυνοι του IMF. Αφού «καρφώνουν» με κομψό τρόπο τους «εταίρους» τους στην Ευρώπη για την ολοκληρωτική καταστροφή της Ελλάδας με διάφορα προσχήματα, όπως «σημαντικές παραλείψεις» της ΕΕ και καθυστερήσεις στην «αναδιάρθρωση χρέους», εν συνεχεία αποκαλύπτουν γιατί συμμετείχαν στο πρόγραμμα «διάσωσης» της Ελλάδας...

Το μεγάλο «κόλπο» του PSI (Private sector involvement - συμμετοχή του «ιδιωτικού τομέα» στη διαγραφή κρατικού χρέους)

«Ένας τρόπος για να γίνει η προοπτική του χρέους πιο βιώσιμη [...]

ρίπτωση, αυτή χρησίμευσε μόνο για να καθυστερήσει την αναδιάρθρωση του χρέους και επέτρεψε σε πολλούς ιδιώτες πιστωτές να ξεφύγουν».

Ήταν προφανές από την αρχή, ότι η παγκόσμια επιχείρηση «διάσωσης» της Ελλάδας ισοδυναμούσε με την «τέλεια καταστροφή» της κοινωνίας αλλά ακόμη και αυτών των κρατικών δομών προς όφελος ευρύτερων συμφερόντων. Η πρωτοτυπία αυτής της καταστροφής είναι ότι πραγματοποιήθηκε με «θεσμικά» μέσα ώστε να εξυπηρετηθεί η παγκόσμια «τροφική αλυσίδα» και να μην διαταραχθεί η ευρωπαϊκή «σταθερότητα», όπως άλλωστε και στην άλλη «ειδική περίπτωση», αυτής της Κύπρου.

Γιατί, όμως, έγιναν όλα αυτά;

«Από τη θετική πλευρά, η προώθηση του ελληνικού προγράμματος έδωσε στη ζώνη του ευρώ αρκετό χρόνο για να χτίσει ένα τείχος προστασίας για να προστατεύσει άλλα ευάλωτα μέλη και απέτρεψε δυνητικά σοβαρές επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία. *[...] Μια καθυστερημένη αναδιάρθρωση του χρέους έδωσε ένα παράθυρο ευκαιρίας για τους ιδιώτες πιστωτές για να μειώσουν την έκθεσή τους και να μεταφέρουν το χρέος σε επίσημα χέρια. Όπως είδαμε και προηγουμένως, αυτή η στροφή έγινε σε μεγάλη κλίμακα και περιόρισε τις ζημιές των πιστωτών, όταν το PSI τελικά πραγματοποιήθηκε,* ***αφήνοντας τους φορολογούμενους και το δημόσιο τομέα να φορτωθεί τις ζημιές.»***[1]

Όπως έλεγε και η Νίκη Τζαβέλα σε ακρόαση του Ευρωκοινοβουλίου, η ευρωβουλευτής του μικρού ακροδεξιού κόμματος ΛΑΟΣ, αλλά «παλιά καραβάνα» σε διεθνείς οργανισμούς, «αν είναι η Ελλάδα να καεί, ας καεί για να υπάρχει μια πραγματικά ενωμένη Ευρώπη».

Η έκθεση του IMF προκάλεσε τα πικρόχολα σχόλια αξιωματούχων της ΕΕ και της ΕΚΤ. *«Δεν νομίζω ότι είναι δίκαιο. Το ΔΝΤ απλά προσπαθεί να «νίψει τας χείρας του» πετώντας τα απόνερα στις πλάτες της Ευρώπης»*, δήλωσε ο Όλι Ρεν. Ο Γιούνκερ, στις 7/6, αφού κατηγόρησε το ΔΝΤ για αδυναμία σωστών προβλέψεων, έσπευσε να συμπληρώσει με νόημα ότι: *«Οι αποφάσεις που λάβαμε ήταν οι σωστές, παρ' ότι οι προβλέψεις ήταν εν μέρει λάθος»*. Είχε προηγηθεί, πριν καν την δημοσίευση της έκθεσης, το μέλος του ΔΣ της ΕΚΤ Γεργκ Άσμουσεν, ο οποίος τάχθηκε υπέρ της διάλυσης της τρόικας μέσω της αποχώρησης του ΔΝΤ. Στο ίδιο μήκος κύματος η δήλωση του γερμανού υπουργού Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε (στη γερμανική εφημερίδα «Frankfurter Allgemeine Zeitung»), ο οποίος ανέφερε ότι το ΔΝΤ «θα πρέπει μακροπρόθεσμα να εγκαταλείψει την ευρωζώνη».

Ως αιτία, το IMF προβάλλει την άρνησή του να συνεχίσει την χρηματοδότηση του ελληνικού προγράμματος, αν δεν εξευρεθούν 4 ΔΙΣ ευρώ ως τον Ιούλιο του 2014, εκτός αν πραγματο-

προβλήματα.

Καθησυχάσαμε τα πανικόβλητα τζάμια, λέγοντάς τους πως το υλικό θα ξεθυμάνει και δεν θα είναι ενοχλητικό μετά από λίγες ώρες, κάτι που πραγματικά και έγινε.

Η επόμενη κίνησή μας ήταν να προχωρήσουμε στην ανάλυση των ευρημάτων και να ασχοληθούμε με το σχηματισμό γραμμάτων της αλφαβήτου, που κάποιοι είχαν προσπαθήσει να γράψουν.

Με την πρώτη ματιά η μνήμη μας συνδέθηκε με ένα γνωστό μόριο, που χρησιμοποιούσαμε κυρίως στην παιδική ηλικία και το οποίο σημαίνει ΝΑΙ. Όμως δεν βγάλαμε κάποιο συμπέρασμα. Οπότε τι κάναμε; Γκουγκλάραμε!!!

Και, ώ του θαύματος! Το χάος φωτίστηκε!

Δράστες της αποτρόπαιας επιδρομής κατά των τζαμιών είναι κάποια εθνικιστική ομάδα, που αυτοβαπτίστηκε Α.Μ.Ε. και η οποία **άσκησε πολιτική αντι-βία** στη βία των τζαμιών.

Κρίνοντας από το γεγονός ότι πρόκειται κυρίως για μειράκια, που προσπαθούν να μιμηθούν μεγαλυτέρους τους, θα θέλαμε να τονίσουμε πως προφανώς δεν έχουν κατανοήσει ότι θεωρούν εαυτούς ενταγμένους σε μία από τις δύο ιδεολογίες (η μία είναι ο εθνικισμός και η άλλη ο κομμουνισμός, με τις οποίες αποχρώσεις έχουν αποκτήσει αμφότερες), που οδήγησαν σε αιματοκύλισμα τους ανθρώπους τόσο του ελλαδικού χώρου όσο και παγκοσμίως.

Αντί άλλου θα συνιστούσαμε, λόγω ελλιπών γνώσεων (και όχι μόνον ιστορικών) που διαπιστώσαμε στην εν λόγω ομάδα, να έχουν κατά νουν το **απόσπασμα 910** του Ευριπίδη...

«Όλβιος όστις ιστορίης
έσχε μάθησιν,
μήτε πολιτών επί πημοσύνην
μήτ' εις αδίκους πράξεις ορμών,
αλλ' αθανάτου καθορών φύσεως
κόσμον αγήρων, πη τε συνέστη
και όπη και όπως.
τοις δε τοιούτους ουδέποτ' αισχρών
έργων μελέδημα προσίζει.»

Ό εστί ερμηνευόμενον:

Είναι πραγματικά πλούσιος εκείνος που διδάχθηκε πως να γνωρίζει την ιστορία (=να ερευνά συστηματικά τον κόσμο),
χωρίς να επιδιώκει την συμφορά των συμπολιτών του και χωρίς
να επιδίδεται σε πράξεις άδικες, αλλά
συλλαμβάνοντας με την νόηση του την αγέραστη κοσμική τάξη της

τέτοια δύναμη), ότι ακριβώς το αποτέλεσμα μιας παγκόσμιας συνωμοσίας των ισχυρότερων οικονομικών κέντρων του πλανήτη μέσω των κυβερνήσεων που ελέγχουν. Στην πραγματικότητα πρόκειται για έναν αδυσώπητο πόλεμο διαφόρων κέντρων και παρακέντρων που ακροβατούν στο τεντωμένο σκοινί μιας περίπλοκης παγκόσμιας κατάστασης. Αδυσώπητος, αλλά έως τώρα ελεγχόμενος, αφού η προοπτική να θαφτούν όλοι «επι των κοινών ερειπίων» φαντάζει ακόμα εφιαλτική για τους «λογικούς» παίχτες, που γνωρίζουν ότι κινούνται σε ένα σχιζοφρενικό περιβάλλον συγκρούσεων και ταυτόχρονα αλληλεξαρτήσεων.

Ο πόλεμος αυτός διεξάγεται με φανφαρόνες διακηρύξεις αλλά και αιφνιδιασμούς, με θεσμικές αλλά ταυτόχρονα ανορθόδοξες τεχνικές, υπονομεύσεις αλλά και υπόγειες διαβουλεύσεις. Ο χτεσινός σύμμαχος είναι εν δυνάμει ο αυριανός εχθρός. Κάθε βεβαιότητα για την έκβαση και τις πιθανές συνέπειες είναι μάταιη. Από έναν «τρελό» που θα τινάξει την μπάνκα στον αέρα ως την αναβίωση των αυτοκρατορικών σχηματισμών του παρελθόντος και των παμπάλαιων ηγεμονισμών, τίποτα δεν μπορεί να αποκλειστεί ως ενδεχόμενο σε αυτή την παρανοϊκή και αυτοκαταστροφική πορεία.

Σε αυτή την πορεία οι «παίκτες» είναι αποφασισμένοι να θυσιάσουν ολόκληρες κοινωνίες ακόμα και για ένα αμφίβολο αποτέλεσμα ή για να δώσουν μια μικρή παράταση στο «παιχνίδι». Το αδιανόητο -από ηθικής πλευράς- έχει καθιερωθεί πλέον ως ο μοναδικός κανόνας.

Αυτό ακριβώς επισημαίνουν με τον τέλειο κυνισμό τους οι υπεύθυνοι του IMF. Αφού «καρφώνουν» με κομψό τρόπο τους «εταίρους» τους στην Ευρώπη για την ολοκληρωτική καταστροφή της Ελλάδας με διάφορα προσχήματα, όπως «σημαντικές παραλείψεις» της ΕΕ και καθυστερήσεις στην «αναδιάρθρωση χρέους», εν συνεχεία αποκαλύπτουν γιατί συμμετείχαν στο πρόγραμμα «διάσωσης» της Ελλάδας...

Το μεγάλο «κόλπο» του PSI (Private sector involvement - συμμετοχή του «ιδιωτικού τομέα» στη διαγραφή κρατικού χρέους)

«Ένας τρόπος για να γίνει η προοπτική του χρέους πιο βιώσιμη θα ήταν να επιχειρήσουμε την αναδιάρθρωση του χρέους από την αρχή (ex ante). Ωστόσο, το PSI δεν ήταν μέρος του αρχικού προγράμματος. Αυτό ερχόταν σε αντίθεση με το πρόγραμμα του Ταμείου στην Ουρουγουάη το 2002 και την Τζαμάικα το 2011, όπου το PSI είχε ανακοινωθεί εκ των προτέρων. Ωστόσο, στην Ελλάδα, στις παραμονές του προγράμματος, οι αρχές απέρριψαν την αναδιάρθρωση του χρέους ως «κόκκινη γραμμή» (red herring) και αποκλείστηκε από το τραπέζι για την ελληνική κυβέρνηση και έτσι δεν προτάθηκε από το Ταμείο. Στην πραγματικότητα, η αναδιάρθρωση του χρέους είχε συζητηθεί από τα μέρη της διαπραγμάτευσης, αλλά είχε αποκλειστεί από τη ζώνη του ευρώ. Υπάρχουν αρκετοί λόγοι γι' αυτό:

- *Ορισμένοι εταίροι στην ευρωζώνη έθεσαν ζητήματα ηθικής τάξης κατά της αναδιάρθρωσης. Ένα πακέτο διάσωσης για την Ελλάδα με πρόβλεψη για αναδιάρθρωση του χρέους θα ήταν πιθανόν δύσκολο να εγκριθεί, όπως θα ήταν απαραίτητο, από όλα τα κοινοβούλια της ζώνης του ευρώ.*
- *Η αναδιάρθρωση του χρέους θα έπληττε άμεσα τους ισολογισμούς των ελληνικών τραπεζών. Αυτό θα συνεπαγόταν μια πρόσθετη χρηματοδότηση του προγράμματος που θα υπέρβαινε το ποσό που προοριζόταν για την τραπεζική ανακεφαλαιοποίηση*

Γιατί, όμως, έγιναν όλα αυτά;

«Από τη θετική πλευρά, η προώθηση του ελληνικού προγράμματος έδωσε στη ζώνη του ευρώ αρκετό χρόνο για να χτίσει ένα τείχος προστασίας για να προστατεύσει άλλα ευάλωτα μέλη και απέτρεψε δυνητικά σοβαρές επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία. *[...] Μια καθυστερημένη αναδιάρθρωση του χρέους έδωσε ένα παράθυρο ευκαιρίας για τους ιδιώτες πιστωτές για να μειώσουν την έκθεσή τους και να μεταφέρουν το χρέος σε επίσημα χέρια. Όπως είδαμε και προηγουμένως, αυτή η στροφή έγινε σε μεγάλη κλίμακα και περιόρισε τις ζημιές των πιστωτών, όταν το PSI τελικά πραγματοποιήθηκε,* ***αφήνοντας τους φορολογούμενους και το δημόσιο τομέα να φορτωθεί τις ζημιές.»*** [1]

Όπως έλεγε και η Νίκη Τζαβέλα σε ακρόαση του Ευρωκοινοβουλίου, η ευρωβουλευτής του μικρού ακροδεξιού κόμματος ΛΑΟΣ, αλλά «παλιά καραβάνα» σε διεθνείς οργανισμούς, «αν είναι η Ελλάδα να καεί, ας καεί για να υπάρχει μια πραγματικά ενωμένη Ευρώπη».

Η έκθεση του IMF προκάλεσε τα πικρόχολα σχόλια αξιωματούχων της ΕΕ και της ΕΚΤ. *«Δεν νομίζω ότι είναι δίκαιο. Το ΔΝΤ απλά προσπαθεί να «νίψει τας χείρας του» πετώντας τα απόνερα στις πλάτες της Ευρώπης»*, δήλωσε ο Όλι Ρεν. Ο Γιούνκερ, στις 7/6, αφού κατηγόρησε το ΔΝΤ για αδυναμία σωστών προβλέψεων, έσπευσε να συμπληρώσει με νόημα ότι: *«Οι αποφάσεις που λάβαμε ήταν οι σωστές, παρ' ότι οι προβλέψεις ήταν εν μέρει λάθος»*. Είχε προηγηθεί, πριν καν την δημοσίευση της έκθεσης, το μέλος του ΔΣ της ΕΚΤ Γεργκ Άσμουσεν, ο οποίος τάχθηκε υπέρ της διάλυσης της τρόικας μέσω της αποχώρησης του ΔΝΤ. Στο ίδιο μήκος κύματος η δήλωση του γερμανού υπουργού Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε (στη γερμανική εφημερίδα «Frankfurter Allgemeine Zeitung»), ο οποίος ανέφερε ότι το ΔΝΤ «θα πρέπει μακροπρόθεσμα να εγκαταλείψει την ευρωζώνη».

Ως αιτία, το IMF προβάλλει την άρνησή του να συνεχίσει την χρηματοδότηση του ελληνικού προγράμματος, αν δεν εξευρεθούν 4 ΔΙΣ ευρώ ως τον Ιούλιο του 2014, εκτός αν πραγματοποιηθεί νέο «κούρεμα» χρέους από κράτη, κεντρικές τράπεζες και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (OSI -Official Sector Involvement) που διακρατούν αξιόγραφα του ελληνικού κράτους και συμμετέχουν στα παγκόσμια κερδοσκοπικά παιχνίδια επαναγοράς χρέους. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, σκαρφίζονται τα διάφορα ελληνικά «success stories», που κάνουν τον Αντωνάκη Σαμαρά να χάνει το μυαλουδάκι του. Στην πραγματικότητα το IMF με «διπλωματική γλώσσα» προειδοποιεί ότι δεν φέρει καμία ευθύνη για αυτά που θα συμβούν στο μέλλον...

Μεγάλο ενδιαφέρον παρουσιάζει η στάση των εγχώριων κομμάτων. Από τους αντικαπιταλιστές του ΚΚΕ και της άκρας αριστεράς ως τους μπρουτάλ εθνικιστές της Χρυσής Αυγής, σύμπασα η πολιτική κάστα σαν συνεννοημένη μεταχειρίστηκε το κόλπο της «λαθολογίας» για να συσκοτίσει την ουσία που είναι ότι **η ελληνική κοινωνία θυσιάστηκε στο βωμό των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων εξουσιαστικών συμφερόντων**. Κάτι που φανερώνει ότι, πέραν από τις διαφορές και τις φωνασκίες τους, τα κόμματα είναι εξαρτήματα των ίδιων αυτών συμφερόντων και ότι η επιβίωσή τους συναρτάται από το μερίδιο της σάρκας που αποσπούν τα αφεντικά τους από το σώμα των ανθρώπων που διαβιούν στον ελλαδικό χώρο.

ριώς για μειράκια, που προσπαθούν να μιμηθούν μεγαλυτέρους τους, θα θέλαμε να τονίσουμε πως προφανώς δεν έχουν κατανοήσει ότι θεωρούν εαυτούς ενταγμένους σε μία από τις δύο ιδεολογίες (η μία είναι ο εθνικισμός και η άλλη ο κομμουνισμός, με τις όποιες αποχρώσεις έχουν αποκτήσει αμφότερες), που οδήγησαν σε αιματοκύλισμα τους ανθρώπους τόσο του ελλαδικού χώρου όσο και παγκοσμίως.

Αντί άλλου θα συνιστούσαμε, λόγω ελλιπών γνώσεων (και όχι μόνον ιστορικών) που διαπιστώσαμε στην εν λόγω ομάδα, να έχουν κατά νουν το **απόσπασμα 910** του Ευριπίδη...

«Όλβιος όστις ιστορίης
έσχε μάθησιν,
μήτε πολιτών επί πημοσύνη
μήτ' εις αδίκους πράξεις ορμών,
αλλ' αθανάτου καθορών φύσεως
κόσμον αγήρων, πη τε συνέστη
και όπη και όπως.
τοις δε τοιούτους ουδέποτ' αισχρών
έργων μελέδημα προσίζει.»

Ό εστί ερμηνευόμενον:

Είναι πραγματικά πλούσιος εκείνος που διδάχθηκε πως να γνωρίζει την ιστορία (=να ερευνά συστηματικά τον κόσμο),
χωρίς να επιδιώκει την συμφορά των συμπολιτών του και χωρίς
να επιδίδεται σε πράξεις άδικες, αλλά
συλλαμβάνοντας με την νόησή του την αγέραστη κοσμική τάξη της
αθάνατης φύσεως, με ποιον τρόπο δημιουργήθηκε αυτή
και για ποιόν σκοπό και πώς ακριβώς.
Στο μυαλό τέτοιου είδους ανθρώπων
ουδέποτε προσκολλάται η φρόντίδα για
αισχρές πράξεις.

...ίνα έσονται νουνεχείς,
και να μην χρειασθεί να προσθέσουν το πρώτο γράμμα της ελληνικής αλφαβήτου στο τέλος των αρχικών της ομάδος τους.
Κλείνοντας θέλουμε να εκφράσουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στα ταλαιπωρημένα τζάμια.

Αθήνα 25 Ιουνίου 2013
Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

λεσμα ή για να δώσουν μια μικρή παράταση στο «παιχνίδι». Το αδιανόητο -από ηθικής πλευράς- έχει καθιερωθεί πλέον ως ο μοναδικός κανόνας.

Αυτό ακριβώς επισημαίνουν με τον τέλειο κυνισμό τους οι υπεύθυνοι του IMF. Αφού «καρφώνουν» με κομψό τρόπο τους «εταίρους» τους στην Ευρώπη για την ολοκληρωτική καταστροφή της Ελλάδας με διάφορα προσχήματα, όπως «σημαντικές παραλείψεις» της ΕΕ και καθυστερήσεις στην «αναδιάρθρωση χρέους», εν συνεχεία αποκαλύπτουν γιατί συμμετείχαν στο πρόγραμμα «διάσωσης» της Ελλάδας...

Το μεγάλο «κόλπο» του PSI (Private sector involvement - συμμετοχή του «ιδιωτικού τομέα» στη διαγραφή κρατικού χρέους)

«Ένας τρόπος για να γίνει η προοπτική του χρέους πιο βιώσιμη θα ήταν να επιχειρήσουμε την αναδιάρθρωση του χρέους από την αρχή (ex ante). Ωστόσο, το PSI δεν ήταν μέρος του αρχικού προγράμματος. Αυτό ερχόταν σε αντίθεση με το πρόγραμμα του Ταμείου στην Ουρουγουάη το 2002 και την Τζαμάικα το 2011, όπου το PSI είχε ανακοινωθεί εκ των προτέρων. Ωστόσο, στην Ελλάδα, στις παραμονές του προγράμματος, οι αρχές απέρριψαν την αναδιάρθρωση του χρέους ως «κόκκινη γραμμή» (red herring) και αποκλείστηκε από το τραπέζι για την ελληνική κυβέρνηση και έτσι δεν προτάθηκε από το Ταμείο. Στην πραγματικότητα, η αναδιάρθρωση του χρέους είχε συζητηθεί από τα μέρη της διαπραγμάτευσης, αλλά είχε αποκλειστεί από τη ζώνη του ευρώ. Υπάρχουν αρκετοί λόγοι γι' αυτό:

- *Ορισμένοι εταίροι στην ευρωζώνη έθεσαν ζητήματα ηθικής τάξης κατά της αναδιάρθρωσης. Ένα πακέτο διάσωσης για την Ελλάδα με πρόβλεψη για αναδιάρθρωση του χρέους θα ήταν πιθανόν δύσκολο να εγκριθεί, όπως θα ήταν απαραίτητο, από όλα τα κοινοβούλια της ζώνης του ευρώ.*
- *Η αναδιάρθρωση του χρέους θα έπληττε άμεσα τους ισολογισμούς των ελληνικών τραπεζών. Αυτό θα συνεπαγόταν μια πρόσθετη χρηματοδότηση του προγράμματος που θα υπέρβαινε το ποσό που προοριζόταν για την τραπεζική ανακεφαλαιοποίηση βάσει του EFSF (ΤΧΣ=Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας).*
- ***Η αναδιάρθρωση του χρέους έθετε τον κίνδυνο μετάδοσης του προβλήματος σε άλλα μέλη της Ευρωζώνης και, ενδεχομένως, εκδήλωσης τύπου Lehman, ενώ το EFSF (Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας) δεν είχε ακόμη ιδρυθεί. Οι ευρωπαϊκές τράπεζες είχαν μεγάλα αποθεματικά σε ελληνικά ομόλογα -όπως επίσης είχαν και μεγαλύτερη ανησυχία δεδομένου του μεγέθους της έκθεσής τους, πολλά περισσότερα ομόλογα των άλλων ευρωπαϊκών κρατών που θα έχαναν σε αξία αν οι Έλληνες πιστωτές επρόκειτο να διασωθούν...***

Παρ' όλα αυτά, πολλοί σχολιαστές θεώρησαν την αναδιάρθρωση του χρέους αναπόφευκτη. Με την αναδιάρθρωση του χρέους εκτός του τραπεζιού, η Ελλάδα αντιμετώπιζε δύο εναλλακτικές λύσεις: ***Να πτωχεύσει αμέσως, ή να προχωρήσει μπροστά σαν να μπορούσε να αποφευχθεί η αναδιάρθρωση του χρέους. Η τελευταία στρατηγική εγκρίθηκε, αλλά σε κάθε πε-***

7/6, αφού κατηγόρησε το ΔΝΤ για αδυναμία σωστών προβλέψεων, έσπευσε να συμπληρώσει με νόημα ότι: «*Οι αποφάσεις που λάβαμε ήταν οι σωστές, παρ' ότι οι προβλέψεις ήταν εν μέρει λάθος*». Είχε προηγηθεί, πριν καν την δημοσίευση της έκθεσης, το μέλος του ΔΣ της ΕΚΤ Γεργκ Άσμουσεν, ο οποίος τάχθηκε υπέρ της διάλυσης της τρόικας μέσω της αποχώρησης του ΔΝΤ. Στο ίδιο μήκος κύματος η δήλωση του γερμανού υπουργού Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε (στη γερμανική εφημερίδα «Frankfurter Allgemeine Zeitung»), ο οποίος ανέφερε ότι το ΔΝΤ «θα πρέπει μακροπρόθεσμα να εγκαταλείψει την ευρωζώνη».

Ως αιτία, το IMF προβάλλει την άρνησή του να συνεχίσει την χρηματοδότηση του ελληνικού προγράμματος, αν δεν εξευρεθούν 4 ΔΙΣ ευρώ ως τον Ιούλιο του 2014, εκτός αν πραγματοποιηθεί νέο «κούρεμα» χρέους από κράτη, κεντρικές τράπεζες και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (OSI -Official Sector Involvement) που διακρατούν αξιόγραφα του ελληνικού κράτους και συμμετέχουν στα παγκόσμια κερδοσκοπικά παιχνίδια επαναγοράς χρέους. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, σκαρφίζονται τα διάφορα ελληνικά «success stories», που κάνουν τον Αντωνάκη Σαμαρά να χάνει το μυαλουδάκι του. Στην πραγματικότητα το IMF με «διπλωματική γλώσσα» προειδοποιεί ότι δεν φέρει καμία ευθύνη για αυτά που θα συμβούν στο μέλλον...

Μεγάλο ενδιαφέρον παρουσιάζει η στάση των εγχώριων κομμάτων. Από τους αντικαπιταλιστές του ΚΚΕ και της άκρας αριστεράς ως τους μπρουτάλ εθνικιστές της Χρυσής Αυγής, σύμπασα η πολιτική κάστα σαν συνεννοημένη μεταχειρίστηκε το κόλπο της «λαθολογίας» για να συσκοτίσει την ουσία που είναι ότι **η ελληνική κοινωνία θυσιάστηκε στο βωμό των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων εξουσιαστικών συμφερόντων**. Κάτι που φανερώνει ότι, πέραν από τις διαφορές και τις φωνασκίες τους, τα κόμματα είναι εξαρτήματα των ίδιων αυτών συμφερόντων και ότι η επιβίωση τους συναρτάται από το μερίδιο της σάρκας που αποσπούν τα αφεντικά τους από το σώμα των ανθρώπων που διαβιούν στον ελλαδικό χώρο.

Επί του πιεστηρίου: Σε μια «κατά παραγγελίαν απόφαση», συνταγματικό και νόμιμο κρίθηκε από την Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας σε διάσκεψη, κεκλεισμένων των θυρών, το «κούρεμα» (PSI) των ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου που έγινε τον Μάρτιο του 2012, σύμφωνα με το ΑΠΕ. Υπενθυμίζουμε ότι μέσω του κόλπου του PSI, καταληστεύτηκαν όλα τα συνταξιοδοτικά ταμεία, πανεπιστήμια, επιμελητήρια και φυσικά πρόσωπα (ομολογιούχοι) που επένδυσαν τους κόπους μιας ζωής σε κρατικά κουρελόχαρτα. Τώρα, το πως εξηγείται να γνωστοποιείται η απόφαση πριν λήξει η συνεδρίαση του ΣτΕ, που έγινε «κεκλεισμένων των θυρών», είναι ένα άλλο ζήτημα...

Οι απογονοι του Κατιλίνα

1. Greece: Ex Post Evaluation of Exceptional Access under the 2010 Stand-By Arrangement, June 2013
IMF Country Report No. 13/156, σελίδες 27-28.

Ονειρέψου και κλάψε, άμοιρο γένος,
τον δρόμο δεν βρίσκεις,
τον έχασες αλίμονο!
Είναι το χαίρε σου το βράδυ, αλίμονο!

ΦΡΑΝΤΣ ΚΑΦΚΑ, «Η πληγή και η λέξη»

Οι ρίζες της αναρχίας εις το «χρυσούν γένος»

(μέρος α΄)

Σαν το κόκκινο νήμα του παραμυθιού, ένας κοινός μύθος ενώνει τις λαϊκές αφηγήσεις πολλών λαών· η ανάμνηση μίας παλιάς εποχής, όπου οι άνθρωποι ζούσαν ελεύθεροι, σε αρμονία με τη φύση. Αυτή η εποχή, που αντιστοιχούσε σε έναν τέτοιο τρόπο ζωής, ονομάστηκε από τον Ησίοδο «χρυσούν γένος». Ο Ησίοδος ήταν ένας βοσκός που αγαπούσε να λέει ιστορίες, ενώ έβοσκε τα πρόβατά του και δεν εμπιστευόταν τον κόσμο του εμπορίου και της ναυπηγικής που εκθείαζε η εποχή του. Και αυτός είχε γεννηθεί μέσα σε συνθήκες πολιτισμού στα δικά του μέρη, για αυτό και ζούσε ως βοσκός και όχι ως κυνηγός ή τροφοσυλλέκτης. Έτσι, ακόμη και ο ίδιος, αναπολεί ήδη την «χρυσή εποχή» ως κάτι μακρινό. Οι εποχές που την ακολουθούσαν, κατά τον Ησίοδο, είχαν τα χαρακτηριστικά άλλων μετάλλων, πιο ευτελών, ακολουθώντας μία σχεδόν φθίνουσα πορεία ως τα δικά του χρόνια. Αν ζούσε σήμερα, προφανώς θα χαρακτήριζε το δικό μας γένος πλαστικό, χαλύβδινο ή κάτι παρόμοιο. Την ανάμνηση μίας άλλης ζωής που χάθηκε διατήρησαν στους μύθους τους και άλλοι λαοί, πολύ διαφορετικοί και πολύ απομακρυσμένοι μεταξύ τους, όπως οι Ίνκας, οι Αβορίγινες, οι παλαιότεροι κάτοικοι της Ιαπωνίας, αλλά και οι σύγχρονοι πληθυσμοί της Λατινικής Αμερικής. Άλλωστε, η ιουδαϊκή και χριστιανική παράδοση χρησιμοποίησε αυτό το μύθο και τον προσάρμοσε στο μοτίβο των πρωτοπλάστων, που εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο, ως τιμωρία για το αμάρτημα της γνώσης. Η ανάμνηση αυτού του «χρυσού γένους», όμως, δεν ανήκει στον ουράνιο κόσμο των θεών· διαδραματίστηκε εδώ, στη γη και μάλιστα δεν την έφεραν... άγνωστες ομάδες εξωγήινων.

Το «χρυσούν γένος», όπως όλα δείχνουν, ήταν η ανάμνηση της άναρχης κοινοτικής συμβίωσης, πριν επιβληθεί το κράτος και ο πολιτισμός στην ανθρώπινη ελευθερία. Η μνήμη μίας ευτυχισμένης απλής ζωής γοητεύει ακόμη και τους ανθρώπους που έζησαν στην εποχή που ο πολιτισμός ήταν ένα βρέφος πολλά υποσχόμενο. Τους άρεσε, ακόμη και στην πρώιμη φάση του πολιτισμού, να αφηγούνται γοητευτικές ιστορίες, που αναφέρονται σε μί-



και γίνονται λευκοί». Ίσως όμως, αν μιλάμε για συμβολικό

απρόσκοπτα και για χιλιάδες χρόνια με επιτυχία το κυνήγι ζώων με απλούστατα μέσα, όπως επίσης τον εμπλουτισμό της ελεύθερης κουλτούρας τους με νέα στοιχεία, από αφηγήσεις, μύθους, και ιστορίες για το κυνήγι μέχρι λεπτομερείς παρατηρήσεις για τον ουράνιο θόλο; Ο λόγος των μελών της ομάδας όφειλε να είναι ειλικρινής. Σε διαφορετική περίπτωση τα αποτελέσματα θα ήταν σίγουρα καταστροφικά και η επιβίωση της ελεύθερης κοινότητας θα κινδύνευε. Φανταστείτε έναν αρχαίο κυνηγό να λέει ψέματα στους συντρόφους του πως είδε ένα κοπάδι μαμούθ τρεις μέρες ποδαρόδρομο απ' τον καταυλισμό. Η ομάδα θα έχανε υπερπολύτιμο χρόνο και θα εμφανιζόταν τέτοια έλλειψη προμηθειών, που το σύνολο της κοινότητας θα κινδύνευε με αφανισμό. Το ζήτημα, όμως, της απολίτιστης ηθικής είναι τόσο ευρύ, που σίγουρα θα χρειαστεί κάποιο μελλοντικό κείμενο για ν' αναπτυχθεί με επάρκεια.

Πριν από όλα, όμως, είναι χρήσιμο να θυμηθούμε πάλι μία πολύ σημαντική παράμετρο, που χωρίζει σαν ένας βαθύς γκρεμός τη σύγχρονη σκέψη από την προβιομηχανική. Πριν τον γκρεμό αυτό, εκεί που το βλέμμα μας ατενίζει τον ορίζοντα, βρίσκεται ένας κόσμος που εμπιστεύεται το μύθο για αυτό που είναι, χωρίς να τον ντύνει με το σοβαροφανές κουστούμι της λογικής. Όσο πιο εναρμονισμένος με τη φύση είναι ο άνθρωπος, τόσο επικοινωνεί μαζί της με όλο του το είναι. Δε νιώθει την ανάγκη να δικαιολογηθεί στη λογική του, ούτε στη λογική κάποιου άλλου. Όσο πιο κοντά

(μέρος α΄)

φύση. Αυτή η εποχή, που αντιστοιχούσε σε έναν τέτοιο τρόπο ζωής, ονομάστηκε από τον Ησίοδο «χρυσούν γένος». Ο Ησίοδος ήταν ένας βοσκός που αγαπούσε να λέει ιστορίες, ενώ έβοσκε τα πρόβατά του και δεν εμπιστευόταν τον κόσμο του εμπορίου και της ναυπηγικής που εκθείαζε η εποχή του. Και αυτός είχε γεννηθεί μέσα σε συνθήκες πολιτισμού στα δικά του μέρη, για αυτό και ζούσε ως βοσκός και όχι ως κυνηγός ή τροφοσυλλέκτης. Έτσι, ακόμη και ο ίδιος, αναπολεί ήδη την «χρυσή εποχή» ως κάτι μακρινό. Οι εποχές που την ακολουθούσαν, κατά τον Ησίοδο, είχαν τα χαρακτηριστικά άλλων μετάλλων, πιο ευτελών, ακολουθώντας μία σχεδόν φθίνουσα πορεία ως τα δικά του χρόνια. Αν ζούσε σήμερα, προφανώς θα χαρακτήριζε το δικό μας γένος πλαστικό, χαλύβδινο ή κάτι παρόμοιο. Την ανάμνηση μίας άλλης ζωής που χάθηκε διατήρησαν στους μύθους τους και άλλοι λαοί, πολύ διαφορετικοί και πολύ απομακρυσμένοι μεταξύ τους, όπως οι Ίνκας, οι Αβορίγινες, οι παλαιότεροι κάτοικοι της Ιαπωνίας, αλλά και οι σύγχρονοι πληθυσμοί της Λατινικής Αμερικής. Άλλωστε, η ιουδαϊκή και χριστιανική παράδοση χρησιμοποίησε αυτό το μύθο και τον προσάρμοσε στο μοτίβο των πρωτοπλάστων, που εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο, ως τιμωρία για το αμάρτημα της γνώσης. Η ανάμνηση αυτού του «χρυσού γένους», όμως, δεν ανήκει στον ουράνιο κόσμο των θεών· διαδραματίστηκε εδώ, στη γη και μάλιστα δεν την έφεραν... άγνωστες ομάδες εξωγήινων.

Το «χρυσούν γένος», όπως όλα δείχνουν, ήταν η ανάμνηση της άναρχης κοινοτικής συμβίωσης, πριν επιβληθεί το κράτος και ο πολιτισμός στην ανθρώπινη ελευθερία. Η μνήμη μίας ευτυχισμένης απλής ζωής γοητεύει ακόμη και τους ανθρώπους που έζησαν στην εποχή που ο πολιτισμός ήταν ένα βρέφος πολλά υποσχόμενο. Τους άρεσε, ακόμη και στην πρώιμη φάση του πολιτισμού, να αφηγούνται γοητευτικές ιστορίες, που αναφέρονται σε μία ζωή δίχως θεσμούς και μισθωτή εργασία, κράτος και ιεραρχίες, όταν ο άνθρωπος ήταν κομμάτι της φύσης και όχι η φύση ένα κομμάτι στην τσέπη του ανθρώπου. Σε κάθε πολιτισμό βρίσκουμε αυτό το μύθο του χαμένου παραδείσου, όπου ο κόσμος περιβαλλόταν από ένα είδος ιερότητας. Συχνά οι άνθρωποι αυτοί παρουσιάζονται ως αθάνατοι ή αγέραστοι, που ζουν σε αρμονία μεταξύ τους, δεν κάνουν πολέμους, ούτε με τα άλλα ζώα και τη φύση. Παρά το δεδομένο της υπερβολής, που συναντούμε σε κάθε μύθο ή θρύλο, η αξία της ελεύθερης συλλογικής μνήμης που διασώζεται είναι ανεκτίμητη. Σε όλες τις μυθολογίες έρχεται η στιγμή μίας μεγάλης καταστροφής, ένας κατακλυσμός, που τους αλλάζει τη ζωή. Όσοι μένουν ζωντανοί πρέπει να διαλέξουν «ανάμεσα στο τόξο και στο βέλος», όπως λέει ο μύθος των Απάτσι Τσιρικάουα. Κι αυτοί «διαλέγουν το όπλο και γίνονται λευκοί». Ίσως όμως, αν μιλάμε για συμβολικό κατακλυσμό, η σωστή απάντηση στο εκβιαστικό ερώτημα «κιβωτός ή πνιγμός» να ήταν «ας γίνουμε βροχή», κανείς δεν μπορεί να πνίξει τα δάκρυα του ουρανού», κάτι που θα προκαλούσε μάλλον χάχανα στις ορδές των πολιτισμένων. Το σύνολο, όμως, της αντίληψης των απολίτιστων ανθρώπων συνένθεταν εξίσου η κοινή πραγματικότητα, ο μύθος και το όνειρο. Και σε έναν κόσμο που δεν είδαν ποτέ τους οι οθόνες, μας είναι δύσκολο, όσο και αν το θέλουμε, να αντιληφθούμε πλήρως την διαύγεια και την ένταση του ονειρέματος. Ο χώρος και ο χρόνος δεν είχαν καμία σημασία στο όνειρεμα ενός απολίτιστου κυνηγού και πολλές φορές θεωρούνταν ακόμη και σημαντικότερο το κομμάτι του ημερονυχτίου που περνούσαν στα μονοπάτια του ονείρου. Εξίσου σημαντική ήταν και η εξιστόρηση στους συντρόφους του, όσων είδε και πέρασε, για κόσμους προσωπικούς και γοητευτικούς. Για καταστάσεις παρόμοιες αλλά και εντελώς διαφορετικές απ' όσα βιώνει ξυπνητός.



Η ηθική όμως των αρχαίων

απρόσκοπτα και για χιλιάδες χρόνια με επιτυχία το κυνήγι ζώων με απλούστατα μέσα, όπως επίσης τον εμπλουτισμό της ελεύθερης κουλτούρας τους με νέα στοιχεία, από αφηγήσεις, μύθους, και ιστορίες για το κυνήγι μέχρι λεπτομερείς παρατηρήσεις για τον ουράνιο θόλο; Ο λόγος των μελών της ομάδας όφειλε να είναι ειλικρινής. Σε διαφορετική περίπτωση τα αποτελέσματα θα ήταν σίγουρα καταστροφικά και η επιβίωση της ελεύθερης κοινότητας θα κινδύνευε. Φανταστείτε έναν αρχαίο κυνηγό να λέει ψέματα στους συντρόφους του πως είδε ένα κοπάδι μαμούθ τρεις μέρες ποδαρόδρομο απ' τον καταυλισμό. Η ομάδα θα έχανε υπερπολύτιμο χρόνο και θα εμφανιζόταν τέτοια έλλειψη προμηθειών, που το σύνολο της κοινότητας θα κινδύνευε με αφανισμό. Το ζήτημα, όμως, της απολίτιστης ηθικής είναι τόσο ευρύ, που σίγουρα θα χρειαστεί κάποιο μελλοντικό κείμενο για ν' αναπτυχθεί με επάρκεια.

Πριν από όλα, όμως, είναι χρήσιμο να θυμηθούμε πάλι μία πολύ σημαντική παράμετρο, που χωρίζει σαν ένας βαθύς γκρεμός τη σύγχρονη σκέψη από την προβιομηχανική. Πριν τον γκρεμό αυτό, εκεί που το βλέμμα μας ατενίζει τον ορίζοντα, βρίσκεται ένας κόσμος που εμπιστεύεται το μύθο για αυτό που είναι, χωρίς να τον ντύνει με το σοβαροφανές κουστούμι της λογικής. Όσο πιο εναρμονισμένος με τη φύση είναι ο άνθρωπος, τόσο επικοινωνεί μαζί της με όλο του το είναι. Δε νιώθει την ανάγκη να δικαιολογηθεί στη λογική του, ούτε στη λογική κάποιου άλλου. Όσο πιο κοντά βρίσκεται ο άνθρωπος στη φυσική κατάσταση, τόσο η ζωή και η καθημερινότητα είναι πιο κοντά στο παιγνίδι. Όταν κυριαρχεί η λογική και ο ορθολογισμός, επιδιώκοντας να επιβληθούν ολοκληρωτικά ως μοναδικά μέσα προσέγγισης της αλήθειας, τότε ο μύθος πρέπει να απολογηθεί, να στηρίξει με επιχειρήματα τη θέση του. Τότε, όμως, χάνει και την υπόστασή του, γίνεται σκόνη η ουσία του και μένει ως ένα απλό διήγημα, ένα «ανωφελές διήγημα», που καλό θα ήταν να έχει τουλάχιστον ένα ηθικό δίδαγμα, ώστε να μείνει, έστω έτσι, κάτι χρήσιμο και ωφέλιμο από αυτό. Ακριβώς όμως εκεί, πίσω από τον γκρεμό, προσπαθούμε να κοιτάξουμε με τα κιάλια της φαντασίας μας, μήπως καταφέρουμε, έστω και λίγο, να απαλλαγούμε από το διδακτισμό του μύθου και τα επιχειρήματα της λογικής, που θέλει να διαφεντεύει εξ ολοκλήρου τη σκέψη μας. Για αυτό θα αφήσουμε, όσο είναι δυνατό σε ένα τέτοιο κείμενο, χώρο στον μύθο να αναπνεύσει, χωρίς να προσπαθούμε να αποδείξουμε ότι είναι «πραγματικός».

Έτσι, λοιπόν, δεν αναζητούμε στο μύθο του «χρυσού γένους» μία ιστορική αλήθεια, αλλά έναν τρόπο ζωής και σκέ-

ΑΝΑΡΧΙΚΗ



και τον προσάρμοσε στο μοτίβο των πρωτοπλάστων, που εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο, ως τιμωρία για το αμάρτημα της γνώσης. Η ανάμνηση αυτού του «χρυσού γένους», όμως, δεν ανήκει στον ουράνιο κόσμο των θεών· διαδραματίστηκε εδώ, στη γη και μάλιστα δεν την έφεραν... άγνωστες ομάδες εξωγήινων.

Το «χρυσούν γένος», όπως όλα δείχνουν, ήταν η ανάμνηση της άναρχης κοινοτικής συμβίωσης, πριν επιβληθεί το κράτος και ο πολιτισμός στην ανθρώπινη ελευθερία. Η μνήμη μίας ευτυχισμένης απλής ζωής γοητεύει ακόμη και τους ανθρώπους που έζησαν στην εποχή που ο πολιτισμός ήταν ένα βρέφος πολλά υποσχόμενο. Τους άρεσε, ακόμη και στην πρώιμη φάση του πολιτισμού, να αφηγούνται γοητευτικές ιστορίες, που αναφέρονται σε μία ζωή δίχως θεσμούς και μισθωτή εργασία, κράτος και ιεραρχίες, όταν ο άνθρωπος ήταν κομμάτι της φύσης και όχι η φύση ένα κομμάτι στην τσέπη του ανθρώπου. Σε κάθε πολιτισμό βρίσκουμε αυτό το μύθο του χαμένου παραδείσου, όπου ο κόσμος περιβαλλόταν από ένα είδος ιερότητας. Συχνά οι άνθρωποι αυτοί παρουσιάζονται ως αθάνατοι ή αγέραστοι, που ζουν σε αρμονία μεταξύ τους, δεν κάνουν πολέμους, ούτε με τα άλλα ζώα και τη φύση. Παρά το δεδομένο της υπερβολής, που συναντούμε σε κάθε μύθο ή θρύλο, η αξία της ελεύθερης συλλογικής μνήμης που διασώζεται είναι ανεκτίμητη. Σε όλες τις μυθολογίες έρχεται η στιγμή μίας μεγάλης καταστροφής, ένας κατακλυσμός, που τους αλλάζει τη ζωή. Όσοι μένουν ζωντανοί πρέπει να διαλέξουν «ανάμεσα στο τόξο και στο βέλος», όπως λέει ο μύθος των Απάτσι Τσιρικάουα. Κι αυτοί «διαλέγουν το όπλο



και γίνονται λευκοί». Ίσως όμως, αν μιλάμε για συμβολικό κατακλυσμό, η σωστή απάντηση στο εκβιαστικό ερώτημα «κιβωτός ή πνιγμός» να ήταν «ας γίνουμε βροχή, κανείς δεν μπορεί να πνίξει τα δάκρυα του ουρανού», κάτι που θα προκαλούσε μάλλον χάχανα στις ορδές των πολιτισμένων. Το σύνολο, όμως, της αντίληψης των απολίτιστων ανθρώπων συνέθεταν εξίσου η κοινή πραγματικότητα, ο μύθος και το όνειρο. Και σε έναν κόσμο που δεν είδαν ποτέ τους οι οθόνες, μας είναι δύσκολο, όσο και αν το θέλουμε, να αντιληφθούμε πλήρως την διαύγεια και την ένταση του ονειρέματος. Ο χώρος και ο χρόνος δεν είχαν καμία σημασία στο ονείρεμα ενός απολίτιστου κυνηγού και πολλές φορές θεωρούνταν ακόμη και σημαντικότερο το κομμάτι του ημερονυχτίου που περνούσαν στα μονοπάτια του ονείρου. Εξίσου σημαντική ήταν και η εξιστόρηση στους συντρόφους του, όσων είδε και πέρασε, για κόσμους προσωπικούς και γοητευτικούς. Για καταστάσεις παρόμοιες αλλά και εντελώς διαφορετικές απ' όσα βιώνει ξυπνητός.

Η ηθική όμως των αρχαίων κυνηγών ήταν κάτι τόσο φυσικό για αυτούς, όσο το χορτάρι που ξανθαίνει το καλοκαίρι. Δεν φορμαριζόταν σε κανένα πολιτισμικό καλούπι αλλά στεκόταν ελεύθερη ως ο σημαντικότερος κρίκος που κρατούσε, όχι απλώς δεμένη, αλλά άρρηκτα ενωμένη την ομάδα. Και η ηθική αυτή δεν μπορούσε παρά να περιέχει την πιο ολοκληρωμένη αρχή του σεβασμού και της αλληλεγγύης. Αλλιώς, πώς θα ήταν δυνατόν οι ελεύθερες κοινότητες να συνέχιζαν

θα κινδύνευε με αφανισμό. Το ζήτημα, όμως, της απολίτιστης ηθικής είναι τόσο ευρύ, που σίγουρα θα χρειαστεί κάποιο μελλοντικό κείμενο για ν' αναπτυχθεί με επάρκεια.

Πριν από όλα, όμως, είναι χρήσιμο να θυμηθούμε πάλι μία πολύ σημαντική παράμετρο, που χωρίζει σαν ένας βαθύς γκρεμός τη σύγχρονη σκέψη από την προβιομηχανική. Πριν τον γκρεμό αυτό, εκεί που το βλέμμα μας ατενίζει τον ορίζοντα, βρίσκεται ένας κόσμος που εμπιστεύεται το μύθο για αυτό που είναι, χωρίς να τον ντύνει με το σοβαροφανές κουστούμι της λογικής. Όσο πιο εναρμονισμένος με τη φύση είναι ο άνθρωπος, τόσο επικοινωνεί μαζί της με όλο του το είναι. Δε νιώθει την ανάγκη να δικαιολογηθεί στη λογική του, ούτε στη λογική κάποιου άλλου. Όσο πιο κοντά βρίσκεται ο άνθρωπος στη φυσική κατάσταση, τόσο η ζωή και η καθημερινότητα είναι πιο κοντά στο παιγνίδι. Όταν κυριαρχεί η λογική και ο ορθολογισμός, επιδιώκοντας να επιβληθούν ολοκληρωτικά ως μοναδικά μέσα προσέγγισης της αλήθειας, τότε ο μύθος πρέπει να απολογηθεί, να στηρίξει με επιχειρήματα τη θέση του. Τότε, όμως, χάνει και την υπόστασή του, γίνεται σκόνη η ουσία του και μένει ως ένα απλό διήγημα, ένα «ανωφελές διήγημα», που καλό θα ήταν να έχει τουλάχιστον ένα ηθικό δίδαγμα, ώστε να μείνει, έστω έτσι, κάτι χρήσιμο και ωφέλιμο από αυτό. Ακριβώς όμως εκεί, πίσω από τον γκρεμό, προσπαθούμε να κοιτάξουμε με τα κιάλια της φαντασίας μας, μήπως καταφέρουμε, έστω και λίγο, να απαλλαγούμε από το διδακτισμό του μύθου και τα επιχειρήματα της λογικής, που θέλει να διαφεντεύει εξ ολοκλήρου τη σκέψη μας. Για αυτό θα αφήσουμε, όσο είναι δυνατό σε ένα τέτοιο κείμενο, χώρο στον μύθο να αναπνεύσει, χωρίς να προσπαθούμε να αποδείξουμε ότι είναι «πραγματικός».

Έτσι, λοιπόν, δεν αναζητούμε στο μύθο του «χρυσού γένους» μία ιστορική αλήθεια, αλλά έναν τρόπο ζωής και σκέψης διαφορετικό, όπου ο διαχωρισμός ανάμεσα στο μύθο και το λόγο ήταν περιττός και αχρείαστος. Πολλές φορές εξετάζουμε τις πρώιμες κοινότητες σαν υπερπροστατευτικοί γονείς που νοιάζονται μόνο για το τι φοράει και τι τρώει το παιδί τους και όχι για αυτό που σκέφτεται. Επειδή μόνο αυτά αποδεικνύονται λογικά, οι επιστήμονες απαριθμούν με εξαντλητική ακρίβεια, που μπορεί να τους πάρει μία ολόκληρη ζωή, πόσα εργαλεία, πόσα αγγεία, πόσα οικήματα βρήκαν στον τάδε ή στον δείνα οικισμό, γιατί χρειάζονται αποδείξεις. Συγκεντρώνουν αποδείξεις και στοιχεία, μελετούν σαν ντέντεκτιβ τη ζωή, σα να ήταν ένα έγκλημα. Αλλά συχνά μένουν εκεί, γιατί τα άλλα είναι στη σφαίρα της φαντασίας, είναι μη έγκυρα, άρα καλό είναι να τα κρατάμε μόνο για κανένα ντοκιμαντέρ, καμία ταινία ή για να εντυπωσιάσουμε τους ακροατές σε κάποιο συμπόσιο. Δε διεκδικούμε, λοιπόν, την ιστορική ακρίβεια, για αυτό και δεν επικαλούμαστε άμεσα κάποια επιστημονική βιβλιογραφία σε κανένα α-

πό τα κείμενά μας, όπως θα κάναμε αν γράφαμε μία ακαδημαϊκών αξιώσεων εργασία, αλλά παραθέτουμε σχετικά βιβλία, που μας έδωσαν ιδέες και γνώσεις και δε μας εφοδίασαν απλώς με μερικά ακόμη λογικά επιχειρήματα, ούτε τα αντιμετωπίσαμε ως αυθεντίες. Άλλωστε, ένα βιβλίο είναι ένα σύνολο από το οποίο ο καθένας παίρνει αυτό που μπορεί να δει καλύτερα.

Η απαρχή του κόσμου

«Όλοι οι θεοί, όλοι οι παράδεισοι,
όλοι οι κόσμοι βρίσκονται μέσα μας»
JOSEPH CAMPBELL

Οι αρχαϊκές κοινωνίες ήταν διαποτισμένες με το μύθο του αρχαίου παραδείσου, που δεν ήταν απλώς μία νοσταλγία για το παρελθόν, αλλά και μία προσπάθεια να τον επαναφέρουν στην καθημερινότητά τους. Άλλωστε, νόστος είναι η επιστροφή και η νοσταλγία εμπεριέχει ταυτόχρονα και το άλγος, δηλαδή τον πόνο. Η νοσταλγία είναι μία επίπονη επιστροφή, όχι μία εύκολη υπόθεση και προϋποθέτει πολλές ενέργειες από την πλευρά μας για να ολοκληρωθεί, δεν είναι ένας ρεμβασμός στην αιώρα μας εν ώρα καλοκαιρινής μέθης. Έτσι, λοιπόν, σε αυτές τις πρώιμες κοινωνίες οι άνθρωποι αντιμετώπιζαν με ιερότητα ό,τι τους περιέβαλλε, το καθημερινό ήταν αδιαχώριστο από αυτή την ιερότητα, που έδινε θεϊκή πνοή σε όλα τα πλάσματα, ακόμη και στις πέτρες. Το υλικό και το πνευματικό δεν ήταν ένα δίλημμα, αλλά αδιαίρετη ενότητα. Ωστόσο, αυτοί που πιστεύουν ότι ο πρωτόγονος άνθρωπος ήταν ένα είδος θηρίου, που έδειχνε τυφλή πίστη σε όσα θεωρούσε ιερά, που ήταν λίγο χαζός και ευκολόπιστος, αλλά και αρκετά άγριος και αιμοβόρος, ώστε το αρσενικό να σέρνει το θηλυκό από τα μαλλιά μέσα στη σπηλιά του και το μόνο που ήθελε ήταν να τρώει ωμό κρέας, μάλλον έχουν δει πολλές αμερικάνικες κωμωδίες. Έτσι και αλλιώς, είναι απείρως βολικό για τους κυρίαρχους να παρουσιάζουν ως εξευτελιστικές τόσο τις σχέσεις όσο και το σύνολο της διαβίωσης των πρωτόγονων ανθρώπων. Για τους πρωτόγονους λαούς όλη η φύση πάλλεται από ζωή, «μιλάει», ακόμη και αν είναι μία πέτρα, ένα ποτάμι, ο ήλιος και η σελήνη. Ο υλικός κόσμος είναι κάτι πέρα από όσα βλέπει το μάτι, μέσα από το μύθο ενώνεται και γίνεται ένα καθημερινό παιγνίδι με την ολότητα. Ο μύθος γίνεται το όχημα, για να συλλάβει το βαθύτερο νόημα της ζωής. Οι πρώιμες κοινωνίες, όπως λέει ο Campbell, μάθαιναν ότι «η ζωή υπάρχει σκοτώνοντας και τρώγοντας και αυτή είναι η ουσία της ζωής· αυτό είναι το μεγάλο μυστήριο με το οποίο πρέπει να ασχοληθούν οι μύθοι».

θρησκευτικής φρικαλεότητας, οι ανθρωποθυσίες, σχετίζονται με την έκκληση για καλύτερη σοδειά, δηλαδή ιδανικότερες συνθήκες για τις γεωργικές εργασίες. **Ο άνθρωπος πιστεύει πλέον, πως το ξύλινο δόρυ του και η ικανότητα του στο κυνήγι δεν είναι αρκετά για να τον θρέψουν. Τα ανταλλάσσει, λοιπόν, με την τσάπα.** Και σκάβει την γη, μοχθεί ίσως και περισσότερο αλλά δεν ορίζει πλέον την επιβίωση του. Όση μαστοριά και αν επιδεικνύει στο χωράφι, πάντα κοιτάζει με λατρεία ή μίσος τον ουρανό. Η σωστή αναλογία ήλιου-βροχής μπορεί να γεμίσει την αποθήκη του και η λάθος να τον οδηγήσει στην λιμοκτονία. Το βλέμμα του είναι στραμμένο έτσι συνέχεια ψηλά. Η Γη αρχίζει και υποτάσσεται στον ουρανό γιατί από μόνη της δεν μπορεί πια να τον θρέψει. Και όταν έρχεται η πρώτη μεγάλη πείνα, η ανθρωπινότητα δίνει σιγά - σιγά την θέση της στο μίσος. *Γιατί είχε ξηρασία ή πλημμύρες και πεινάσαμε; Κάτι πρέπει να κάνουμε, γιατί ο ουρανός μας τιμωρεί...* Το μη φυσικό –δηλαδή το να φυτευτεί ένας σπόρος από ανθρώπινο χέρι– δημιούργησε και μη φυσικά αιτήματα προς το υπερβατικό. Οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες δεν είχαν παρόμοιες απαιτήσεις



ελευθερία του, χάνεται σιγά-σιγά στον χρόνο, επινοεί την πρώτη φυλακή. Εξημερώνει άγρια ζώα και τα εκμεταλλεύεται για φαγητό και ένδυση κυρίως. Η μετατροπή του ανθρώπου-κυνηγού σε άνθρωπο-κτηνοτρόφο γίνεται ακόμη ένας δυνατός βοριάς στον ανεμόμυλο του πολιτισμού. Έτσι αρχίζει η *φυλάκιση* και *εκμετάλλευση* άλλων πλασμάτων. Μαλλί, γάλα και στο τέλος κρέας και δέρμα (ανάλογα με το είδος). Ο άνθρωπος μοιράζεται πλέον την τροφή του με τα ζώα που εκτρέφει. Τα φροντίζει και τα περιποιείται ενδεχομένως, για να τα εκμεταλλευτεί... καλύτερα. Αναπτύσσει έντονη οικειότητα με ένα άλλο είδος, για πρώτη φορά, πέρα από το δικό του. Η μοιρασιά της τροφής –στοιχείο δεσίματος στις κοινότητες των κυνηγών– δεν είναι γεγονός πλέον που ορίζει σχέσεις συντροφιάς. Τρέφω ένα άλλο πλάσμα και νοιάζομαι για αυτό, με σκοπό να το εκμεταλλευτώ όσο γίνεται και στο τέλος να του αφαιρέσω και τη ζωή. Ο πρώτος κτηνοτρόφος σίγουρα θα είχε στιγμές συναισθηματικής σύγχυσης το δίχως άλλο. Ο άνθρωπος-κυνηγός δεν προλάβαινε –πώς ήταν δυνατόν άλλωστε;– να αναπτύξει κανένα άμεσο, συναισθηματικό δεσμό με τα θηράματά του. Η διαδικασία της δολοφονίας για αυτόν είχε άλλη σημασία, δεν έχανε την υπερβατικότητά της, καθώς ήταν μία παρέμβαση στην ενότητα.

Η διαδικασία εκτροφή-φροντίδα-εκμετάλλευση-φόνος έφερε στο προσκήνιο ένα νέο πλέγμα συναισθημάτων για τον άνθρωπο. Είναι σχεδόν βέβαιο πως γέννησε μέσα του μια πρώιμη μορφή σαδισμού. Τα όνειρά του θα αλλάξουν άρδην. Ο άνθρωπος φτιάχνει την πρώτη φυλακή και είναι βέβαιο πως δεν θα αργήσει να την χρησιμοποιήσει και εναντίον άλλων ανθρώπων. Είναι, επίσης, βέβαιο πως δημιουργούνται οι γονιμότερες προϋποθέσεις για να γεννηθεί η τέχνη της εξαπάτησης. Σε φροντίζω, σε ταΐζω, σε προστατεύω και στο τέλος σε σκοτώνω. Τα ονειρέματα του θα γίνουν πιο σκοτεινά, πιο βίαια και αυτός θα αισθανθεί έντονα την γεύση της ενοχής. Δεν είναι πια το ξύλινο δόρυ του, που τον ταΐζει, ούτε μόνο η τσάπα, αλλά η υποταγή μέσω της φυλάκισης. Τα ζώα πλέον δεν είναι μόνο ελεύθερα, αλλά εγκλωβίζονται βίαια στην φυλακή του πολιτισμού. Αλήθεια, πόσο στέρεα μπορούν να είναι τα θεμέλια του πολιτισμού, όταν αυτός χτίστηκε με εργαλεία την αιχμαλωσία και τον σαδισμό; Ο «άγριος» κυνηγός θα σάστιζε, αν είχε το θλιβερό προνόμιο να παρατηρήσει κάτι τέτοιο. Μήπως τελικά η μόνη «μηχανή» που δεν αποκτηνώνει την ανθρώπινη τρυφερότητα είναι ο λόγος; Πάντως είναι ξεκάθαρο πως η κυριαρχία τις τελευταίες δεκαετίες εστιάζει όλο και περισσότερο στη γλώσσα και στο πώς θα της επιτεθεί. *Κράτα τη γλώσσα σου άνθρωπε, αρκεί να λες μόνο ψέματα με δαύτην. Κράτα τη φαντασία σου, όσο σου χρειάζεται, για να κάνεις μόνο οράματα πλουτισμού. Δώσε μου τον κόσμο μέσα σου και εγώ θα σου χαρίσω την ψηφιακή νιρβάνα. Εγώ είμαι ο κύριος σου, όλα όσα βλέπεις γύρω σου πλέον είναι δικά μου.*

Οι αρχαϊκές κοινωνίες ήταν διαποτισμένες με το μύθο του αρχαίου παραδείσου, που δεν ήταν απλώς μία νοσταλγία για το παρελθόν, αλλά και μία προσπάθεια να τον επαναφέρουν στην καθημερινότητά τους. Άλλωστε, νόστος είναι η επιστροφή και η νοσταλγία εμπεριέχει ταυτόχρονα και το άλγος, δηλαδή τον πόνο. Η νοσταλγία είναι μία επίπονη επιστροφή, όχι μία εύκολη υπόθεση και προϋποθέτει πολλές ενέργειες από την πλευρά μας για να ολοκληρωθεί, δεν είναι ένας ρεμβασμός στην αιώρα μας εν ώρα καλοκαιρινής μέθης. Έτσι, λοιπόν, σε αυτές τις πρώιμες κοινωνίες οι άνθρωποι αντιμετώπιζαν με ιερότητα ό,τι τους περιέβαλλε, το καθημερινό ήταν αδιαχώριστο από αυτή την ιερότητα, που έδινε θεϊκή πνοή σε όλα τα πλάσματα, ακόμη και στις πέτρες. Το υλικό και το πνευματικό δεν ήταν ένα δίλημμα, αλλά αδιαίρετη ενότητα. Ωστόσο, αυτοί που πιστεύουν ότι ο πρωτόγονος άνθρωπος ήταν ένα είδος θηρίου, που έδειχνε τυφλή πίστη σε όσα θεωρούσε ιερά, που ήταν λίγο χαζός και ευκολόπιστος, αλλά και αρκετά άγριος και αιμοβόρος, ώστε το αρσενικό να σέρνει το θηλυκό από τα μαλλιά μέσα στη σπηλιά του και το μόνο που ήθελε ήταν να τρώει ωμό κρέας, μάλλον έχουν δει πολλές αμερικάνικες κωμωδίες. Έτσι και αλλιώς, είναι απείρως βολικό για τους κυρίαρχους να παρουσιάζουν ως εξευτελιστικές τόσο τις σχέσεις όσο και το σύνολο της διαβίωσης των πρωτόγονων ανθρώπων. Για τους πρωτόγονους λαούς όλη η φύση πάλλεται από ζωή, «μιλάει», ακόμη και αν είναι μία πέτρα, ένα ποτάμι, ο ήλιος και η σελήνη. Ο υλικός κόσμος είναι κάτι πέρα από όσα βλέπει το μάτι, μέσα από το μύθο ενώνεται και γίνεται ένα καθημερινό παιγνίδι με την ολότητα. Ο μύθος γίνεται το όχημα, για να συλλάβει το βαθύτερο νόημα της ζωής. Οι πρώιμες κοινωνίες, όπως λέει ο Campbell, μάθαιναν ότι «η ζωή υπάρχει σκοτώνοντας και τρώγοντας και αυτή είναι η ουσία της ζωής· αυτό είναι το μεγάλο μυστήριο με το οποίο πρέπει να ασχοληθούν οι μύθοι».

Ο «προϊστορικός» κυνηγός αντιμετωπίζει το μύθο με την ίδια σημασία που αντιμετωπίζει την επιβίωσή του. Όταν πρέπει να σκοτώσει ένα ζώο, που πρώτα θα το κυνηγήσει, για να το φάει και να επιβιώσει, όχι για να συσσωρεύσει ένα εμπόρευμα, αλλά γιατί του είναι απολύτως απαραίτητο, τότε πρέπει να κάνει και μία υπέρβαση. Πρέπει να σκοτώσει κάτι που θεωρεί ιερό, όπως όλα όσα τον περιβάλλουν· είναι σα να αναγκάζεται να παρέμβει σε αυτό το περιβάλλον, γιατί διαθέτει τη συνείδηση της πνευματικής σχέσης με τον κόσμο. Για να μη σπάσει αυτή την πνευματική σχέση, χρησιμοποιεί το μύθο, δηλαδή την έκφραση της πνευματικότητάς του. Για αυτό δεν χρησιμοποιεί τα ζώα, αλλά τα τρώει και ό,τι απομένει το θάβει, προκειμένου να συνεχίσει να ζει ως μία άλλη μορφή ζωής. Σήμερα οι περισσότεροι θα το θεωρούσαν ανοησία, αλλά δείχνει μία βαθιά σοφία, που ενώνει τη ζωή και το θάνατο. Άλλωστε, ακόμη και στο σημερινό κατακερματισμένο κόσμο που ζούμε, εξακολουθούμε να διατηρούμε το δέος του θανάτου όχι μόνο για τους ανθρώπους που αγαπάμε, αλλά ακόμη και για τα κατοικίδια ζώα μας. Ο θάνατος είναι μια αλλόκοτη αλλά και οριστική παρένθεση στο ταξίδι της ύπαρξης και ο απολίτιστος άνθρω-

χε ξηρασία ή πλημμύρες και πεινάσαμε; Κάτι πρέπει να κάνουμε, γιατί ο ουρανός μας τιμωρεί... Το μη φυσικό –δηλαδή το να φυτευτεί ένας σπόρος από ανθρώπινο χέρι– δημιούργησε και μη φυσικά αιτήματα προς το υπερβατικό. Οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες δεν είχαν παρόμοιες απαιτήσεις



από το υπερβατικό στοιχείο. Η τροφή τους εξαρτιόταν αποκλειστικά από τις δικές τους ικανότητες στο κυνήγι. Αν συνέβαινε μία γενικότερη φυσική καταστροφή (π.χ. ξηρασία) και αυτό είχε σοβαρές επιπτώσεις στην πανίδα, τότε το θεωρούσαν ως ένα συνολικότερο φυσικό πρόβλημα και μετακινούνταν, για να βρουν αλλού τροφή. Ο κόσμος, έτσι, δεν ήταν ιδιοκτησία, αλλά ένα μονοπάτι, όπως τον έβλεπαν και οι Αβορίγινες, που μέχρι την εισβολή των λευκών στην Αυστραλία ήταν αποκλειστικά τροφοσυλλέκτες και κυνηγοί. Μια σοδειά καλαμποκιού που καταστράφηκε από ένα βάκιλο δημιουργεί διαφορετικά συναισθήματα. *Τόση δουλειά και να πάει χαμένη; Γιατί να πεθάνουμε από την πείνα, ενώ τα άγρια ζώα και φυτά ευημερούν;* Να, ίσως, ο πρώτος υπερτροφικός εγωισμός. Και ό,τι τρέφεται από

γίνεται και στο τέλος να του αφαιρέσω και τη ζωή. Ο πρώτος κτηνοτρόφος σίγουρα θα είχε στιγμές συναισθηματικής σύγχυσης το δίχως άλλο. Ο άνθρωπος-κυνηγός δεν προλάβαινε –πώς ήταν δυνατόν άλλωστε;– να αναπτύξει κανένα άμεσο, συναισθηματικό δεσμό με τα θηράματά του. Η διαδικασία της δολοφονίας για αυτόν είχε άλλη σημασία, δεν έχανε την υπερβατικότητά της, καθώς ήταν μία παρέμβαση στην ενότητα.

Η διαδικασία εκτροφή-φροντίδα-εκμετάλλευση-φόνος έφερε στο προσκήνιο ένα νέο πλέγμα συναισθημάτων για τον άνθρωπο. Είναι σχεδόν βέβαιο πως γέννησε μέσα του μια πρώιμη μορφή σαδισμού. Τα όνειρά του θα αλλάξουν άρδην. Ο άνθρωπος φτιάχνει την πρώτη φυλακή και είναι βέβαιο πως δεν θα αργήσει να την χρησιμοποιήσει και εναντίον άλλων ανθρώπων. Είναι, επίσης, βέβαιο πως δημιουργούνται οι γονιμότερες προϋποθέσεις για να γεννηθεί η τέχνη της εξαπάτησης. Σε φροντίζω, σε ταΐζω, σε προστατεύω και στο τέλος σε σκοτώνω. Τα ονειρέματα του θα γίνουν πιο σκοτεινά, πιο βίαια και αυτός θα αισθανθεί έντονα την γεύση της ενοχής. Δεν είναι πια το ξύλινο δόρυ του, που τον ταΐζει, ούτε μόνο η τσάπα, αλλά η υποταγή μέσω της φυλάκισης. Τα ζώα πλέον δεν είναι μόνο ελεύθερα, αλλά εγκλωβίζονται βίαια στην φυλακή του πολιτισμού. Αλήθεια, πόσο στέρεα μπορούν να είναι τα θεμέλια του πολιτισμού, όταν αυτός χτίστηκε με εργαλεία την αιχμαλωσία και τον σαδισμό; Ο «άγριος» κυνηγός θα σάστιζε, αν είχε το θλιβερό προνόμιο να παρατηρήσει κάτι τέτοιο. Μήπως τελικά η μόνη «μηχανή» που δεν αποκτηνώνει την ανθρώπινη τρυφερότητα είναι ο λόγος; Πάντως είναι ξεκάθαρο πως η κυριαρχία τις τελευταίες δεκαετίες εστιάζει όλο και περισσότερο στη γλώσσα και στο πώς θα της επιτεθεί. *Κράτα τη γλώσσα σου άνθρωπε, αρκεί να λες μόνο ψέματα με δαύτην. Κράτα τη φαντασία σου, όσο σου χρειάζεται, για να κάνεις μόνο οράματα πλουτισμού. Δώσε μου τον κόσμο μέσα σου και εγώ θα σου χαρίσω την ψηφιακή νιρβάνα. Εγώ είμαι ο κύρης σου, όλα όσα βλέπεις γύρω σου πλέον είναι δικά μου. Πες αντίο στο κελάηδισμα του αηδονιού, στο αργυρό φως των πυγολαμπίδων, στο θρήνο της κουκουβάγιας το μαλακό σκοτάδι, γιατί εγώ σε έκλεισα σε τσιμεντένιο κλουβί αλλά εσύ χαμογελάς ευχαριστημένος. Εγώ είμαι το πανίσχυρο κράτος, εσύ με έφτιαξες για να σε διαφεντεύω. Πώς μπορώ, λοιπόν, να σε απογοητεύσω;*

Όσο η εικόνα κυριαρχεί του λόγου, η φαντασία θα γίνεται ένας σωρός με κοπριές. Η φυσική διαδικασία της οπτικοποίησης του λόγου μέσω του ανθρώπινου νου πνέει τα λοίσθια. Η κυριαρχία προσπαθεί μέσα από τη δολοφονία της έμπνευσης να μας παρουσιάσει τον τεχνητό της κόσμο ως κάτι δεδομένο. Κατά τη διάρκεια μιας ενδιαφέρουσας αφήγησης, ο καθένας σχηματοποιεί τις δικές του εικόνες. Αλ-

συνέχεια στη σελίδα 10

πολλές αμερικάνικες κωμωδίες. Έτσι και αλλιώς, είναι απείρως βολικό για τους κυρίαρχους να παρουσιάζουν ως εξευτελιστικές τόσο τις σχέσεις όσο και το σύνολο της διαβίωσης των πρωτόγονων ανθρώπων. Για τους πρωτόγονους λαούς όλη η φύση πάλλεται από ζωή, «μιλάει», ακόμη και αν είναι μία πέτρα, ένα ποτάμι, ο ήλιος και η σελήνη. Ο υλικός κόσμος είναι κάτι πέρα από όσα βλέπει το μάτι, μέσα από το μύθο ενώνεται και γίνεται ένα καθημερινό παιγνίδι με την ολότητα. Ο μύθος γίνεται το όχημα, για να συλλάβει το βαθύτερο νόημα της ζωής. Οι πρώιμες κοινωνίες, όπως λέει ο Campbell, μάθαιναν ότι «η ζωή υπάρχει σκοτώνοντας και τρώγοντας και αυτή είναι η ουσία της ζωής· αυτό είναι το μεγάλο μυστήριο με το οποίο πρέπει να ασχοληθούν οι μύθοι».

Ο «προϊστορικός» κυνηγός αντιμετωπίζει το μύθο με την ίδια σημασία που αντιμετωπίζει την επιβίωσή του. Όταν πρέπει να σκοτώσει ένα ζώο, που πρώτα θα το κυνηγήσει, για να το φάει και να επιβιώσει, όχι για να συσσωρεύσει ένα εμπόρευμα, αλλά γιατί του είναι απολύτως απαραίτητο, τότε πρέπει να κάνει και μία υπέρβαση. Πρέπει να σκοτώσει κάτι που θεωρεί ιερό, όπως όλα όσα τον περιβάλλουν· είναι σα να αναγκάζεται να παρέμβει σε αυτό το περιβάλλον, γιατί διαθέτει τη συνείδηση της πνευματικής σχέσης με τον κόσμο. Για να μη σπάσει αυτή την πνευματική σχέση, χρησιμοποιεί το μύθο, δηλαδή την έκφραση της πνευματικότητάς του. Για αυτό δεν χρησιμοποιεί τα ζώα, αλλά τα τρώει και ό,τι απομένει το θάβει, προκειμένου να συνεχίσει να ζει ως μία άλλη μορφή ζωής. Σήμερα οι περισσότεροι θα το θεωρούσαν ανοησία, αλλά δείχνει μία βαθιά σοφία, που ενώνει τη ζωή και το θάνατο. Άλλωστε, ακόμη και στο σημερινό κατακερματισμένο κόσμο που ζούμε, εξακολουθούμε να διατηρούμε το δέος του θανάτου όχι μόνο για τους ανθρώπους που αγαπάμε, αλλά ακόμη και για τα κατοικίδια ζώα μας. Ο θάνατος είναι μια αλλόκοτη αλλά και οριστική παρένθεση στο ταξίδι της ύπαρξης και ο απολίτιστος άνθρωπος νιώθει ένα φυσικό δέος κάθε φορά που τον αντικρίζει. Είτε μιλάμε για τον αρχέγονο κυνηγό είτε για τον άνθρωπο του σήμερα, η λογική δηλώνει ανεπάρκεια αν κληθεί μόνη της να απαντήσει στο άγνωστο και ακατανόητο ζήτημα του θανάτου. Γι' αυτό οι απολίτιστοι άνθρωποι καταδύθηκαν από νωρίς στο ονείρεμα, στον μύθο και την τέχνη. Αυτή η αγάπη για τη ζωή, λοιπόν, περιέβαλλε τον άνθρωπο που ζούσε από το κυνήγι και τον έφερνε σε οριακό σημείο, όταν έπρεπε να σκοτώσει μια άλλη ζωή για να τραφεί. Μάλιστα, αυτή η πράξη δείχνει μία σοφία, στοιχεία της οποίας βλέπουμε στην «αρχή της διατήρησης της ενέργειας», όπως έχει οριστεί απ' τους φυσικούς. Τίποτε δεν πεθαίνει, αλλά συνεχίζει να υπάρχει με άλλη μορφή.

Οι θεότητες στο ανθρώπινο πάνθεον αρχίζουν να γίνονται όλο και πιο σκοτεινές από τη στιγμή που οι άνθρωποι μπαίνουν στα δεσμά του πολιτισμού. Συχνά το ζενίθ της



από το υπερβατικό στοιχείο. Η τροφή τους εξαρτιόταν αποκλειστικά από τις δικές τους ικανότητες στο κυνήγι. Αν συνέβαινε μία γενικότερη φυσική καταστροφή (π.χ. ξηρασία) και αυτό είχε σοβαρές επιπτώσεις στην πανίδα, τότε το θεωρούσαν ως ένα συνολικότερο φυσικό πρόβλημα και μετακινούνταν, για να βρουν αλλού τροφή. Ο κόσμος, έτσι, δεν ήταν ιδιοκτησία, αλλά ένα μονοπάτι, όπως τον έβλεπαν και οι Αβορίγινες, που μέχρι την εισβολή των λευκών στην Αυστραλία ήταν αποκλειστικά τροφοσυλλέκτες και κυνηγοί. Μια σοδειά καλαμποκιού που καταστράφηκε από ένα βάκιλο δημιουργεί διαφορετικά συναισθήματα. *Τόση δουλειά και να πάει χαμένη; Γιατί να πεθάνουμε από την πείνα, ενώ τα άγρια ζώα και φυτά ευημερούν;* Να, ίσως, ο πρώτος υπερτροφικός εγωισμός. Και ό,τι τρέφεται από δόλια συναισθήματα, αναπόφευκτα έχει και καταστροφικά αποτελέσματα. Πλήρης υποταγή των ανθρώπων στη θεότητα. Ας ξεριζώσουμε μερικές καρδιές, μήπως και δεν ξανθίσει το καλαμπόκι.

Είναι πιθανόν οι ρίζες του πολιτισμού να έχουν συνδεθεί με τη γέννηση και τη θεμελίωση της έννοιας «φυλακή». Μετά την τσάπα ο άνθρωπος, που πλέον έχει γυρίσει την κλεψύδρα και η άμμος της, που συμβολίζει την της φυλάκισης. Τα ζώα πλέον δεν είναι μόνο ελεύθερα, αλλά εγκλωβίζονται βίαια στην φυλακή του πολιτισμού. Αλήθεια, πόσο στέρεα μπορούν να είναι τα θεμέλια του πολιτισμού, όταν αυτός χτίστηκε με εργαλεία την αιχμαλωσία και τον σαδισμό; Ο «άγριος» κυνηγός θα σάστιζε, αν είχε το θλιβερό προνόμιο να παρατηρήσει κάτι τέτοιο. Μήπως τελικά η μόνη «μηχανή» που δεν αποκτηνώνει την ανθρώπινη τρυφερότητα είναι ο λόγος; Πάντως είναι ξεκάθαρο πως η κυριαρχία τις τελευταίες δεκαετίες εστιάζει όλο και περισσότερο στη γλώσσα και στο πώς θα της επιτεθεί. *Κράτα τη γλώσσα σου άνθρωπε, αρκεί να λες μόνο ψέματα με δαύτην. Κράτα τη φαντασία σου, όσο σου χρειάζεται, για να κάνεις μόνο οράματα πλουτισμού. Δώσε μου τον κόσμο μέσα σου και εγώ θα σου χαρίσω την ψηφιακή νιρβάνα. Εγώ είμαι ο κύρης σου, όλα όσα βλέπεις γύρω σου πλέον είναι δικά μου. Πες αντίο στο κελάηδισμα του αηδονιού, στο αργυρό φως των πυγολαμπίδων, στο θρήνο της κουκουβάγιας το μαλακό σκοτάδι, γιατί εγώ σε έκλεισα σε τσιμεντένιο κλουβί αλλά εσύ χαμογελάς ευχαριστημένος. Εγώ είμαι το πανίσχυρο κράτος, εσύ με έφτιαξες για να σε διαφεντεύω. Πώς μπορώ, λοιπόν, να σε απογοητεύσω;*

Όσο η εικόνα κυριαρχεί του λόγου, η φαντασία θα γίνεται ένας σωρός με κοπριές. Η φυσική διαδικασία της οπτικοποίησης του λόγου μέσω του ανθρώπινου νου πνέει τα λοίσθια. Η κυριαρχία προσπαθεί μέσα από τη δολοφονία της έμπνευσης να μας παρουσιάσει τον τεχνητό της κόσμο ως κάτι δεδομένο. Κατά τη διάρκεια μιας ενδιαφέρουσας αφήγησης, ο καθένας σχηματοποιεί τις δικές του εικόνες. Αλ-

συνέχεια στη σελίδα 10

συνέχεια από τη σελίδα 9

λιώς είναι ένα μωβ κυκλάμινο για κάποιον, αλλιώς για έναν άλλον, έστω κι αν η ουσιώδης απεικόνισή του έχει πολλά κοινά στους δύο παρατηρητές. Η δυνατότητα να έχω τις εικόνες για τον δικό μου κόσμο είναι αναμφίβολα δείκτης ελευθερίας. Ακόμη και οι λεγόμενες «καταστάσεις κοινής πραγματικότητας» σε συνθήκες ελευθερίας σίγουρα θα ερμηνεύονταν πολύ διαφορετικά από τον κάθε παρατηρητή. Έχει μεγάλη σημασία για τους εξουσιαστές να επιβάλουν πανομοιότυπες αντιλήψεις για τα πάντα γύρω μας. Και ο κατακλυσμός από εικόνες σε τηλεόραση και διαδίκτυο επιχειρεί να το κάνει πράξη. Είναι πάλι χαρακτηριστικό το παράδειγμα των Αβοριγίνων, που οι λέξεις τους ήταν τραγούδια. Πολλοί υπέρμαχοι της εξέλιξης πιστεύουν ότι η γραφή είναι ένδειξη ανωτερότητας ενός πολιτισμού. Ένας άνθρωπος, όμως, που δεν χρησιμοποιούσε τόσο την γραφή, διέθετε εντυπωσιακά καλύτερη μνήμη από έναν σύγχρονό μας άνθρωπο, που τα εμπιστεύεται όλα στα συγγράμματα και στις συσκευές αποθήκευσης σκέψης (όσης έχει απομείνει). Πολλές ελεύθερες φυλές είχαν εξασκηθεί στην απομνημόνευση μακροσκελών ιστοριών, ποιημάτων και τραγουδιών. Ακόμη και το λεξιλόγιο πολλών λαών χωρίς γραφή υπήρξε πολύ πιο σύνθετο από τις σύγχρονες γλώσσες. Συχνά, για να ειπωθούν στην συντροφιά οι ιστορίες τους, χρειάζονταν ώρες ακόμη και μέρες! Δεν είχαν, όμως, ούτε να σταθούν στην ουρά για να πληρώσουν την ΔΕΗ, ούτε να χάσουν την μέρα τους σε ένα ατέλειωτο μποτιλιάρισμα. Τι κορόιδα, τελικά, αυτοί οι αρχαίοι κυνηγοί, να ακονίζουν γενιές και γενιές τέτοια μνήμη, ενώ όλοι εμείς θα χωρούσαμε σήμερα όλες μα όλες τις ιστορίες τους σε ένα απλό «στικάκι»! Την ελευθερία μου για λίγη ριμάδα νανοτεχνολογία, λοιπόν...



Είναι σημαντική η στιγμή που για πρώτη φορά ο αρχαίος άνθρωπος λέει ένα ψέμα. Ήταν άραγε η εξιστόρηση μιας γοητευτικής ιστορίας ή ένα εργαλείο εξαπάτησης; Έτσι και αλλιώς, στην πρώτη περίπτωση δεν μπορούμε να μιλήσουμε για ψεύδος. Σίγουρα όχι ως εργαλείο εξαπάτησης. Εξάλλου η φαντασία δεν έχει όρια· ακόμη και όλες μαζί οι λέξεις δεν θα μπορούσαν να την αγκαλιάσουν με σιγουριά. Ποια να ήταν άραγε η επίδραση των σκιών στη φαντασία του αρχαίου ανθρώπου; Πολλά ερωτήματα μένουν αναπάντητα, αλλά ίσως ο καθένας να δώσει τις δικές του απαντήσεις μέσα του. Μπορεί η διαδρομή μας σε αυτό τον κόσμο να είναι ο «δεμένος» σπόρος και ο θάνατος το «σκάσιμό»

τον αναφέρουμε εδώ, γιατί υπήρξε ένα όριο, που έδωσε τέλος στην εποχή που οι άνθρωποι ζούσαν στη γη σαν θεοί, χωρίς συμφορές, χωρίς να κοπιάζουν και χωρίς βαριές αρρώστιες και θάνατο. Αυτή είναι η εποχή του «χρυσού γένους» κατά τον Ησίοδο.

Την ευτυχισμένη αυτή εποχή την χαρακτηρίζει και ως «εποχή του Κρόνου», γιατί τότε ο Κρόνος κυβερνούσε στον ουρανό. Οι άνθρωποι τότε, λέει, ζούσαν σα θεοί, με την καρδιά δίχως θλίψη και δυστυχίες, δεν είχαν ελεεινά γηρατειά (δειλόν γήρας), αλλά χωρίς να αλλάζουν τα πόδια και τα χέρια τους απολάμβαναν τη ζωή και πέθαιναν σαν παραδομένοι σε ύπνο. Είχαν όλα τα αγαθά, καθώς η γη τους έδινε από μόνη της («αυτομάτη») πολύ και άφθονο καρπό (Ησίοδος, στ. 109-119). Μέσα στους δέκα αυτούς στίχους του, μας δίνει μία περιεκτική περιγραφή μιας εποχής, όπου μπορεί οι άνθρωποι να ήταν θνητοί, αλλά ζούσαν σαν θεοί, καθώς δεν υπέφεραν και πέθαιναν ήσυχοι. Το ότι η γη από μόνη της έδινε καρπούς δείχνει ότι δεν την καλλιεργούσαν προφανώς. Αξίζει όμως να σημειωθεί και κάτι ακόμη· ο Ησίοδος τοποθετεί χρονικά αυτή την εποχή στα χρόνια του Κρόνου. Ο πατέρας του Δία, είχε ξεγελάσει τον πατέρα του Ουρανό, για να πάρει τη θέση του. Ήταν μια θεότητα (Τιτάνας για την ακρίβεια), που λατρευόταν σε λόφους και βουνά (το όνομα Όλυμπος, που ακόμη και σήμερα διατηρείται σε αρκετά τοπωνύμια πέρα από το γνωστό βουνό, δήλωνε πιθανότατα γενικά το όρος, το ύψωμα). Ο Κρόνος θα πρέπει να λατρευόταν πολύ από τους κατοίκους του αιγιακού χώρου, πριν παραγκωνιστεί από τη λατρεία του γιού του Δία. Ωστόσο, ως την ύστερη αρχαιότητα ήταν προστάτης των καταπιεσμένων. Στον ελλαδικό χώρο, κατά τη διάρκεια των γιορτών προς τιμήν του, οι δούλοι ήταν ίσοι με τους ελεύθερους. Το ίδιο γινόταν με τα Σατουρνάλια στη Ρώμη, που ουσιαστικά λάτρευαν τον ίδιο θεό (Saturnus = Κρόνος). Επρόκειτο για οργιαστικές γιορτές με παγανιστικά χαρακτηριστικά, με πολλά γλέντια και ανταλλαγές δώρων. Ο χαρακτήρας του Κρόνου ήταν ειρηνικός και θεωρούνταν, επίσης, βασιλιάς της νήσου των Μακάρων.[1] Στον ελλαδικό χώρο έχουν αποδειχτεί ανασκαφικά αυτές οι προελληνικές περίοδοι χωρίς πολέμους. Δεν είναι τυχαίο ότι τον διαδέχτηκε ο γιος του Δίας, που αντιστοιχούσε στην εποχή των ιερατείων, των βασιλιάδων, αλλά και κατόπιν των δημοκρατικών αρχόντων και των νόμων τους, που έχει ως σύμβολο τον χρυσό ιερό ζυγό της δικαιοσύνης. Ούτε μπορούμε να παραβλέψουμε ότι κόρη του Κρόνου ήταν και η Δήμητρα, η θεά της γεωργίας. Άλλωστε, πάλι ο Ησίοδος λέει χαρακτηριστικά στην

Δανείζομαι τον παραπάνω τίτλο από το βιβλίο «Τα Παρασκήνια του ΚΚΕ» του Ελευθέριου Σταυρίδη, ο οποίος αποτέλεσε στέλεχος, Γενικός Γραμματέας και βουλευτής του ΚΚΕ από της ιδρύσεώς του έως το 1928. Υπό τον τίτλο αυτόν εξιστορεί την τύχη ενός άλλου ιστορικού στελέχους του ΚΚΕ, του Γεώργιου Κολοζώφ, μετά την απόδραση του τελευταίου από τις φυλακές Συγγρού κατά το 1931 και την διαφυγή του στη Ρωσία με τη βοήθεια της Σοβιετικής πρεσβείας. Ακολουθεί ένα απόσπασμα από γράμμα που έστειλε στη σύζυγό του Δόμνα, κατά το 1934 ή 1935 (σε μονοτονική γραφή):

«Μόλις εφθάσαμεν εδώ, φυγάδες από τας φυλακάς Συγγρού, μας διεσκόρπισαν. Εμένα με έστειλαν εδώ στο Νοβορωσίσκυ για να αναλάβω κομματική δουλειά μέσα στους Έλληνες της Νοτίου Ρωσίας. Εδώ, στην περιοχή του Νοβορωσίσκυ, υπάρχουν 36 Ελληνικές κοινότητες. Όλοι οι Έλληνες είναι πάμπτωχοι και πεινούν. Όλοι είναι αμόρφωτοι, διότι από πολλά χρόνια σχολείο δεν υπάρχει. *Με την βάσιν ότι κάθε εθνικότης δικαιούται να έχει δικό της σχολείο, εκάναμε ένα σχολείο, φυσικά δημοτικό, και έχω μαζεύσει κάμποσα Ελληνόπαιδα και τα μαθαίνω Ελληνικά γράμματα. Φυσικά, σύμφωνα με την τροποποίησιν της Ελληνικής γλώσσης, που έχει κάμει εδώ ο Κομμουνισμός, δηλαδή χωρίς πνεύματα, με ένα μόνον τόνον εις τας λέξεις, την οξείαν, με κατάργησιν των διφθόγγων, με ένα μόνον ι, το γιώτα, το ύψιλον ως ου και με κατάργησιν των διπλών γραμμάτων. Επίσης εκδίδομεν και μίαν εφημεριδούλαν Ελληνικήν με τον τίτλο «Κομουνιστίς» σύμφωνα με την νέαν γραμματικήν...»*

Είναι γνωστό, ότι αντίστοιχες τάσεις και απόψεις «απλοποίησης» των Ευρωπαϊκών γλωσσών έχουν εκφραστεί την τελευταία τριετία. Για παράδειγμα, έχει προταθεί η απλοποίηση της Γερμανικής στον γραπτό λόγο, ώστε να προσεγγίζει περισσότερο την Αγγλική. Για την Ελληνική, για την οποία μπορούμε να γνωρίζουμε περισσότερα, έχουν έρθει στη δημοσιότητα ουκ ολίγες προτάσεις για κατάργηση των διφθόγγων, διπλών γραμμάτων μέχρι και κάποιων φωνηέντων (για παράδειγμα οι αντικαταστάσεις 'αι'->'ε', 'ει'->'ι', 'οι->ι', 'υι'->ι', 'αυ'->'αβ', 'ευ'->'εβ' και άλλα πολλά ευτράπελα). Χαρακτηριστική των προθέσεων είναι μια τέτοια πρόταση του

σημασία για τους εξουσιαστές να επιβάλουν πανομοιότυπες αντιλήψεις για τα πάντα γύρω μας. Και ο κατακλυσμός από εικόνες σε τηλεόραση και διαδίκτυο επιχειρεί να το κάνει πράξη. Είναι πάλι χαρακτηριστικό το παράδειγμα των Αβοριγίνων, που οι λέξεις τους ήταν τραγούδια. Πολλοί υπέρμαχοι της εξέλιξης πιστεύουν ότι η γραφή είναι ένδειξη ανωτερότητας ενός πολιτισμού. Ένας άνθρωπος, όμως, που δεν χρησιμοποιούσε τόσο την γραφή, διέθετε εντυπωσιακά καλύτερη μνήμη από έναν σύγχρονό μας άνθρωπο, που τα εμπιστεύεται όλα στα συγγράμματα και στις συσκευές αποθήκευσης σκέψης (όσης έχει απομείνει). Πολλές ελεύθερες φυλές είχαν εξασκηθεί στην απομνημόνευση μακροσκελών ιστοριών, ποιημάτων και τραγουδιών. Ακόμη και το λεξιλόγιο πολλών λαών χωρίς γραφή υπήρξε πολύ πιο σύνθετο από τις σύγχρονες γλώσσες. Συχνά, για να ειπωθούν στην συντροφιά οι ιστορίες τους, χρειάζονταν ώρες ακόμη και μέρες! Δεν είχαν, όμως, ούτε να σταθούν στην ουρά για να πληρώσουν την ΔΕΗ, ούτε να χάσουν την μέρα τους σε ένα ατέλειωτο μποτιλιάρισμα. Τι κορόιδα, τελικά, αυτοί οι αρχαίοι κυνηγοί, να ακονίζουν γενιές και γενιές τέτοια μνήμη, ενώ όλοι εμείς θα χωρούσαμε σήμερα όλες μα όλες τις ιστορίες τους σε ένα απλό «στικάκι»! Την ελευθερία μου για λίγη ριμάδα νανοτεχνολογία, λοιπόν...

Είναι σημαντική η στιγμή που για πρώτη φορά ο αρχαίος άνθρωπος λέει ένα ψέμα. Ήταν άραγε η εξιστόρηση μιας γοητευτικής ιστορίας ή ένα εργαλείο εξαπάτησης; Έτσι και αλλιώς, στην πρώτη περίπτωση δεν μπορούμε να μιλήσουμε για ψεύδος. Σίγουρα όχι ως εργαλείο εξαπάτησης. Εξάλλου η φαντασία δεν έχει όρια· ακόμη και όλες μαζί οι λέξεις δεν θα μπορούσαν να την αγκαλιάσουν με σιγουριά. Ποια να ήταν άραγε η επίδραση των σκιών στη φαντασία του αρχαίου ανθρώπου; Πολλά ερωτήματα μένουν αναπάντητα, αλλά ίσως ο καθένας να δώσει τις δικές του απαντήσεις μέσα του. Μπορεί η διαδρομή μας σε αυτό τον κόσμο να είναι ο «δεμένος» σπόρος και ο θάνατος το «σκάσιμό» του, για να γεννηθεί ένα τρυφερό βλαστάρι ζωής σε μια εξωκοσμική σφαίρα ύπαρξης. Ο σπόρος, όμως, αυτός θα είναι φυτεμένος απ' το αόριστο χέρι της τυχαιότητας και όχι απ' το πολιτισμένο χέρι κάποιου γεωργού.

«Χρυσούν γένος»

Ο Ησίοδος δεν ήταν ένας ποιητής που απήγγειλε ή τραγουδούσε τα ποιήματά του στις αυλές των βασιλιάδων. Ήταν ένας βοσκός, που διασκέδαζε τις ώρες του, συνθέτοντας και ανασυνθέτοντας ιστορίες που είχε ακούσει από παλιότερες εποχές. Από τα έργα του που έχουν σωθεί μπορεί εύκολα κανείς να αντιληφθεί ότι εκτιμούσε πολύ την απλή ζωή, κοντά στη φύση, βόσκοντας πρόβατα ή βοηθώντας τον πατέρα του να καλλιεργήσει τη γη. Παρ' ότι οι δραστηριότητες του ήταν τα αρχέτυπα του πολιτισμού, αυτό δεν αλλάζει το ότι η επαφή του με τον φυσικό κόσμο ήταν σαφώς πιο άμεση και έντονη από την αντίστοιχη επαφή ενός ανθρώπου της πόλης. Στο ποίημά του «Έργα και Ημέρες», απευθύνεται και εναντιώνεται στον τρόπο ζωής του αδερφού του, ο οποίος βάζει τελείως διαφορετικές προτεραιότητες στη ζωή του και κάνει σχέδια πλουτισμού και κοινωνικής κατα-



(δειλόν γήρας), αλλά χωρίς να αλλάζουν τα πόδια και τα χέρια τους απολάμβαναν τη ζωή και πέθαιναν σαν παραδομένοι σε ύπνο. Είχαν όλα τα αγαθά, καθώς η γη τους έδινε από μόνη της («αυτομάτη») πολύ και άφθονο καρπό (Ησίοδος, στ. 109-119). Μέσα στους δέκα αυτούς στίχους του, μας δίνει μία περιεκτική περιγραφή μιας εποχής, όπου μπορεί οι άνθρωποι να ήταν θνητοί, αλλά ζούσαν σαν θεοί, καθώς δεν υπέφεραν και πέθαιναν ήσυχοι. Το ότι η γη από μόνη της έδινε καρπούς δείχνει ότι δεν την καλλιεργούσαν προφανώς. Αξίζει όμως να σημειωθεί και κάτι ακόμη· ο Ησίοδος τοποθετεί χρονικά αυτή την εποχή στα χρόνια του Κρόνου. Ο πατέρας του Δία, είχε ξεγελάσει τον πατέρα του Ουρανό, για να πάρει τη θέση του. Ήταν μια θεότητα (Τιτάνας για την ακρίβεια), που λατρευόταν σε λόφους και βουνά (το όνομα Όλυμπος, που ακόμη και σήμερα διατηρείται σε αρκετά τοπωνύμια πέρα από το γνωστό βουνό, δήλωνε πιθανότατα γενικά το όρος, το ύψωμα). Ο Κρόνος θα πρέπει να λατρευόταν πολύ από τους κατοίκους του αιγιακού χώρου, πριν παραγκωνιστεί από τη λατρεία του γιού του Δία. Ωστόσο, ως την ύστερη αρχαιότητα ήταν προστάτης των καταπιεσμένων. Στον ελλαδικό χώρο, κατά τη διάρκεια των γιορτών προς τιμήν του, οι δούλοι ήταν ίσοι με τους ελεύθερους. Το ίδιο γινόταν με τα Σατουρνάλια στη Ρώμη, που ουσιαστικά λάτρευαν τον ίδιο θεό (Saturnus = Κρόνος). Επρόκειτο για οργιαστικές γιορτές με παγανιστικά χαρακτηριστικά, με πολλά γλέντια και ανταλλαγές δώρων. Ο χαρακτήρας του Κρόνου ήταν ειρηνικός και θεωρούνταν, επίσης, βασιλιάς της νήσου των Μακάρων.[1] Στον ελλαδικό χώρο έχουν αποδειχτεί ανασκαφικά αυτές οι προελληνικές περίοδοι χωρίς πολέμους. Δεν είναι τυχαίο ότι τον διαδέχτηκε ο γιος του Δίας, που αντιστοιχούσε στην εποχή των ιερατείων, των βασιλιάδων, αλλά και κατόπιν των δημοκρατικών αρχόντων και των νόμων τους, που έχει ως σύμβολο τον χρυσό ιερό ζυγό της δικαιοσύνης. Ούτε μπορούμε να παραβλέψουμε ότι κόρη του Κρόνου ήταν και η Δήμητρα, η θεά της γεωργίας. Άλλωστε, πάλι ο Ησίοδος λέει χαρακτηριστικά στην «Θεογονία» του για τον Δία, ότι διευθέτησε όλους τους νόμους ωραία για τους ανθρώπους και όρισε προνόμια (στίχοι 72-73). Ο Δίας νίκησε τον πατέρα του Κρόνο με τη βοήθεια των παιδιών της Στύγας, δηλαδή τον Ζήλο, τη Νίκη, το Κράτος και τη Βία, για αυτό και κάθονται πλάι του στον θρόνο, όταν αυτός γίνεται βασιλιάς θεών και ανθρώπων (στ. 383-394).

Όταν χάθηκαν οι κάτοικοι της εποχής του «χρυσού γένους», έγιναν πνεύματα, κάτι σαν αγαθά φαντάσματα, που φύλαγαν τους ανθρώπους των κατοπινών εκφυλισμένων εποχών. Μετά το χρυσό, ήρθε το αργυρό, ακολούθησε το χάλκινο (πολεμικό), αυτό των ηρώων και τέλος το σιδερένιο (Ησίοδος, Έργα και Ημέρες, στ. 120-201). Ο μύθος των γενών πρέπει να ήταν πανάρχαιος και έχει τις ρίζες του στην Εγγύς και Μέση Ανατολή, κάτι που του δίνει πανανθρώπινα χαρακτηριστικά. Τον βρίσκουμε με τον έναν ή τον άλλον τρόπο σε κάθε μυθολογία. Δε θα πρέπει όμως να μας δίνει την εντύπωση ότι εξέφραζε τη βεβαιότητα πως ο κόσμος βαδίζει σε ένα μονοπάτι παρακμής, όπου «κάθε πέρσι και καλύτερα». Δεν αποτελεί απλοποίηση μίας αντίληψης ότι ο κόσμος οδεύει προς την καταστροφή. Ο χρόνος, στις περισσότερες περιπτώσεις εκλαμβανόταν και ως επανάληψη και ως κύκλος και όχι

«Μόλις εφθάσαμεν εδώ, φυγάδες από τας φυλακάς Συγγρού, μας διεσκόρπισαν. Εμένα με έστειλαν εδώ στο Νοβορωσίσκυ για να αναλάβω κομματική δουλειά μέσα στους Έλληνες της Νοτίου Ρωσίας. Εδώ, στην περιοχή του Νοβορωσίσκυ, υπάρχουν 36 Ελληνικές κοινότητες. Όλοι οι Έλληνες είναι πάμπτωχοι και πεινούν. Όλοι είναι αμόρφωτοι, διότι από πολλά χρόνια σχολείο δεν υπάρχει. *Με την βάσιν ότι κάθε εθνικότης δικαιούται να έχει δικό της σχολείο, εκάναμε ένα σχολείο, φυσικά δημοτικό, και έχω μαζεύσει κάμποσα Ελληνόπαιδα και τα μαθαίνω Ελληνικά γράμματα. Φυσικά, σύμφωνα με την τροποποίησιν της Ελληνικής γλώσσης, που έχει κάμει εδώ ο Κομμουνισμός, δηλαδή χωρίς πνεύματα, με ένα μόνον τόνον εις τας λέξεις, την οξείαν, με κατάργησιν των διφθόγγων, με ένα μόνον ι, το γιώτα, το ύψιλον ως ου και με κατάργησιν των διπλών γραμμάτων. Επίσης εκδίδομεν και μίαν εφημεριδούλαν Ελληνικήν με τον τίτλον «Κομυνιστίς» σύμφωνα με την νέαν γραμματικήν...».*

Είναι γνωστό, ότι αντίστοιχες τάσεις και απόψεις «απλοποίησης» των Ευρωπαϊκών γλωσσών έχουν εκφραστεί την τελευταία τριετία. Για παράδειγμα, έχει προταθεί η απλοποίηση της Γερμανικής στον γραπτό λόγο, ώστε να προσεγγίζει περισσότερο την Αγγλική. Για την Ελληνική, για την οποία μπορούμε να γνωρίζουμε περισσότερα, έχουν έρθει στη δημοσιότητα ουκ ολίγες προτάσεις για κατάργηση των διφθόγγων, διπλών γραμμάτων μέχρι και κάποιων φωνέντων (για παράδειγμα οι αντικαταστάσεις 'αι'->'ε', 'ει'->'ι', 'οι->ι', 'υι'->ι', 'αυ'->'αβ', 'ευ'->'εβ' και άλλα πολλά ευτράπελα). Χαρακτηριστική των προθέσεων είναι μια τέτοια πρόταση του Κύπριου ευρωβο(υ)λευτή Μάριου Ματσάκη ο οποίος υποστήριξε ότι «η απλοποίηση της Ελληνικής γραφής καθίσταται αναγκαία, μέσα στα πλαίσια μιας τάσης ενωτικής πορείας των γλωσσών στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Επιπλέον, μια τέτοια αλλαγή θα καταστήσει την Ελληνική γραφή πιο απλή και πολύ πιο εύχρηστη. Ιδιαίτερα όσον αφορά την χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή και σε σχέση με μεγάλο αριθμό ατόμων που έχουν διάφορες μορφές δυσλεξίας».

Ευλόγως, μάς δημιουργούνται ουκ ολίγες απορίες:

Τί σχέση μπορεί να έχουν οι Σταλινικοί «κομυνιστές» της (τρισκατάρατης κατά τα άλλα) Σοβιετίας κατά την δεκαετία του 1930 με τους δημοκρατικούς Ευρω-κράτες και Ευρω-λιγούρηδες του σήμερα; Εντάξει, κατανοούμε την σχέση τους με το ΚΚΕ της εμφυλιοπολεμικής περιόδου, του ομιλούντος την «πλέργια δημοτικιά», αλλά... με την Ευρώπη;

νίζουν γενιές και γενιές τέτοια μνήμη, ενώ όλοι εμείς θα χωρούσαμε σήμερα όλες μα όλες τις ιστορίες τους σε ένα απλό «στικάκι»! Την ελευθερία μου για λίγη ριμάδα νανοτεχνολογία, λοιπόν...

Είναι σημαντική η στιγμή που για πρώτη φορά ο αρχαίος άνθρωπος λέει ένα ψέμα. Ήταν άραγε η εξιστόρηση μιας γοητευτικής ιστορίας ή ένα εργαλείο εξαπάτησης; Έτσι και αλλιώς, στην πρώτη περίπτωση δεν μπορούμε να μιλήσουμε για ψεύδος. Σίγουρα όχι ως εργαλείο εξαπάτησης. Εξάλλου η φαντασία δεν έχει όρια· ακόμη και όλες μαζί οι λέξεις δεν θα μπορούσαν να την αγκαλιάσουν με σιγουριά. Ποια να ήταν άραγε η επίδραση των σκιών στη φαντασία του αρχαίου ανθρώπου; Πολλά ερωτήματα μένουν αναπάντητα, αλλά ίσως ο καθένας να δώσει τις δικές του απαντήσεις μέσα του. Μπορεί η διαδρομή μας σε αυτό τον κόσμο να είναι ο «δεμένος» σπόρος και ο θάνατος το «σκάσιμό» του, για να γεννηθεί ένα τρυφερό βλαστάρι ζωής σε μια εξωκοσμική σφαίρα ύπαρξης. Ο σπόρος, όμως, αυτός θα είναι φυτεμένος απ' το αόριστο χέρι της τυχαιότητας και όχι απ' το πολιτισμένο χέρι κάποιου γεωργού.

«Χρυσούν γένος»

Ο Ησίοδος δεν ήταν ένας ποιητής που απήγγειλε ή τραγουδούσε τα ποιήματά του στις αυλές των βασιλιάδων. Ήταν ένας βοσκός, που διασκέδαζε τις ώρες του, συνθέτοντας και ανασυνθέτοντας ιστορίες που είχε ακούσει από παλιότερες εποχές. Από τα έργα του που έχουν σωθεί μπορεί εύκολα κανείς να αντιληφθεί ότι εκτιμούσε πολύ την απλή ζωή, κοντά στη φύση, βόσκοντας πρόβατα ή βοηθώντας τον πατέρα του να καλλιεργήσει τη γη. Παρ' ότι οι δραστηριότητές του ήταν τα αρχέτυπα του πολιτισμού, αυτό δεν αλλάζει το ότι η επαφή του με τον φυσικό κόσμο ήταν σαφώς πιο άμεση και έντονη από την αντίστοιχη επαφή ενός ανθρώπου της πόλης. Στο ποίημά του «Έργα και Ημέρες», απευθύνεται και εναντιώνεται στον τρόπο ζωής του αδερφού του, ο οποίος βάζει τελείως διαφορετικές προτεραιότητες στη ζωή του και κάνει σχέδια πλουτισμού και κοινωνικής καταξίωσης. Τον κατηγορεί ότι κολακεύει τους «δωροφάγους» άρχοντες, που τους χαρακτηρίζει ανόητους («νήπιοι»), γιατί δεν καταλαβαίνουν πόση σημασία έχουν όσα είναι αναγκαία για τη ζωή και πόσο ωφέλιμα μπορεί να είναι τα απλά άγρια λουλούδια, όπως η μολόχα και ο ασφόδελος, που μπορούν να βοηθήσουν έναν φτωχό άνθρωπο να επιβιώσει (Ησίοδος, στ. 37-48). Παρουσιάζει τον Δία εκδικητικό με τους ανθρώπους, όταν ο Προμηθέας τον εξαπάτησε σε μία θυσία ζώου. Σε απάντηση ο Δίας πήρε από τους ανθρώπους τη φωτιά, που ήδη διέθεταν και σκάρωσε για αυτούς μια παγίδα, την Πανδώρα, μία γυναίκα, που ενώ φαινόταν να έχει όλα τα δώρα, έστειλε στους ανθρώπους συμφορές με την περιέργειά της. Είναι ο γνωστός μύθος της περιέργειας, που υιοθετεί κατόπιν και ο Ιουδαϊσμός, δίνοντας στην γυναίκα πάλι το ρόλο αυτής που με την περιέργειά της έφαγε το μήλο της γνώσης. Σε αυτό τον μάλλον σεξιστικό μύθο, που θέλει τη γυναίκα πηγή συμφορών δε θα μείνουμε προς το παρόν, αλλά της των καταπιεσμένων. Στον ελλαδικό χώρο, κατά τη διάρκεια των γιορτών προς τιμήν του, οι δούλοι ήταν ίσοι με τους ελεύθερους. Το ίδιο γινόταν με τα Σατουρνάλια στη Ρώμη, που ουσιαστικά λάτρευαν τον ίδιο θεό (Saturnus = Κρόνος). Επρόκειτο για οργιαστικές γιορτές με παγανιστικά χαρακτηριστικά, με πολλά γλέντια και ανταλλαγές δώρων. Ο χαρακτήρας του Κρόνου ήταν ειρηνικός και θεωρούνταν, επίσης, βασιλιάς της νήσου των Μακάρων.[1] Στον ελλαδικό χώρο έχουν αποδειχτεί ανασκαφικά αυτές οι προελληνικές περίοδοι χωρίς πολέμους. Δεν είναι τυχαίο ότι τον διαδέχτηκε ο γιος του Δίας, που αντιστοιχούσε στην εποχή των ιερατείων, των βασιλιάδων, αλλά και κατόπιν των δημοκρατικών αρχόντων και των νόμων τους, που έχει ως σύμβολο τον χρυσό ιερό ζυγό της δικαιοσύνης. Ούτε μπορούμε να παραβλέψουμε ότι κόρη του Κρόνου ήταν και η Δήμητρα, η θεά της γεωργίας. Άλλωστε, πάλι ο Ησίοδος λέει χαρακτηριστικά στην «Θεογονία» του για τον Δία, ότι διευθέτησε όλους τους νόμους ωραία για τους ανθρώπους και όρισε προνόμια (στίχοι 72-73). Ο Δίας νίκησε τον πατέρα του Κρόνο με τη βοήθεια των παιδιών της Στύγας, δηλαδή τον Ζήλο, τη Νίκη, το Κράτος και τη Βία, για αυτό και κάθονται πλάι του στον θρόνο, όταν αυτός γίνεται βασιλιάς θεών και ανθρώπων (στ. 383-394).

Όταν χάθηκαν οι κάτοικοι της εποχής του «χρυσού γένους», έγιναν πνεύματα, κάτι σαν αγαθά φαντάσματα, που φύλαγαν τους ανθρώπους των κατοπινών εκφυλισμένων εποχών. Μετά το χρυσό, ήρθε το αργυρό, ακολούθησε το χάλκινο (πολεμικό), αυτό των ηρώων και τέλος το σιδερένιο (Ησίοδος, Έργα και Ημέρες, στ. 120-201). Ο μύθος των γενών πρέπει να ήταν πανάρχαιος και έχει τις ρίζες του στην Εγγύς και Μέση Ανατολή, κάτι που του δίνει πανανθρώπινα χαρακτηριστικά. Τον βρίσκουμε με τον έναν ή τον άλλον τρόπο σε κάθε μυθολογία. Δε θα πρέπει όμως να μας δίνει την εντύπωση ότι εξέφραζε τη βεβαιότητα πως ο κόσμος βαδίζει σε ένα μονοπάτι παρακμής, όπου «κάθε πέρσι και καλύτερα». Δεν αποτελεί απλοποίηση μίας αντίληψης ότι ο κόσμος οδεύει προς την καταστροφή. Ο χρόνος, στις περισσότερες περιπτώσεις εκλαμβανόταν και ως επανάληψη και ως κύκλος και όχι ως μία γραμμική πορεία προς κάποιο σημείο. Περισσότερο μάλλον νοσταλγεί μία εποχή ελευθερίας, όπου οι άνθρωποι ζούσαν ελεύθεροι κοντά στη γενναιόδωρη φύση και δεν γερνούσαν υπό τη σκλαβιά του φόβου και της δουλειάς-δουλείας. Ή θα μπορούσε να σημαίνει ότι ο κόσμος αυτός ήταν μία πολύτιμη και σεβάσμια κληρονομιά που έπρεπε να διαφυλαχτεί, προκειμένου να μην καταστραφεί. Γι' αυτό, στο επόμενο κεφάλαιο θα δούμε πώς αντιμετώπισαν την ίδια ιστορία στους μύθους τους και οι άλλοι λαοί.

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

1. Η φράση «νήσοι των Μακάρων» μάλλον αρχικά δήλωνε τα νησιά όπου μετανάστευαν κάποιες φορές οι θεοί και βρίσκονταν στο πλάι του Ωκεανού. Ήδη όμως στην εποχή του Ησίοδου, σήμαινε τα νησιά των ευτυχισμένων ανθρώπων.

κην...».

Είναι γνωστό, ότι αντίστοιχες τάσεις και απόψεις «απλοποίησης» των Ευρωπαϊκών γλωσσών έχουν εκφραστεί την τελευταία τριετία. Για παράδειγμα, έχει προταθεί η απλοποίηση της Γερμανικής στον γραπτό λόγο, ώστε να προσεγγίζει περισσότερο την Αγγλική. Για την Ελληνική, για την οποία μπορούμε να γνωρίζουμε περισσότερα, έχουν έρθει στη δημοσιότητα ουκ ολίγες προτάσεις για κατάργηση των διφθόγγων, διπλών γραμμάτων μέχρι και κάποιων φωνηέντων (για παράδειγμα οι αντικαταστάσεις 'αι'->'ε', 'ει'->'ι', 'οι->ι', 'υι'->ι', 'αυ'->'αβ', 'ευ'->'εβ' και άλλα πολλά ευτράπελα). Χαρακτηριστική των προθέσεων είναι μια τέτοια πρόταση του Κύπριου ευρωβο(υ)λευτή Μάριου Ματσάκη ο οποίος υποστήριξε ότι «η απλοποίηση της Ελληνικής γραφής καθίσταται αναγκαία, μέσα στα πλαίσια μιας τάσης ενωτικής πορείας των γλωσσών στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Επιπλέον, μια τέτοια αλλαγή θα καταστήσει την Ελληνική γραφή πιο απλή και πολύ πιο εύχρηστη. Ιδιαίτερα όσον αφορά την χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή και σε σχέση με μεγάλο αριθμό ατόμων που έχουν διάφορες μορφές δυσλεξίας».

Ευλόγως, μάς δημιουργούνται ουκ ολίγες απορίες:

Τί σχέση μπορεί να έχουν οι Σταλινικοί «κομμουνιστές» της (τρισκατάρατης κατά τα άλλα) Σοβιετίας κατά την δεκαετία του 1930 με τους δημοκρατικούς Ευρω-κράτες και Ευρω-λιγούρηδες του σήμερα; Εντάξει, κατανοούμε την σχέση τους με το ΚΚΕ της εμφυλιοπολεμικής περιόδου, του ομιλούντος την «πλέργια δημοτικιά», αλλά... με την Ευρώπη;

Είναι δυνατόν να έχουν καμία σχέση με τους σοσιαλιστές που στις 11/1/1982, σχεδόν στις 2 μετά τα μεσάνυχτα, εν είδει «τροπολογίας» και με 30 βο(υ)λευτές παρόντες επέβαλλαν το μονοτονικό σύστημα γραφής;

Γιατί αυτή η επιμονή με την αλλαγή της γλώσσας; Και γιατί επανεμφανίζεται το θέμα πιο έντονα σήμερα εν μέσω «οικονομικής κρίσης;».

Όταν ένας σχεδιασμός αποδεικνύεται επίμονος και διαχρονικός από φαινομενικά διαφορετικές μεταξύ τους εξουσιαστικές κλίκες, σε διαφορετικές χρονικές περιόδους και τόπους, τότε ασφαλώς χρήζει προσοχής και ερμηνείας.

Κατ' αρχήν, είναι δεδομένο πως τέτοιου τύπου διαρκείς χειρουργικές επεμβάσεις «χωρίς

Η «τροποποίηση» της Ελληνικής Ορθογραφίας

αναισθητικό» σε μια γλώσσα - στην οποιαδήποτε γλώσσα - με την πάροδο του χρόνου (δεκαετιών ή μόλις λίγων εκατονταετιών) κατασκευάζει με τεχνητό τρόπο μια ιστορική ασυνέχεια. Όταν, για παράδειγμα, ένας Έλληνας ή ένας Γερμανός μετά από 100 χρόνια δεν θα μπορεί ούτε καν να διαβάσει και να κατανοήσει ένα κείμενο που γράφτηκε στη γλώσσα του το 1950, τότε δημιουργείται μια ασυνέχεια, η οποία εάν συνδυαστεί με επιπλέον «χειρουργικές επεμβάσεις στρογγυλοποίησης» στην ιστορική μνήμη και καταγραφή, εύλογα θα οδηγεί στον «προβληματισμό»: Πρόκειται για τον ίδιο λαό ή για κάτι άλλο καινούριο; Υπάρχει σχέση του ενός με τον άλλο και ποια είναι αυτή; Κι εκεί φυσικά, ανοίγει ο δρόμος για θεωρητικές ακροβασίες που μπορούν να αναπτύσσουν διάφοροι «σοβαροί» (και ακόμη σοβαρότερα δουλοπρεπείς) ιστορικοί του μέλλοντος, είτε αναδεικνύοντας επιλεκτικά την αλήθεια είτε, εξ ίσου επιλεκτικά, αποκρύπτοντάς την.

Η ιστορία βρίθει από τέτοιου είδους απόπειρες κατασκευής «ασυνεχειών». Σε όλες τις περιπτώσεις θα δούμε από πίσω τους κτίστες κρατών, αλλά -σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό- κτίστες αυτοκρατοριών. Όλες οι αυτοκρατορίες ήταν και είναι υποχρεωμένες, για να υπάρξουν ως τέτοιες, να καταπίνουν τους λαούς που εγκλωβίζονται στην επικράτειά τους προς όφελος του «κέντρου». Συνηθέστατα η έννοια του «καταπίνουν» είναι κυριολεκτική: Κάποιοι λαοί σχεδόν «εξαφανίζονται» δια της γενοκτονίας. Κι ακόμη χειρότερα από τη φυσική τους εξόντωση, η γενοκτονία επεκτείνεται και στα πνευματικά τους δημιουργήματα (ιδέες και γραπτά για παράδειγμα). Πνευματικό δημιούργημα είναι και η ίδια γλώσσα, γραπτή και προφορική, και -αντίστροφα- ο πλούτος ή η φτώχεια της επηρεάζει την εξέλιξη ή την καταρράκωση του ανθρώπινου πνεύματος. Η γενοκτονία, είτε φυσική είτε επί των πνευματικών δημιουργημάτων, συγκλίνει στην δημιουργία του επιθυμητού «ανθρωπότυπου» της αυτοκρατορίας.

Τον ανθρωπότυπο του χριστιανού ονειρεύτηκε η Νέα Ρωμαϊκή αυτοκρατορία των εκχριστιανισθέντων Ρωμαίων της Ανατολής (αυτή που μετά την πτώση της Πόλης ονομάστηκε από τους δυτικούς ιστοριογράφους «Βυζαντινή»), και δεν δίστασε προ της γενοκτονίας εκατομμυρίων «Εθνικών», κατά βάση Ελλήνων, αλλά όχι μόνο. Παρομοίως και η δυτική Αγία Ρωμαϊκή αυτοκρατορία με τη γενοκτονία των

δη-μιουργείται μια άμεση αντίληψη του περιβάλλοντος και των εννοιών δια των λέξεων. Αυτή είναι πολύ μεγάλη διαφορά από λέξεις οι οποίες δεν σημαίνουν τίποτα αλλά αναπαριστούν αφηρημένα κάτι, λέξεις τις οποίες κανείς δεν μπορεί να βρει την σύνδεσή τους με την πραγματικότητα. Γιατί οι άνθρωποι πρώτα κατανόησαν βαθιά το περιβάλλον τους και αυτή η κατανόηση «σφραγίστηκε» μέσα στις ίδιες τις λέξεις. Και η σύνδεση με την πραγματικότητα χάνεται με την απώλεια της γνώσης με την οποία συντίθενται οι λέξεις. Εάν ο «κυν-ηγός» γίνει «κινιγός» κανείς δεν θα μπορεί να καταλάβει πλέον πως «κυνηγός» είναι αυτός που «άγει (οδηγεί) τον κύνα (σκύλο)» με σκοπό την ανεύρεση θηράματος.

Ο άνθρωπος είναι δεδομένο πως στηρίζει την ύπαρξή του στην προσπάθεια νοηματοδότησης του περιβάλλοντός του. Χωρίς κατάλληλη απάντηση στην ερώτηση «ποιό είναι το νόημα;» ο άνθρωπος παραμένει μετέωρος και δεν εξελίσσεται. Και οι άνθρωποι κατέβαλαν σκληρές προσπάθειες, για χιλιάδες χρόνια για τη νοηματοδότηση του περιβάλλοντος και του εαυτού τους και αυτή η διαδικασία, που είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη διαδικασία κατανόησής τους, αποτυπώθηκε και στις λέξεις. Οπότε η απονοηματοδότηση των λέξεων ουσιαστικά μάς ωθεί σταδιακά πίσω, εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε.

Κι αυτό τελικά είναι και το ζητούμενο για τους νέους και φιλόδοξους αφέντες. Στην εποχή της υπερπληροφόρησης, όπου η πληροφορία συσσωρεύεται πιο γρήγορα κι από τα σκουπίδια του πολιτισμού, δεν έχει νόημα να προσπαθούν να την περιορίσουν, αν και κάνουν στοχευμένες

μικροφώνου μετατρεπόταν σε φωτεινές συχνότητες οι οποίες «φώτιζαν» το DNA βιολογικών ιστών και συλλέγονταν πληροφορίες για το πώς αντιδρά το DNA σ' αυτές. Αποδείχθηκε πως η «συνομιλία» αυτή αναδιοργάνωνε τη δομή του DNA με διάφορους τρόπους, ενίοτε καθοριστικούς. Απέδειξαν, δηλαδή, πως ο άνθρωπος μπορεί να μεταβάλλει την ίδια του την βιολογική δομή απλώς με την ομιλία του.

Αυτό βέβαια ήταν γνωστό από την αρχαιότητα. Θυμηθείτε τους παλαιότερους που απέφευγαν τη συχνή χρήση κάποιων λέξεων (κατάρες...) στη βάση του γνωστού «μαγικού» ότι «οι λέξεις έχουν δύναμη». Όπως και τη χρήση συγκεκριμένων ήχων ή συγκεκριμένων λόγων («προσευχής») για θεραπευτικούς σκοπούς. Μπορεί να μην ήξεραν από DNA αλλά η παρατήρηση, ο πειραματισμός, η ευφυΐα και η ενσυναίσθηση τους είχαν οδηγήσει στην ίδια γνώση. Η ηχοθεραπεία είναι γνωστή σήμερα αλλά ήταν γνωστή τουλάχιστον ήδη από την εποχή του Ιπποκράτη.

Οπότε, η γνώση των ψυχολογικών αποτελεσμάτων των ήχων είχε ενσωματωθεί στις λέξεις, στους φθόγγους στην ηχητική χροιά των λέξεων, η γλώσσα, δηλαδή, είχε αναχθεί σε επιστήμη.

Τα ήξεραν αυτά οι Σοβιετικοί, όπως τα ξέρουν και οι σύντροφοί τους σημερινοί Ευρωκράτες, τους ίδιους εμπνευστές και χρηματοδότες είχαν άλλωστε. Σήμερα, βεβαίως, μπορεί ο καθένας να «καθαρίζει» με αυτές τις μικρολεπτομέρειες μιλώντας για οπισθοδρομικότητα, συντηρητισμό κ.λπ., αλλά δυστυχώς γι' αυτούς συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Οι υπερεθνικές κλίκες κατάφεραν να βρεθούν στην κορυφή του κόσμου, όχι απλά επειδή είναι αδίστακτες αλλά επειδή έχουν γνώση (και τεχνογνωσία) και ασφαλώς δίνουν την πρέπουσα σημασία στις λεπτομέρειες. Ο πόλεμος, επομένως, είναι στο επίπεδο της γνώσης και κανείς δεν θα μπορεί να σταθεί ως άνθρωπος απέναντί τους στο μέλλον χωρίς να δίνει σημασία σε τέτοιες «λεπτομέρειες», ακόμη κι αν κατά τα άλλα είναι οπλισμένος σαν αστακός...

Θ.

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...

ρουργικές επεμβάσεις στρογγυλοποίησης» στην ιστορική μνήμη και καταγραφή, εύλογα θα οδηγεί στον «προβληματισμό»: Πρόκειται για τον ίδιο λαό ή για κάτι άλλο καινούριο; Υπάρχει σχέση του ενός με τον άλλο και ποια είναι αυτή; Κι εκεί φυσικά, ανοίγει ο δρόμος για θεωρητικές ακροβασίες που μπορούν να αναπτύσσουν διάφοροι «σοβαροί» (και ακόμη σοβαρότερα δουλοπρεπείς) ιστορικοί του μέλλοντος, είτε αναδεικνύοντας επιλεκτικά την αλήθεια είτε, εξ ίσου επιλεκτικά, αποκρύπτοντάς την.

Η ιστορία βρίθει από τέτοιου είδους απόπειρες κατασκευής «ασυνεχειών». Σε όλες τις περιπτώσεις θα δούμε από πίσω τους κτίστες κρατών, αλλά -σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό- κτίστες αυτοκρατοριών. Όλες οι αυτοκρατορίες ήταν και είναι υποχρεωμένες, για να υπάρξουν ως τέτοιες, να καταπίνουν τους λαούς που εγκλωβίζονται στην επικράτειά τους προς όφελος του «κέντρου». Συνηθέστατα η έννοια του «καταπίνουν» είναι κυριολεκτική: Κάποιοι λαοί σχεδόν «εξαφανίζονται» δια της γενοκτονίας. Κι ακόμη χειρότερα από τη φυσική τους εξόντωση, η γενοκτονία επεκτείνεται και στα πνευματικά τους δημιουργήματα (ιδέες και γραπτά για παράδειγμα). Πνευματικό δημιούργημα είναι και η ίδια γλώσσα, γραπτή και προφορική, και -αντίστροφα- ο πλούτος ή η φτώχεια της επηρεάζει την εξέλιξη ή την καταρράκωση του ανθρώπινου πνεύματος. Η γενοκτονία, είτε φυσική είτε επί των πνευματικών δημιουργημάτων, συγκλίνει στην δημιουργία του επιθυμητού «ανθρωπότυπου» της αυτοκρατορίας.

Τον ανθρωπότυπο του χριστιανού ονειρεύτηκε η Νέα Ρωμαϊκή αυτοκρατορία των εκχριστιανισθέντων Ρωμαίων της Ανατολής (αυτή που μετά την πτώση της Πόλης ονομάστηκε από τους δυτικούς ιστοριογράφους «Βυζαντινή»), και δεν δίστασε προ της γενοκτονίας εκατομμυρίων «Εθνικών», κατά βάση Ελλήνων, αλλά όχι μόνο. Παρομοίως και η δυτική Αγία Ρωμαϊκή αυτοκρατορία με τη γενοκτονία των λαών της βόρειας και δυτικής Ευρώπης. Τον ανθρωπότυπο του Σοβιετικού πολίτη ονειρεύτηκε η Σοβιετική αυτοκρατορία και δεν εδίστασε να προχωρήσει στην γενοκτονία 20 εκατομμυρίων ανθρώπων μόνο στο έδαφός της και εκτός πολέμου. Τον ανθρωπότυπο του Ευρωπαίου ονειρεύεται και η σημερινή Ευρωπαϊκή αυτοκρατορία. Η τελευταία, αν και η κατασκευή της στηρίχθηκε στην δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, σκέφτεται να μην επαναλάβει φυσικές γενοκτονίες στο έδαφός της, προς το παρόν (αυτές θα πραγματοποιούνται στην Ασία προς δόξαν του μελλοντικού παγκόσμιου πολίτη...). Θα αρκεστεί στην πνευματική γενοκτονία εντός της επικράτειάς της, με κύριο όπλο τον σημερινό οικονομικό πόλεμο και τις ατελείωτες στρατιές των προπαγανδιστών της.

Υπάρχουν βασικότατες ομοιότητες μεταξύ όλων αυτών των ανθρωπότυπων. Ήταν και είναι όλοι τους διανοητικά πλήρως αποπροσανατολισμένοι, ηθικά καταρρακωμένοι έως εξευτελισμού, βαθύτατα τρομοκρατημένοι και -φυσικά- οικονομικά εξαθλιωμένοι. Δούλοι, παρασημοφορημένοι με τον τίτλο του πολίτη.

Η κομμουνιστική θεωρία εμπέδωσε τον διεθνισμό στο-

δημιουργείται μια άμεση αντίληψη του περιβάλλοντος και των εννοιών δια των λέξεων. Αυτή είναι πολύ μεγάλη διαφορά από λέξεις οι οποίες δεν σημαίνουν τίποτα αλλά αναπαριστούν αφηρημένα κάτι, λέξεις τις οποίες κανείς δεν μπορεί να βρει την σύνδεσή τους με την πραγματικότητα. Γιατί οι άνθρωποι πρώτα κατανόησαν βαθιά το περιβάλλον τους και αυτή η κατανόηση «σφραγίστηκε» μέσα στις ίδιες τις λέξεις. Και η σύνδεση με την πραγματικότητα χάνεται με την απώλεια της γνώσης με την οποία συντίθενται οι λέξεις. Εάν ο «κυν-ηγός» γίνει «κινιγός» κανείς δεν θα μπορεί να καταλάβει πλέον πως «κυνηγός» είναι αυτός που «άγει (οδηγεί) τον κύνα (σκύλο)» με σκοπό την ανεύρεση θηράματος.

Ο άνθρωπος είναι δεδομένο πως στηρίζει την ύπαρξή του στην προσπάθεια νοηματοδότησης του περιβάλλοντός του. Χωρίς κατάλληλη απάντηση στην ερώτηση «ποιό είναι το νόημα;» ο άνθρωπος παραμένει μετέωρος και δεν εξελίσσεται. Και οι άνθρωποι κατέβαλαν σκληρές προσπάθειες, για χιλιάδες χρόνια για τη νοηματοδότηση του περιβάλλοντος και του εαυτού τους και αυτή η διαδικασία, που είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη διαδικασία κατανόησής τους, αποτυπώθηκε και στις λέξεις. Οπότε η απονοηματοδότηση των λέξεων ουσιαστικά μάς ωθεί σταδιακά πίσω, εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε.

Κι αυτό τελικά είναι και το ζητούμενο για τους νέους και φιλόδοξους αφέντες. Στην εποχή της υπερπληροφόρησης, όπου η πληροφορία συσσωρεύεται πιο γρήγορα κι από τα σκουπίδια του πολιτισμού, δεν έχει νόημα να προσπαθούν να την περιορίσουν, αν και κάνουν στοχευμένες προσπάθειες και προς αυτήν την κατεύθυνση. Αυτό που έχει νόημα είναι το να κρατήσουν για τον εαυτό τους τα θεμέλια που διδάσκουν στον άνθρωπο πως να ζει σαν άνθρωπος. Ας υπάρχουν σαν επιτυχημένοι επαγγελματίες μεν αλλά αποτυχημένοι άνθρωποι δε...

Δεν είναι, όμως, μόνον αυτό.

Κατά τη δεκαετία του 1990, τότε που τέθηκε από τους γενετιστές επιστήμονες ο στόχος της πλήρους χαρτογράφησης του ανθρώπινου γονιδιώματος, Ρώσοι επιστήμονες στη Μόσχα ακολούθησαν έναν άλλο δρόμο. Ξεκινώντας από την ιδέα, πως η δομή του DNA μοιάζει με την σύνθεση των λέξεων, έχοντας κάποιο βασικό «αλφάβητο», ενέπλεξαν στην έρευνα και γλωσσολόγους. Το εξέτασαν, δηλαδή,

πό την αρχαιότητα. Θυμηθείτε τους παλαιότερους που απέφευγαν τη συχνή χρήση κάποιων λέξεων (κατάρες...) στη βάση του γνωστού «μαγικού» ότι «οι λέξεις έχουν δύναμη». Όπως και τη χρήση συγκεκριμένων ήχων ή συγκεκριμένων λόγων («προσευχής») για θεραπευτικούς σκοπούς. Μπορεί να μην ήξεραν από DNA αλλά η παρατήρηση, ο πειραματισμός, η ευφυΐα και η ενσυναίσθηση τους είχαν οδηγήσει στην ίδια γνώση. Η ηχοθεραπεία είναι γνωστή σήμερα αλλά ήταν γνωστή τουλάχιστον ήδη από την εποχή του Ιπποκράτη.

Οπότε, η γνώση των ψυχολογικών αποτελεσμάτων των ήχων είχε ενσωματωθεί στις λέξεις, στους φθόγγους στην ηχητική χροιά των λέξεων, η γλώσσα, δηλαδή, είχε αναχθεί σε επιστήμη.

Τα ήξεραν αυτά οι Σοβιετικοί, όπως τα ξέρουν και οι σύντροφοί τους σημερινοί Ευρωκράτες, τους ίδιους εμπνευστές και χρηματοδότες είχαν άλλωστε. Σήμερα, βεβαίως, μπορεί ο καθένας να «καθαρίζει» με αυτές τις μικρολεπτομέρειες μιλώντας για οπισθοδρομικότητα, συντηρητισμό κ.λπ., αλλά δυστυχώς γι' αυτούς συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Οι υπερεθνικές κλίκες κατάφεραν να βρεθούν στην κορυφή του κόσμου, όχι απλά επειδή είναι αδίστακτες αλλά επειδή έχουν γνώση (και τεχνογνωσία) και ασφαλώς δίνουν την πρέπουσα σημασία στις λεπτομέρειες. Ο πόλεμος, επομένως, είναι στο επίπεδο της γνώσης και κανείς δεν θα μπορεί να σταθεί ως άνθρωπος απέναντί τους στο μέλλον χωρίς να δίνει σημασία σε τέτοιες «λεπτομέρειες», ακόμη κι αν κατά τα άλλα είναι οπλισμένος σαν αστακός...

Θ.

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ



νεται και στα πνευματικά τους δημιουργήματα (ιδέες και γραπτά για παράδειγμα). Πνευματικό δημιούργημα είναι και η ίδια γλώσσα, γραπτή και προφορική, και -αντίστροφα- ο πλούτος ή η φτώχεια της επηρεάζει την εξέλιξη ή την καταρράκωση του ανθρώπινου πνεύματος. Η γενοκτονία, είτε φυσική είτε επί των πνευματικών δημιουργημάτων, συγκλίνει στην δημιουργία του επιθυμητού «ανθρωπότυπου» της αυτοκρατορίας.

Τον ανθρωπότυπο του χριστιανού ονειρεύτηκε η Νέα Ρωμαϊκή αυτοκρατορία των εκχριστιανισθέντων Ρωμαίων της Ανατολής (αυτή που μετά την πτώση της Πόλης ονομάστηκε από τους δυτικούς ιστοριογράφους «Βυζαντινή»), και δεν δίστασε προ της γενοκτονίας εκατομμυρίων «Εθνικών», κατά βάση Ελλήνων, αλλά όχι μόνο. Παρομοίως και η δυτική Αγία Ρωμαϊκή αυτοκρατορία με τη γενοκτονία των λαών της βόρειας και δυτικής Ευρώπης. Τον ανθρωπότυπο του Σοβιετικού πολίτη ονειρεύτηκε η Σοβιετική αυτοκρατορία και δεν εδίστασε να προχωρήσει στην γενοκτονία 20 εκατομμυρίων ανθρώπων μόνο στο έδαφός της και εκτός πολέμου. Τον ανθρωπότυπο του Ευρωπαίου ονειρεύεται και η σημερινή Ευρωπαϊκή αυτοκρατορία. Η τελευταία, αν και η κατασκευή της στηρίχθηκε στην δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, σκέφτεται να μην επαναλάβει φυσικές γενοκτονίες στο έδαφός της, προς το παρόν (αυτές θα πραγματοποιούνται στην Ασία προς δόξαν του μελλοντικού παγκόσμιου πολίτη...). Θα αρκεστεί στην πνευματική γενοκτονία εντός της επικράτειάς της, με κύριο όπλο τον σημερινό οικονομικό πόλεμο και τις ατελείωτες στρατιές των προπαγανδιστών της.

Υπάρχουν βασικότατες ομοιότητες μεταξύ όλων αυτών των ανθρωπότυπων. Ήταν και είναι όλοι τους διανοητικά πλήρως αποπροσανατολισμένοι, ηθικά καταρρακωμένοι έως εξευτελισμού, βαθύτατα τρομοκρατημένοι και -φυσικά- οικονομικά εξαθλιωμένοι. Δούλοι, παρασημοφορημένοι με τον τίτλο του πολίτη.

Η κομμουνιστική θεωρία εμπέδωσε τον διεθνισμό στοχεύοντας (ή ορθότερα παριστάνοντας ότι στοχεύει) στην παγκόσμια κυριαρχία, ωστόσο την επιτυχία θα καρπωθούν οι πατρώνες των Ευρωκρατών έστω κι αν είναι αναγκασμένοι να αποκηρύττουν την Σοβιετική Ένωση μετά βδελυγμίας. Γιατί, μπορεί να τεκμηριωθεί ιστορικά επαρκώς πλέον, ότι υπάρχει άμεση σύνδεση μεταξύ κομμουνισμού, ναζισμού (εθνικοσοσιαλισμού) και Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς κατά «περίεργο» τρόπο «συνεργάστηκαν» για την κατάκτηση του κόσμου από τις υπερεθνικές εξουσιαστικές κλίκες που τελευταία αποφάσισαν -ή αναγκάστηκαν- να γίνουν περισσότερο ορατές.

Αυτή είναι η μια πλευρά των αποτελεσμάτων της αλλοίωσης των ανθρώπινων γλωσσών. Η γλώσσα, όμως, επηρεάζει ευθέως την επαφή του ανθρώπου με τον εαυτό του και το περιβάλλον του. Για παράδειγμα, στην Ελληνική όπου, λόγω δομής, οι ίδιες οι λέξεις εμπεριέχουν και το νόημα, το νόημα;» ο άνθρωπος παραμένει μετέωρος και δεν εξελίσσεται. Και οι άνθρωποι κατέβαλαν σκληρές προσπάθειες, για χιλιάδες χρόνια για τη νοηματοδότηση του περιβάλλοντος και του εαυτού τους και αυτή η διαδικασία, που είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη διαδικασία κατανόησής τους, αποτυπώθηκε και στις λέξεις. Οπότε η απονοηματοδότηση των λέξεων ουσιαστικά μάς ωθεί σταδιακά πίσω, εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε.

Κι αυτό τελικά είναι και το ζητούμενο για τους νέους και φιλόδοξους αφέντες. Στην εποχή της υπερπληροφόρησης, όπου η πληροφορία συσσωρεύεται πιο γρήγορα κι από τα σκουπίδια του πολιτισμού, δεν έχει νόημα να προσπαθούν να την περιορίσουν, αν και κάνουν στοχευμένες προσπάθειες και προς αυτήν την κατεύθυνση. Αυτό που έχει νόημα είναι το να κρατήσουν για τον εαυτό τους τα θεμέλια που διδάσκουν στον άνθρωπο πως να ζει σαν άνθρωπος. Ας υπάρχουν σαν επιτυχημένοι επαγγελματίες μεν αλλά αποτυχημένοι άνθρωποι δε...

Δεν είναι, όμως, μόνον αυτό.

Κατά τη δεκαετία του 1990, τότε που τέθηκε από τους γενετιστές επιστήμονες ο στόχος της πλήρους χαρτογράφησης του ανθρώπινου γονιδιώματος, Ρώσοι επιστήμονες στη Μόσχα ακολούθησαν έναν άλλο δρόμο. Ξεκινώντας από την ιδέα, πως η δομή του DNA μοιάζει με την σύνθεση των λέξεων, έχοντας κάποιο βασικό «αλφάβητο», ενέπλεξαν στην έρευνα και γλωσσολόγους. Το εξέτασαν, δηλαδή, όχι από χημικής - βιολογικής πλευράς, αλλά όπως θα εξέταζαν τη δομή και τα χαρακτηριστικά μιας ανθρώπινης γλώσσας. Το συμπέρασμα ήταν πως υπάρχει άμεση και ευθεία σύνδεση της «γλώσσας» του DNA με την απτή ανθρώπινη γλώσσα, οπότε η ίδια η ανθρώπινη ομιλία/γλώσσα ξεκινά από τον πυρήνα του βασικού βιολογικού δομικού στοιχείου.

Με αυτήν την διαπίστωση, σκέφθηκαν να δοκιμάσουν το αντίστροφο: Την επίδραση της φυσικής ανθρώπινης ομιλίας πάνω στη δομή του DNA. Η ομιλία μέσω ενός

κ.λπ., αλλά δυστυχώς γι' αυτούς συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Οι υπερεθνικές κλίκες κατάφεραν να βρεθούν στην κορυφή του κόσμου, όχι απλά επειδή είναι αδίστακτες αλλά επειδή έχουν γνώση (και τεχνογνωσία) και ασφαλώς δίνουν την πρέπουσα σημασία στις λεπτομέρειες. Ο πόλεμος, επομένως, είναι στο επίπεδο της γνώσης και κανείς δεν θα μπορεί να σταθεί ως άνθρωπος απέναντί τους στο μέλλον χωρίς να δίνει σημασία σε τέτοιες «λεπτομέρειες», ακόμη κι αν κατά τα άλλα είναι οπλισμένος σαν αστακός...

Θ.

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ <u>ΚΑΙ</u> ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.



Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

Το Γυμνό Σώμα από την Αρχαιότητα ως τους σύγχρονους πολιτισμούς

(Μέρος Β΄)

Το γυμνό στην Ανατολή

Μέχρι τον εικοστό αιώνα, η ιαπωνική έννοια της σεμνότητας διέφερε έντονα από εκείνη της Ευρώπης ή της Αμερικής. Το κοινόχρηστο μπάνιο όπου όλοι μπαίνουν γυμνοί, για παράδειγμα, ήταν ένα βασικό γεγονός της καθημερινής ζωής μέχρι αρκετά πρόσφατα και εξακολουθεί να υπάρχει στις αγροτικές περιοχές, που είναι απομακρυσμένες από τις δυτικότροπες μεγάλες πόλεις της Ιαπωνίας. Παρ' όλα αυτά, ο Bernard Rudofsky στο βιβλίο του *Είναι τα ρούχα μοντέρνα;* επισημαίνει ότι το γυμνό δεν ήταν αποδεκτό θέμα για τους παραδοσιακούς Ιάπωνες καλλιτέχνες». Ακόμα και οι εραστές ξαπλωμένοι σε κρεβάτια κάτω από στρώσεις παπλωμάτων -ένα αγαπημένο θέμα στην Ιαπωνική Τέχνη- είναι πάντα ντυμένοι, όχι επειδή οι καλλιτέχνες ήταν σεμνότυφοι, αλλά επειδή οι Ιάπωνες φαίνεται να αρέσκονται στο να κάνουν έρωτα μπλεγμένοι στα ενδύματα του άλλου... [Αυτή η μη-χριστιανική κουλτούρα] όχι μόνο υπερπηδούσε το προπατορικό αμάρτημα, αλλά ποτέ δεν ένιωσε την ανάγκη να το υιοθετήσει».[22]

Ωστόσο, οι Ιάπωνες απείχαν πολύ από το να είναι σεμνότυφοι! Η στάση τους πως ό,τι είναι φυσικό είναι ηθικό αποκαλύπτεται στα «νυφικά βιβλία», που δημοσιεύονταν για εκατοντάδες χρόνια στην Ιαπωνία ως μέσο για την πρακτική εκπαίδευση στο σεξ για τις νεαρές γυναίκες. Μέσα από περιγραφικά κείμενα και ρεαλιστικές εικόνες, αυτό το είδος του βιβλίου προετοίμαζε την παρθένα γιαπωνέζα γυναίκα για τη σεξουα-



νται.

Ωστόσο, στην Ιαπωνία, που είναι μια χώρα ευλογημένη με φυσικές ηφαιστειακές θερμές πηγές, το γυμνό οικογενειακό και μικτό κοινόχρηστο μπάνιο εγκρίθηκε από τις επικρατούσες θρησκείες για πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια. Μερικά από τα δημόσια λουτρά στην Ιαπωνία σήμερα έχουν ιδιωτικά δωμάτια διαφόρων μεγεθών, όπου οικογένειες ή κοινωνικές ομάδες μπορούν να δοκιμάσουν τις πισίνες ατμού με διακριτικότητα. Η πιο συνηθισμένη, όμως, είναι η μεγάλη κοινή πισίνα.

Αρχικά, σε μια ιεροτελεστία εξαγνισμού Σίντο, η πρακτική της γυμνής κοινωνικής κολύμβησης εξαπλώθηκε σε όλη την Ιαπωνία και έγινε ένα μέρος της ιαπωνικής καθημερινής ζωής, όπως η ανατολή του ήλιου. Ο Σιντοϊσμός (κρατική θρησκεία της Ιαπωνίας), πριν από το 1945, δίνει έμφαση στην προσωπική καθαριότητα, τόσο πνευματικά, όσο και σωματικά. Ωστόσο, ακόμα και οι βουδιστές μοναχοί έχτισαν μεγάλα μπάνια στα συγκροτήματα των ναών τους. Στην αρχή της κάθε ημέρας, οι μοναχοί συγκέντρωναν κλαδιά από πεύκα, πουρνάρια, ή άλλα κλαδιά στο πλαίσιο της προετοιμασίας για τη θέρμανση της «εστίας» από χοντρά τοιχώματα κόκκινου πηλού, που ήταν τοποθετημένη πάνω σε ένα πέτρινο δάπεδο. Οι πόρτες άνοιγαν για το κοινό όταν ο ατμός άχνιζε. Σε μερικά λουτρά γίνονται τελετές τσαγιού, ενώ σε άλλα προσφέρονται φρούτα και τρόφιμα. Υπήρχαν sansulces (νεαρά αγόρια) και παρθένες που προσέφεραν τις υπηρεσίες τους για τρίψιμο της πλάτης.

Ως εκ τούτου, οι περισσότεροι Ιάπωνες άν-

Το γυμνό στην Ανατολή

Μέχρι τον εικοστό αιώνα, η ιαπωνική έννοια της σεμνότητας διέφερε έντονα από εκείνη της Ευρώπης ή της Αμερικής. Το κοινόχρηστο μπάνιο όπου όλοι μπαίνουν γυμνοί, για παράδειγμα, ήταν ένα βασικό γεγονός της καθημερινής ζωής μέχρι αρκετά πρόσφατα και εξακολουθεί να υπάρχει στις αγροτικές περιοχές, που είναι απομακρυσμένες από τις δυτικότροπες μεγάλες πόλεις της Ιαπωνίας. Παρ' όλα αυτά, ο Bernard Rudofsky στο βιβλίο του *Είναι τα ρούχα μοντέρνα;* επισημαίνει ότι το γυμνό δεν ήταν αποδεκτό θέμα για τους παραδοσιακούς Ιάπωνες καλλιτέχνες». Ακόμα και οι εραστές ξαπλωμένοι σε κρεβάτια κάτω από στρώσεις παπλωμάτων -ένα αγαπημένο θέμα στην Ιαπωνική Τέχνη- είναι πάντα ντυμένοι, όχι επειδή οι καλλιτέχνες ήταν σεμνότυφοι, αλλά επειδή οι Ιάπωνες φαίνεται να αρέσκονται στο να κάνουν έρωτα μπλεγμένοι στα ενδύματα του άλλου... [Αυτή η μη-χριστιανική κουλτούρα] όχι μόνο υπερπηδούσε το προπατορικό αμάρτημα, αλλά ποτέ δεν ένιωσε την ανάγκη να το υιοθετήσει».[22]

Ωστόσο, οι Ιάπωνες απείχαν πολύ από το να είναι σεμνότυφοι! Η στάση τους πως ό,τι είναι φυσικό είναι ηθικό αποκαλύπτεται στα «νυφικά βιβλία», που δημοσιεύονταν για εκατοντάδες χρόνια στην Ιαπωνία ως μέσο για την πρακτική εκπαίδευση στο σεξ για τις νεαρές γυναίκες. Μέσα από περιγραφικά κείμενα και ρεαλιστικές εικόνες, αυτό το είδος του βιβλίου προετοίμαζε την παρθένα γιαπωνέζα γυναίκα για τη σεξουαλική συμπεριφορά που θα μπορούσε ή θα έπρεπε να λάβει χώρα μετά το γάμο της. Τα έμπειρα ζευγάρια ήταν επίσης εφοδιασμένα με «μαξιλαρο-βιβλία», που φυλάσσονταν κοντά στο κρεβάτι. Αυτά περιελάμβαναν ερωτικές διεγερτικές εικόνες για την ενίσχυση της συζυγικής απόλαυσης.

Τα μέλη της κινεζικής ανώτερης τάξης ήταν πολύ πιο συνεσταλμένα και ακόμη θεωρούν τους ημίγυμνους αγρότες υποδεέστερους. Το γυμνό, ακόμα και στην τέχνη, θεωρήθηκε ανήθικο. Στο δοκίμιό του Το μέλλον της γύμνιας, ο John Langdon-Davies αφηγείται μια ιστορία για τους Ιησουίτες ιερείς, οι οποίοι τρομοκρατημένοι έμαθαν ότι οι Κινέζοι θεωρούν τα Χριστιανικά βιβλία, που περιέχουν όμορφες χρωματιστές θρησκευτικές εικόνες των αρσενικών και θηλυκών αγίων με κλασικές ενδυμα-



κοποίηση και όχι στις διαφορές της φυσιολογίας της γενετήσιας περιοχής. Κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία κατέστειλε τέτοιες πρακτικές.[25] Ωστόσο, ο δημόσιος γυμνισμός, όπου τα δύο φύλα ήταν συνήθως διαχωρισμένα επιβίωσε σε περιοχές της κεντρικής και της βόρειας Ευρώπης έως ότου, τελικά, το σύγχρονο κίνημα γυμνιστών εισήγαγε την τωρινή χαλαρή ευ-

νται.

Ωστόσο, στην Ιαπωνία, που είναι μια χώρα ευλογημένη με φυσικές ηφαιστειακές θερμές πηγές, το γυμνό οικογενειακό και μικτό κοινόχρηστο μπάνιο εγκρίθηκε από τις επικρατούσες θρησκείες για πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια. Μερικά από τα δημόσια λουτρά στην Ιαπωνία σήμερα έχουν ιδιωτικά δωμάτια διαφόρων μεγεθών, όπου οικογένειες ή κοινωνικές ομάδες μπορούν να δοκιμάσουν τις πισίνες ατμού με διακριτικότητα. Η πιο συνηθισμένη, όμως, είναι η μεγάλη κοινή πισίνα.

Αρχικά, σε μια ιεροτελεστία εξαγνισμού Σίντο, η πρακτική της γυμνής κοινωνικής κολύμβησης εξαπλώθηκε σε όλη την Ιαπωνία και έγινε ένα μέρος της ιαπωνικής καθημερινής ζωής, όπως η ανατολή του ήλιου. Ο Σιντοϊσμός (κρατική θρησκεία της Ιαπωνίας), πριν από το 1945, δίνει έμφαση στην προσωπική καθαριότητα, τόσο πνευματικά, όσο και σωματικά. Ωστόσο, ακόμα και οι βουδιστές μοναχοί έχτισαν μεγάλα μπάνια στα συγκροτήματα των ναών τους. Στην αρχή της κάθε ημέρας, οι μοναχοί συγκέντρωναν κλαδιά από πεύκα, πουρνάρια, ή άλλα κλαδιά στο πλαίσιο της προετοιμασίας για τη θέρμανση της «εστίας» από χοντρά τοιχώματα κόκκινου πηλού, που ήταν τοποθετημένη πάνω σε ένα πέτρινο δάπεδο. Οι πόρτες άνοιγαν για το κοινό όταν ο ατμός άχνιζε. Σε μερικά λουτρά γίνονται τελετές τσαγιού, ενώ σε άλλα προσφέρονται φρούτα και τρόφιμα. Υπήρχαν sansulces (νεαρά αγόρια) και παρθένες που προσέφεραν τις υπηρεσίες τους για τρίψιμο της πλάτης.

Ως εκ τούτου, οι περισσότεροι Ιάπωνες άνδρες και οι γυναίκες έχουν μεγαλώσει συνηθισμένοι στο γυμνό και τη θέα της γύμνιας των άλλων, σε όλες τις ηλικίες. Ωστόσο, με τον ταχύτερο ρυθμό της ζωής που χαρακτηρίζει πλέον τις μεγαλύτερες πόλεις στην Ιαπωνία και με τη δυτικοποίηση της αρχιτεκτονικής των κατοικιών, το λουτρό της γειτονιάς χάνει την προηγούμενη σημασία του. Οι κοινόχρηστες ιαματικές πηγές γυμνιστών, ωστόσο, παραμένουν πολύτιμα σημεία για διακοπές. Σε πολλές περιοχές της Ιαπωνίας, οι χειμώνες είναι πολύ κρύοι, και οι φυσικές θερμές πηγές ήταν παραδοσιακά ένα ευχάριστο και υγιεινό καταφύγιο. Οάσεις ατμού που αχνίζει βρίσκονται σε απόκρημνα βουνά και πλούσια δάση. Μερικές από αυτές τις πισίνες έχουν γίνει πλέον τοποθεσίες πολυτελών ξενοδοχείων.

Η παρούσα δημοφιλής χρήση των θερμών λουτρών/σπα

έρωτα μπλεγμένοι στα ενδύματα του άλλου... [Αυτή η μη-χριστιανική κουλτούρα] όχι μόνο υπερπηδούσε το προπατορικό αμάρτημα, αλλά ποτέ δεν ένιωσε την ανάγκη να το υιοθετήσει».[22]

Ωστόσο, οι Ιάπωνες απείχαν πολύ από το να είναι σεμνότυφοι! Η στάση τους πως ό,τι είναι φυσικό είναι ηθικό αποκαλύπτεται στα «νυφικά βιβλία», που δημοσιεύονταν για εκατοντάδες χρόνια στην Ιαπωνία ως μέσο για την πρακτική εκπαίδευση στο σεξ για τις νεαρές γυναίκες. Μέσα από περιγραφικά κείμενα και ρεαλιστικές εικόνες, αυτό το είδος του βιβλίου προετοίμαζε την παρθένα γιαπωνέζα γυναίκα για τη σεξουαλική συμπεριφορά που θα μπορούσε ή θα έπρεπε να λάβει χώρα μετά το γάμο της. Τα έμπειρα ζευγάρια ήταν επίσης εφοδιασμένα με «μαξιλαρο-βιβλία», που φυλάσσονταν κοντά στο κρεβάτι. Αυτά περιελάμβαναν ερωτικές διεγερτικές εικόνες για την ενίσχυση της συζυγικής απόλαυσης.



Τα μέλη της κινεζικής ανώτερης τάξης ήταν πολύ πιο συνεσταλμένα και ακόμη θεωρούν τους ημίγυμνους αγρότες υποδεέστερους. Το γυμνό, ακόμα και στην τέχνη, θεωρήθηκε ανήθικο. Στο δοκίμιό του Το μέλλον της γύμνιας, ο John Langdon-Davies αφηγείται μια ιστορία για τους Ιησουίτες ιερείς, οι οποίοι τρομοκρατημένοι έμαθαν ότι οι Κινέζοι θεωρούν τα Χριστιανικά βιβλία, που περιέχουν όμορφες χρωματιστές θρησκευτικές εικόνες των αρσενικών και θηλυκών αγίων με κλασικές ενδυμασίες πτυχωτών υφασμάτων, ως πορνογραφία.[23]

Στην αρχαία Κίνα, το αυστηρό έθιμο εμπόδιζε ακόμη και μια γυναίκα της υψηλής βαθμίδας από το να είναι γυμνή παρουσία του γιατρού της. Ο μόνος τρόπος που θα μπορούσε να επικοινωνήσει με το γιατρό της σχετικά με σωματικά προβλήματά της, ήταν να επισημάνει την αντίστοιχη θέση σε μια μικρογραφία γλυπτού από ελεφαντόδοντο ή αλάβαστρο. Αυτά τα μικρά αγάλματα, στοιχεία με μεγάλη σημασία για κάθε αξιοσέβαστο κινέζικο νοικοκυριό στους πιο αρχαίους χρόνους, μπορούν ακόμα να αγοραστούν από τους τουρίστες στα κινεζικά τμήματα των μοντέρνων πόλεων σε όλο τον κόσμο.[24]

Εξετάζοντας το πως γίνεται το λουτρό σε έναν πολιτισμό, είναι δυνατό να καθοριστεί η αντίληψη περί της εικόνας του σώματος με κάποια ακρίβεια. Οι Ιάπωνες, οι Τούρκοι, και οι σκανδιναβικοί λαοί τα τελευταία χρόνια, για παράδειγμα, έχουν απολαύσει παραδοσιακά τον δημόσιο γυμνισμό, όπως γινόταν και στους πρώιμους πολιτισμούς τους. Στην ελληνορωμαϊκή αυτοκρατορία, μέχρι την παρακμή της, τα δύο φύλα συνήθως αναμειγνύονται κατά τη διάρκεια του δημόσιου γυμνισμού, επειδή ο πολιτισμός έδινε έμφαση στην καθαριότητα, την υγεία και την κοινωνικοποίηση και όχι στις διαφορές της φυσιολογίας της γενετήσιας περιοχής. Κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία κατέστειλε τέτοιες πρακτικές.[25] Ωστόσο, ο δημόσιος γυμνισμός, όπου τα δύο φύλα ήταν συνήθως διαχωρισμένα επιβίωσε σε περιοχές της κεντρικής και της βόρειας Ευρώπης έως ότου, τελικά, το σύγχρονο κίνημα γυμνιστών εισήγαγε την τωρινή χαλαρή ευρωπαϊκή στάση απέναντι στον κοινό γυμνισμό και των δύο φύλων σε ιαματικές πηγές, λουτρά και παραλίες.

Ο δυτικός κόσμος, από τον Μεσαίωνα μέχρι τον δέκατο ένατο αιώνα, δεν φημίζονταν για την καθαριότητα του σώματος. Δεδομένου ότι το γυμνό κορμί θεωρήθηκε αμαρτωλό, οι αισθησιακές πρακτικές της βύθισης σε μια μπανιέρα ή σε ένα κοινόχρηστο λουτρό (όπως τα πολυτελή λουτρά της Ανατολής που προσφέρουν διάφορες περιποιήσεις) όχι μόνο δεν ήταν διαθέσιμες στη συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων, αλλά ήταν αδιανόητες και μη αποδεκτές. Το έθιμο ήταν η καθαριότητα να γίνεται με ένα σφουγγάρι ή με «κουβά» και η χρήση των αρωμάτων ήταν περισσότερο ένα υποκατάστατο του λουτρού, που σπάνια έπαιρναν, παρά ένα μέσο για σεξουαλική γοητεία.

Τα τουρκικά λουτρά, που χρησιμοποιούν ιαματικές πηγές, είχαν κατασκευαστεί όπου εκτεινόταν η Οθωμανική Αυτοκρατορία, εισάγοντας σε πολλά μέρη της Ευρώπης, τον ευχάριστο και προωθητικό για την υγεία κύκλο της γυμνής κολύμβησης, της εφίδρωσης και του αναζωογονητικού μασάζ. Τόσο οι άνδρες όσο και οι γυναίκες στην Οθωμανική Αυτοκρατορία χρησιμοποιούσαν τα λουτρά ως κοινωνικό κέντρο, αλλά πάντα με τα δύο φύλα να διαχωρίζολα μπάνια στα συγκροτήματα των ναών τους. Στην αρχή της κάθε ημέρας, οι μοναχοί συγκέντρωναν κλαδιά από πεύκα, πουρνάρια, ή άλλα κλαδιά στο πλαίσιο της προετοιμασίας για τη θέρμανση της «εστίας» από χοντρά τοιχώματα κόκκινου πηλού, που ήταν τοποθετημένη πάνω σε ένα πέτρινο δάπεδο. Οι πόρτες άνοιγαν για το κοινό όταν ο ατμός άχνιζε. Σε μερικά λουτρά γίνονται τελετές τσαγιού, ενώ σε άλλα προσφέρονται φρούτα και τρόφιμα. Υπήρχαν sansulces (νεαρά αγόρια) και παρθένες που προσέφεραν τις υπηρεσίες τους για τρίψιμο της πλάτης.

Ως εκ τούτου, οι περισσότεροι Ιάπωνες άνδρες και οι γυναίκες έχουν μεγαλώσει συνηθισμένοι στο γυμνό και τη θέα της γύμνιας των άλλων, σε όλες τις ηλικίες. Ωστόσο, με τον ταχύτερο ρυθμό της ζωής που χαρακτηρίζει πλέον τις μεγαλύτερες πόλεις στην Ιαπωνία και με τη δυτικοποίηση της αρχιτεκτονικής των κατοικιών, το λουτρό της γειτονιάς χάνει την προηγούμενη σημασία του. Οι κοινόχρηστες ιαματικές πηγές γυμνιστών, ωστόσο, παραμένουν πολύτιμα σημεία για διακοπές. Σε πολλές περιοχές της Ιαπωνίας, οι χειμώνες είναι πολύ κρύοι, και οι φυσικές θερμές πηγές ήταν παραδοσιακά ένα ευχάριστο και υγιεινό καταφύγιο. Οάσεις ατμού που αχνίζει βρίσκονται σε απόκρημνα βουνά και πλούσια δάση. Μερικές από αυτές τις πισίνες έχουν γίνει πλέον τοποθεσίες πολυτελών ξενοδοχείων.

Η παρούσα δημοφιλής χρήση των θερμών λουτρών/σπα στις Ηνωμένες Πολιτείες προφανώς προέρχεται από αυτά τα αρχαία και παραδοσιακά έθιμα των κοινόχρηστων λουτρών που είναι τόσο συνήθη στην Ιαπωνία, τη Σκανδιναβία και την Τουρκία.

Μαγεία και Σατανισμός

Σε πολλούς ανθρώπους, η λέξη μαγεία φέρνει στο νου εικόνες από διαβολικές μάγισσες του Χαλλογουίν πάνω σε σκουπόξυλα ή παράξενες και ίσως διεφθαρμένες τελετουργίες γυμνισμού και σεξουαλικών πράξεων. Ωστόσο, ορισμένοι ιστορικοί πιστεύουν ότι η μαγεία είναι η αρχαιότερη θρησκεία του κόσμου και, ως εκ τούτου, θεωρείται αρκετά σεβαστή, παρά τις διαδεδομένες ενάντιες προκαταλήψεις του Ιουδαϊσμού και του Χριστιανισμού. Οι ιστορικοί που ασχολούνται με τις θρησκείες υποστηρίζουν πως οι τελετές γονιμότητας της μαγείας είναι μονάχα μια λατρευτική τελετή, που υμνεί τη φύση και τελείται ως ένδειξη δέους προς αυτήν και ότι τα μηνιαία εσμπάτ της νέας σελήνης («Esbats») και τα εποχιακά νεοπαγανιστικά σαμπάτ («Sabbats») είναι μόνο εορταστικά τελετουργικά ως δέηση στους θεούς να δώσουν γονιμότητα στη γη και τους κατοί-

κους της. Η λέξη μαγεία, για παράδειγμα, στα αγγλικά (witchcraft) στην πραγματικότητα σημαίνει «τέχνη των σοφών», από το Wicca, τη ρίζα του witch, που σημαίνει «σοφός». Με την ανάπτυξη του πολιτισμού, αυτή η παλιά θρησκεία έγινε ένα μίγμα από τις λατρείες της γονιμότητας, τον αιγυπτιακό αποκρυφισμό και τις αρχαίες Καββαλιστικές μελέτες.[26]

Η προκατάληψη αυτή οδήγησε σε τέτοιες ακρότητες, ώστε να δολοφονηθεί στο παρελθόν τεράστιος αριθμός αθώων ανθρώπων. Είναι πλέον γνωστό, ότι η πλειοψηφία από αυτά τα ατυχή θύματα δεν είχε καμία σχέση με κάποια λαθεμένη πρακτική εκτός από το να έχει χαρακτηριστεί ως ανήθικο και διαβολικό στοιχείο από τους φοβισμένους γείτονες και τους εχθρούς του. Φυσικά, είναι κατανοητό ότι υπήρχαν μερικές μάγισσες εκείνη την εποχή, που χρησιμοποιούσαν τα φίλτρα και τα χάπια τους για προσωπικό όφελος και εκδίκηση, όπως ισχυρίζονταν οι κατήγοροί τους, ακριβώς όπως και κάποιες μάγισσες πρέπει να είχαν «καταραστεί» τους διώκτες τους με μεγάλη θέρμη. Αλλά η παράδοση της Μαγείας (Wicca) στο σύνολό της ήταν μια θρησκεία που υμνούσε τη χαρά, την υγεία και την γόνιμη συγκομιδή.

Αυτή η παλιά θρησκεία ζει μια αναγέννηση σήμερα, ως μέρος της «Νέας Εποχής» ενδιαφέροντος για τη μεταφυσική και τα ψυχικά φαινόμενα. Ο διαλογισμός και η ύπνωση, παραδοσιακά εργαλεία της μαγείας, είναι τώρα δημοφιλείς μέθοδοι «αφύπνισης της συνείδησης» για την επίτευξη προσωπικών και παγκόσμιων αλλαγών. Τα λουλούδια, τα βότανα και οι λίθοι, τα φυσικά ιερά σύνεργα της παλιάς θρησκείας, επίσης, χρησιμοποιούνται ευρέως από σύγχρονους οπαδούς της μαγείας στις θεραπευτικές τελετές τους.

Μεγάλο μέρος του σατανικού στοιχείου που έχει αποδοθεί στην μαγεία είναι στην πραγματικότητα μέρος των πολύ διαφορετικών παραδόσεων του σατανισμού ή /και της Λατρείας του Διαβόλου. Αποκρυφιστικές θρησκείες αυτού του τύπου βασίστηκαν στον αθεϊστικό ηδονισμό και όχι στην λατρεία της φύσης. Όπως οι μάγοι και οι μάγισσες, τα μέλη ασκούσαν επίσης τελετουργική γυμνότητα, αλλά με έμφαση στην οργιαστική σεξουαλικότητα. Το «μαυροντυμένο πλήθος» τους βρισκόταν γύρω από μια γυμνή γυναίκα τοποθετημένη πάνω σε έναν βωμό και το τελετουργικό τους περιελάμβανε ελεύθερη χρήση ναρκωτικών και παραισθησιογόνων φίλτρων.

Η θεολογία τους ήταν και εξακολουθεί να είναι διαφορετική. Ο Άντον Λαβέυ, του οποίου η Εκκλησία του Σατανά ιδρύθηκε στο Σαν Φρανσίσκο το 1966, ευαγγελίζεται ότι ακόμη και αν υπάρχει Θεός, δεν είναι σε θέση να παρέμβει σε ανθρώπινα γεγονότα. Ο Σατανάς, σύμφωνα με τους θιασώτες του Λαβέυ, είναι το σύμβολο του υλικού κόσμου και

φής, δεν υπάρχει αμαρτία στην ίδια την γύμνια. Αλλά, αν ένα άτομο χρησιμοποιεί το γυμνό για λάγνους ή ανήθικους σκοπούς, το έχει χρησιμοποιήσει με λάθος τρόπο, και αυτό αποτελεί αμαρτία. Η Αγία Γραφή δεν μιλάει εναντίον του γυμνού, ούτε διδάσκει ότι το σώμα είναι ντροπή. Υπάρχει αναφορά στην ντροπή για το γυμνό, αλλά αυτή η ντροπή δημιουργήθηκε στο μυαλό του ανθρώπου, όχι από τη θεία εντολή.»[28]

Αυτή ήταν και η πεποίθηση σε τουλάχιστον πέντε ομάδες στην ιστορία του χριστιανισμού: στους Καρποκράτες, τους Αδαμίτες, τους Αδαμιάνες, τους Εγκρατίτες και τους Μαρκοσιανούς. Οι περισσότερες από τις ιστορικές πληροφορίες που έχουμε σχετικά με τις πεποιθήσεις και τις πρακτικές αυτών των πρώτων χριστιανών βρίσκονται, πράγματι, στις καταγεγραμμένες επικρίσεις και διατριβές των επίσημων αρχών της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, δεδομένου ότι οι αρχές αυτές κατέστρεψαν σε μεγάλο βαθμό τα γραπτά όσων θεωρούσαν αιρετικούς.

Ο φιλόσοφος Καρποκράτης, οπαδός της Πλατωνικής φιλοσοφίας, γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου τον δεύτερο μ.Χ. αιώνα. Πίστευε σε έναν Θεό ως δημιουργό του κόσμου και όλων των πραγμάτων μέσα σε αυτόν. Συνδύασε το χριστιανικό ιδεώδες της αδελφότητας του ανθρώπου με τμήματα της Πολιτείας του Πλάτωνα, υποστηρίζοντας ότι τα μεγαλεία του Θεού δεν πρέπει να μένουν κρυφά. Προέτρεψε τους Χριστιανούς, άνδρες και γυναίκες, να δουν το φυσικό σώμα με ευγνωμοσύνη για τη δημιουργική δύναμη της θεϊκής αγάπης. Οι μαθητές του λοιδορούντο και μερικές φορές αντιμετώπιζαν σοβαρές διώξεις, αλλά συνέχισαν τις πρακτικές τους στον τέταρτο μ.Χ. αιώνα. Ντοκουμέντα δείχνουν ότι φιλοτεχνήθηκαν γυμνά αγάλματα και δημιουργήθηκε ένα μουσείο για να τιμήσουν αυτή την αίρεση. Οι Καρποκράτες ήταν οι πρώτοι που απεικόνισαν το σώμα του Χριστού στην γνωστή γυμνή του μορφή με την οποία εμφανίζεται ως αυτήν την ημέρα.

Οι Αδαμιάνες υπήρξαν το δεύτερο και τρίτο αιώνα μ.Χ. Ήταν μια ομάδα που ήλπιζε να ανακτήσει την αθωότητα που η ανθρωπότητα είχε χάσει στον Κήπο της Εδέμ και, ως εκ τούτου, ασκούσαν τις λατρευτικές τους τελετές γυμνοί και ζούσαν ως κοινότητα γυμνιστών. Πιστεύεται ότι οι ομάδες των Αδαμιανών χρησιμοποιούσαν εγκαταλελειμμένους ειδωλολατρικούς ναούς για τα τελετουργικά τους.

Μερικές γενιές αργότερα, εμφανίστηκαν στο προσκήνιο οι Εγκρατίτες και οι Μαρκοσιανοί, που αναπτύχθηκαν από την παράδοση των Αδαμιανών. Οι Εγκρατίτες ήταν χορτοφάγοι και πολλοί από αυτούς, αν όχι όλοι, ασκούσαν τον γυμνισμό. Στην αρχαία Γαλατία (Γαλλία), ο Γνωστικιστής δάσκαλος Μάρκους και οι οπαδοί του, που έγιναν γνωστοί ως Μαρκοσιανοί ζούσαν καλά εγκατεστημένοι στην κοιλάδα του Ροδανού, από τον τρίτο αιώνα. Ο Ειρηναίος, ένας

των θετικών ανθρώπινων αξιών. Αν ο στόχος κάποιου είναι να τραβήξει την προσοχή, σε μια κοινωνία ντυμένων ανθρώπων το ξεγύμνωμα είναι σίγουρα μια αποτελεσματική μέθοδος για να το κάνει. Αυτή ήταν μια τακτική που χρησιμοποιήθηκε από ορισμένους χίπις στη δεκαετία του 1960, αλλά και από μια σειρά θρησκευτικών διαδηλωτών σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας. Για παράδειγμα, όσον αφορά τον περίφημο Άγιο Φραγκίσκο της Ασίζης: «Όταν τον επέπληξε ο επίσκοπός του, έβγαλε τα ρούχα του και περπάτησε γυμνός στους δρόμους.»[32]

Ενώ είναι δυνατό, φυσικά, να ερμηνευτεί αυτό ως πράξη θρησκευτικής ταπεινότητας και όχι διαμαρτυρίας, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για την διαμαρτυρία που εξέφρασαν οι Ντούχομπορς του Καναδά, που έφυγαν από την Ρωσία το 1898 και εξακολουθούν να ζουν σε μικρές αποικίες στα βόρεια των Ηνωμένων Πολιτειών. Μια ακραία και ατομικιστική αίρεση αναρχικών που διαχωρίστηκε από τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία το 1785, οι Ντούχομπορς αριθμούσαν περίπου 15.000 άτομα, όταν έφτασαν για πρώτη φορά στον Καναδά. Αποκαλούσαν τους εαυτούς τους «Γιούς της Ελευθερίας», βρίσκονταν συνεχώς σε μπελάδες με το νόμο λόγω της άρνησής τους να συμμορφωθούν με την καναδική νομοθεσία σχετικά με τα εκπαιδευτικά, πολιτικά και πολιτιστικά πρότυπα. Οι Ντούχομπορς συχνά διαμαρτύρονταν μαζικά γυμνοί. Η πρώτη γυμνή παρέλαση τους ήταν το 1903 και παρ' όλο που οι διαδηλωτές είχαν διωχθεί και φυλακιστεί, συνέχισαν να διαδηλώνουν με αυτό το μοναδικό τρόπο για αρκετές δεκαετίες.

Η ελευθερία του σώματος σχετίζεται με τη θέση των γυναικών

Ακόμα και μετά την εφαρμογή αυστηρών περιορισμών στην ελευθερία του σώματος και τη σεξουαλική απόλαυση από τις ευρωπαϊκές θρησκευτικές πρακτικές, υπήρχαν περίοδοι με χαλαρή στάση προς το γυμνό, ίσως ως αντίδραση στην παρατεταμένη κοινωνική και σεξουαλική καταπίεση. Ο Τζωρτζ Λεβίνσκι, συγγραφέας του Οι Γυμνοί και Το Γυμνό, σημειώνει ότι μερικοί ιστορικοί συνδέουν τέτοιες διαφοροποιήσεις, με την αλλαγή της θέσης των γυναικών σε αυτούς τους πολιτισμούς. Τονίζει τις αρχές του Μεσαίωνα, όπου ήταν μια εποχή αυστηρά πατριαρχική, που κυριαρχούταν από ιερείς με κατασταλτική στάση απέναντι στη γύμνια και το φύλο. Ο ύστερος Μεσαίωνας, όμως, είναι γνωστός για την ιπποσύνη, τους τροβαδούρους, το θαυμασμό των γυναικών, και μια πιο χαλαρή στάση. Η Αναγέννηση ήταν μια εποχή μεγαλύτερου γοήτρου για τις γυναίκες, με τα ελληνορωμαϊκά φορέματα του και την εκτίμησή του για τους μη θρησκευτικούς γυμνούς πίνακες. Η αυξημένη ελευθερία του σώματος φαίνεται να σχετίζεται με

ποιούσαν τα φίλτρα και τα χάπια τους για προσωπικό όφελος και εκδίκηση, όπως ισχυρίζονταν οι κατήγοροί τους, ακριβώς όπως και κάποιες μάγισσες πρέπει να είχαν «καταραστεί» τους διώκτες τους με μεγάλη θέρμη. Αλλά η παράδοση της Μαγείας (Wicca) στο σύνολό της ήταν μια θρησκεία που υμνούσε τη χαρά, την υγεία και την γόνιμη συγκομιδή.

Αυτή η παλιά θρησκεία ζει μια αναγέννηση σήμερα, ως μέρος της «Νέας Εποχής» ενδιαφέροντος για τη μεταφυσική και τα ψυχικά φαινόμενα. Ο διαλογισμός και η ύπνωση, παραδοσιακά εργαλεία της μαγείας, είναι τώρα δημοφιλείς μέθοδοι «αφύπνισης της συνείδησης» για την επίτευξη προσωπικών και παγκόσμιων αλλαγών. Τα λουλούδια, τα βότανα και οι λίθοι, τα φυσικά ιερά σύνεργα της παλιάς θρησκείας, επίσης, χρησιμοποιούνται ευρέως από σύγχρονους οπαδούς της μαγείας στις θεραπευτικές τελετές τους.

Μεγάλο μέρος του σατανικού στοιχείου που έχει αποδοθεί στην μαγεία είναι στην πραγματικότητα μέρος των πολύ διαφορετικών παραδόσεων του σατανισμού ή /και της Λατρείας του Διαβόλου. Αποκρυφιστικές θρησκείες αυτού του τύπου βασίστηκαν στον αθεϊστικό ηδονισμό και όχι στην λατρεία της φύσης. Όπως οι μάγοι και οι μάγισσες, τα μέλη ασκούσαν επίσης τελετουργική γυμνότητα, αλλά με έμφαση στην οργιαστική σεξουαλικότητα. Το «μαυροντυμένο πλήθος» τους βρισκόταν γύρω από μια γυμνή γυναίκα τοποθετημένη πάνω σε έναν βωμό και το τελετουργικό τους περιελάμβανε ελεύθερη χρήση ναρκωτικών και παραισθησιογόνων φίλτρων.

Η θεολογία τους ήταν και εξακολουθεί να είναι διαφορετική. Ο Άντον Λαβέυ, του οποίου η Εκκλησία του Σατανά ιδρύθηκε στο Σαν Φρανσίσκο το 1966, ευαγγελίζεται ότι ακόμη και αν υπάρχει Θεός, δεν είναι σε θέση να παρέμβει σε ανθρώπινα γεγονότα. Ο Σατανάς, σύμφωνα με τους θιασώτες του Λαβέυ, είναι το σύμβολο του υλικού κόσμου και η σαρκική φύση του ανθρώπου, έτσι μετατρέπεται σε λατρευτικό είδωλο. Κάποια στιγμή, ο σατανισμός είχε αναγνωριστεί ως μια υπαρκτή θρησκεία (ή αντι-θρησκεία) στην Ευρώπη, αλλά ποτέ δεν ήταν μια διαδεδομένη πρακτική.

Διαμέσου των αιώνων, οι τελετές αντεκδίκησης μέσω θυσιών ζώων και ανθρωποθυσιών και οι παράξενες ιστορίες για τελετουργικά με γυμνά πτώματα συσχετίστηκαν με τον σατανισμό. Ενώ η πιθανότητα για την ύπαρξη μυστικών σατανιστικών πρακτικών στην σύγχρονη εποχή δεν μπορεί να αγνοηθεί, η Εκκλησία του Σατανά του Λαβέυ φαίνεται να είναι μια μη-απειλητική εκδοχή της λατρείας του Διαβόλου. Όμως, από καιρού εις καιρόν, αποκαλύπτονται κάποιες ιστορίες τρόμου περί δολοφονιών και σεξουαλικής κακοποίησης και συχνά αποδίδονται στις τελετές των «λατρειών του διαβόλου.» Για παράδειγμα, σε μια τηλεοπτική εκπομπή (1989), ο Γκεράλντο Ριβέρα πήρε συνέντευξη από έναν αστυνομικό ο οποίος δήλωσε ότι η διαβόητη αίρεση του κατά συρροή δολοφόνου Τσαρλς Μάνσον είχε συνδεθεί με την ομάδα «ο Γιός του Σαμ», που φιλοδοξούσε να είναι μια αίρεση σατανιστών.

αρχών της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, δεδομένου ότι οι αρχές αυτές κατέστρεψαν σε μεγάλο βαθμό τα γραπτά όσων θεωρούσαν αιρετικούς.

Ο φιλόσοφος Καρποκράτης, οπαδός της Πλατωνικής φιλοσοφίας, γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου τον δεύτερο μ.Χ. αιώνα. Πίστευε σε έναν Θεό ως δημιουργό του κόσμου και όλων των πραγμάτων μέσα σε αυτόν. Συνδύασε το χριστιανικό ιδεώδες της αδελφότητας του ανθρώπου με τμήματα της Πολιτείας του Πλάτωνα, υποστηρίζοντας ότι τα μεγαλεία του Θεού δεν πρέπει να μένουν κρυφά. Προέτρεψε τους Χριστιανούς, άνδρες και γυναίκες, να δουν το φυσικό σώμα με ευγνωμοσύνη για τη δημιουργική δύναμη της θεϊκής αγάπης. Οι μαθητές του λοιδορούντο και μερικές φορές αντιμετώπιζαν σοβαρές διώξεις, αλλά συνέχισαν τις πρακτικές τους στον τέταρτο μ.Χ. αιώνα. Ντοκουμέντα δείχνουν ότι φιλοτεχνήθηκαν γυμνά αγάλματα και δημιουργήθηκε ένα μουσείο για να τιμήσουν αυτή την αίρεση. Οι Καρποκράτες ήταν οι πρώτοι που απεικόνισαν το σώμα του Χριστού στην γνωστή γυμνή του μορφή με την οποία εμφανίζεται ως αυτήν την ημέρα.

Οι Αδαμιάνες υπήρξαν το δεύτερο και τρίτο αιώνα μ.Χ. Ήταν μια ομάδα που ήλπιζε να ανακτήσει την αθωότητα που η ανθρωπότητα είχε χάσει στον Κήπο της Εδέμ και, ως εκ τούτου, ασκούσαν τις λατρευτικές τους τελετές γυμνοί και ζούσαν ως κοινότητα γυμνιστών. Πιστεύεται ότι οι ομάδες των Αδαμιανών χρησιμοποιούσαν εγκαταλελειμμένους ειδωλολατρικούς ναούς για τα τελετουργικά τους.

Μερικές γενιές αργότερα, εμφανίστηκαν στο προσκήνιο οι Εγκρατίτες και οι Μαρκοσιανοί, που αναπτύχθηκαν από την παράδοση των Αδαμιανών. Οι Εγκρατίτες ήταν χορτοφάγοι και πολλοί από αυτούς, αν όχι όλοι, ασκούσαν τον γυμνισμό. Στην αρχαία Γαλατία (Γαλλία), ο Γνωστικιστής δάσκαλος Μάρκους και οι οπαδοί του, που έγιναν γνωστοί ως Μαρκοσιανοί ζούσαν καλά εγκατεστημένοι στην κοιλάδα του Ροδανού, από τον τρίτο αιώνα. Ο Ειρηναίος, ένας συντηρητικός Χριστιανός συγγραφέας της εποχής, επέκρινε τη γύμνια τους και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους, παρατηρώντας: «Ο Μάρκους θεωρείται από αυτούς τους παράλογους και μανιακούς ως θαυματοποιός.»[29]

Οι Αδαμίτες (καμία σχέση με τους Αδαμιανούς) ήταν ενεργή αίρεση στην Βοημία κατά τη διάρκεια του δέκατου πέμπτου αιώνα μ.Χ. Ήταν μέρος της Χουσίτικης/Ουσσίτικης Μεταρρύθμισης. Αυτή η ομάδα είχε συστήσει πολλές θρησκευτικές κοινότητες γυμνιστών.

Οι Χριστιανοί που ζούσαν σε κοινότητες γυμνιστών αποκαλούνταν από τους παραδοσιακούς ως «Γνωστικιστές αιρετικοί», επειδή τα χριστιανικά δόγματά τους επηρεάστηκαν από εσωτερικές διδασκαλίες και την Ανατολική μυστικιστική σκέψη. Ο Χένρυ ντε Οράτεφ έχει γράψει ότι, ενώ κατά μία έννοια θα μπορούσε να θεωρηθούν Γνωστικιστές, «δεν ήταν Γνωστικιστές, αλλά απλά ριζοσπάστες Χριστιανοί.»[30]

Αυτές οι «γυμνιστικές» θρησκευτικές ομάδες δεν ήταν επιδειξίες, προτιμούσαν να ζουν σε απομονωμένες και δυσπρόσιτες περιοχές, προστατευμένοι από τα δάση της Γαλατίας, τις ερήμους της Αιγύπτου, και τα νησιά της Ελλάδας.

στα βόρεια των Ηνωμένων Πολιτειών. Μια ακραία και ατομικιστική αίρεση αναρχικών που διαχωρίστηκε από τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία το 1785, οι Ντούχομπορς αριθμούσαν περίπου 15.000 άτομα, όταν έφτασαν για πρώτη φορά στον Καναδά. Αποκαλούσαν τους εαυτούς τους «Γιούς της Ελευθερίας», βρίσκονταν συνεχώς σε μπελάδες με το νόμο λόγω της άρνησής τους να συμμορφωθούν με την καναδική νομοθεσία σχετικά με τα εκπαιδευτικά, πολιτικά και πολιτιστικά πρότυπα. Οι Ντούχομπορς συχνά διαμαρτύρονταν μαζικά γυμνοί. Η πρώτη γυμνή παρέλαση τους ήταν το 1903 και παρ' όλο που οι διαδηλωτές είχαν διωχθεί και φυλακιστεί, συνέχισαν να διαδηλώνουν με αυτό το μοναδικό τρόπο για αρκετές δεκαετίες.

Η ελευθερία του σώματος σχετίζεται με τη θέση των γυναικών

Ακόμα και μετά την εφαρμογή αυστηρών περιορισμών στην ελευθερία του σώματος και τη σεξουαλική απόλαυση από τις ευρωπαϊκές θρησκευτικές πρακτικές, υπήρχαν περίοδοι με χαλαρή στάση προς το γυμνό, ίσως ως αντίδραση στην παρατεταμένη κοινωνική και σεξουαλική καταπίεση. Ο Τζωρτζ Λεβίνσκι, συγγραφέας του Οι Γυμνοί και Το Γυμνό, σημειώνει ότι μερικοί ιστορικοί συνδέουν τέτοιες διαφοροποιήσεις, με την αλλαγή της θέσης των γυναικών σε αυτούς τους πολιτισμούς. Τονίζει τις αρχές του Μεσαίωνα, όπου ήταν μια εποχή αυστηρά πατριαρχική, που κυριαρχούνταν από ιερείς με κατασταλτική στάση απέναντι στη γύμνια και το φύλο. Ο ύστερος Μεσαίωνας, όμως, είναι γνωστός για την ιπποσύνη, τους τροβαδούρους, το θαυμασμό των γυναικών, και μια πιο χαλαρή στάση. Η Αναγέννηση ήταν μια εποχή μεγαλύτερου γοήτρου για τις γυναίκες, με τα ελληνορωμαϊκά φορέματα του και την εκτίμησή του για τους μη θρησκευτικούς γυμνούς πίνακες. Η αυξημένη ελευθερία του σώματος φαίνεται να σχετίζεται με την άνθηση του κίνηματος των τεχνών της περιόδου αυτής.

Στη συνέχεια ήρθαν ο Καλβίνος και ο Λούθηρος, οι οποίοι επανέφεραν την πατριαρχική ηθική καταστολή κατά τη διάρκεια του κινήματος της Μεταρρύθμισης. Αυτό και πάλι ακολουθήθηκε από μια χαλάρωση των ηθών κατά τον δέκατο όγδοο αιώνα, η οποία, για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, αποκατέστησε την κοινωνική θέση των γυναικών. Στη συνέχεια, έγινε μια βαθιά βουτιά στην περιοριστική, πατριαρχική βικτωριανή περίοδο - από την οποία ο φεμινιστικός ήλιος του εικοστού αιώνα, δεν έχει ακόμη πλήρως ανατείλει.[33]

Μετάφραση από την Κ.

(Το τρίτο μέρος στην επόμενη Διαδρομή Ελευθερίας)

---

22. Bernard Rudofsky, Είναι τα Ρούχα Μοντέρνα; (Σικάγο: Paul Theobald Publishers, 1947).
23. William Hartman, Marilyn Fithian, and Donald Johnson, Κοινωνία Γυμνιστών (Νέα Υόρκη: Crown Publishers, Inc, 1970).
24. Marvin K. Opler, «Η Απουσία Ρούχων δεν Σημαίνει Απουσία Ηθικής», Sexual Behavior Magazine (Ιανουάριος, 1973).

του τύπου βασίστηκαν στον αθεϊστικό ηδονισμό και όχι στην λατρεία της φύσης. Όπως οι μάγοι και οι μάγισσες, τα μέλη ασκούσαν επίσης τελετουργική γυμνότητα, αλλά με έμφαση στην οργιαστική σεξουαλικότητα. Το «μαυροντυμένο πλήθος» τους βρισκόταν γύρω από μια γυμνή γυναίκα τοποθετημένη πάνω σε έναν βωμό και το τελετουργικό τους περιελάμβανε ελεύθερη χρήση ναρκωτικών και παραισθησιογόνων φίλτρων.

Η θεολογία τους ήταν και εξακολουθεί να είναι διαφορετική. Ο Άντον Λαβέυ, του οποίου η Εκκλησία του Σατανά ιδρύθηκε στο Σαν Φρανσίσκο το 1966, ευαγγελίζεται ότι ακόμη και αν υπάρχει Θεός, δεν είναι σε θέση να παρέμβει σε ανθρώπινα γεγονότα. Ο Σατανάς, σύμφωνα με τους θιασώτες του Λαβέυ, είναι το σύμβολο του υλικού κόσμου και η σαρκική φύση του ανθρώπου, έτσι μετατρέπεται σε λατρευτικό είδωλο. Κάποια στιγμή, ο σατανισμός είχε αναγνωριστεί ως μια υπαρκτή θρησκεία (ή αντι-θρησκεία) στην Ευρώπη, αλλά ποτέ δεν ήταν μια διαδεδομένη πρακτική.

Διαμέσου των αιώνων, οι τελετές αντεκδίκησης μέσω θυσιών ζώων και ανθρωποθυσιών και οι παράξενες ιστορίες για τελετουργικά με γυμνά πτώματα συσχετίστηκαν με τον σατανισμό. Ενώ η πιθανότητα για την ύπαρξη μυστικών σατανιστικών πρακτικών στην σύγχρονη εποχή δεν μπορεί να αγνοηθεί, η Εκκλησία του Σατανά του Λαβέυ φαίνεται να είναι μια μη-απειλητική εκδοχή της λατρείας του Διαβόλου. Όμως, από καιρού εις καιρόν, αποκαλύπτονται κάποιες ιστορίες τρόμου περί δολοφονιών και σεξουαλικής κακοποίησης και συχνά αποδίδονται στις τελετές των «λατρειών του διαβόλου.» Για παράδειγμα, σε μια τηλεοπτική εκπομπή (1989), ο Γκεράλντο Ριβέρα πήρε συνέντευξη από έναν αστυνομικό ο οποίος δήλωσε ότι η διαβόητη αίρεση του κατά συρροή δολοφόνου Τσαρλς Μάνσον είχε συνδεθεί με την ομάδα «ο Γιός του Σαμ», που φιλοδοξούσε να είναι μια αίρεση σατανιστών.

Οι πρωτοχριστιανοί γυμνιστές

Υπάρχουν, στο σύγχρονο κίνημα γυμνιστών, κάποιοι κληρικοί και ιερείς. Στην πραγματικότητα, το σύγχρονο κίνημα γυμνιστών οργανώθηκε σε μεγάλο βαθμό από χειροτονημένους θρησκευτικούς ηγέτες. Οι θρησκευτικοί ηγέτες αιτιολογούν τη γύμνια παραθέτοντας τα πολλά σημεία στην ιουδαϊκή-χριστιανική Αγία Γραφή, που μιλούν για την αποδοχή του ανθρώπινου σώματος χωρίς ντροπή (όπως τις αναφορές όπου οι Απόστολοι, που ήταν ψαράδες, εργάζονταν γυμνοί). Οι θρησκευτικοί γυμνιστές χρησιμοποιούν αυτές τις αναφορές ως απάντηση στους φονταμενταλιστές ιεροκήρυκες, που κηρύττουν το αίτημα του Θεού για ένδυση του σώματος.

Για παράδειγμα, ο αιδεσιμότατος Μάρτιν Γουέηντστοουν, συγγραφέας του βιβλίου «Γυμνισμός και Χριστιανισμός», γράφει: «Στην πραγματικότητα, υπό το φως της Αγίας Γρα-

Ήταν μια ομάδα που ήλπιζε να ανακτήσει την αθωότητα που η ανθρωπότητα είχε χάσει στον Κήπο της Εδέμ και, ως εκ τούτου, ασκούσαν τις λατρευτικές τους τελετές γυμνοί και ζούσαν ως κοινότητα γυμνιστών. Πιστεύεται ότι οι ομάδες των Αδαμιανών χρησιμοποιούσαν εγκαταλελειμμένους ειδωλολατρικούς ναούς για τα τελετουργικά τους.

Μερικές γενιές αργότερα, εμφανίστηκαν στο προσκήνιο οι Εγκρατίτες και οι Μαρκοσιανοί, που αναπτύχθηκαν από την παράδοση των Αδαμιανών. Οι Εγκρατίτες ήταν χορτοφάγοι και πολλοί από αυτούς, αν όχι όλοι, ασκούσαν τον γυμνισμό. Στην αρχαία Γαλατία (Γαλλία), ο Γνωστικιστής δάσκαλος Μάρκους και οι οπαδοί του, που έγιναν γνωστοί ως Μαρκοσιανοί ζούσαν καλά εγκατεστημένοι στην κοιλάδα του Ροδανού, από τον τρίτο αιώνα. Ο Ειρηναίος, ένας συντηρητικός Χριστιανός συγγραφέας της εποχής, επέκρινε τη γύμνια τους και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους, παρατηρώντας: «Ο Μάρκους θεωρείται από αυτούς τους παράλογους και μανιακούς ως θαυματοποιός.»[29]

Οι Αδαμίτες (καμία σχέση με τους Αδαμιανούς) ήταν ενεργή αίρεση στην Βοημία κατά τη διάρκεια του δέκατου πέμπτου αιώνα μ.Χ. Ήταν μέρος της Χουσίτικης/Ουσσίτικης Μεταρρύθμισης. Αυτή η ομάδα είχε συστήσει πολλές θρησκευτικές κοινότητες γυμνιστών.

Οι Χριστιανοί που ζούσαν σε κοινότητες γυμνιστών αποκαλούνταν από τους παραδοσιακούς ως «Γνωστικιστές αιρετικοί», επειδή τα χριστιανικά δόγματά τους επηρεάστηκαν από εσωτερικές διδασκαλίες και την Ανατολική μυστικιστική σκέψη. Ο Χένρυ ντε Οράτεφ έχει γράψει ότι, ενώ κατά μία έννοια θα μπορούσε να θεωρηθούν Γνωστικιστές, «δεν ήταν Γνωστικιστές, αλλά απλά ριζοσπάστες Χριστιανοί.»[30]

Αυτές οι «γυμνιστικές» θρησκευτικές ομάδες δεν ήταν επιδειξίες, προτιμούσαν να ζουν σε απομονωμένες και δυσπρόσιτες περιοχές, προστατευμένοι από τα δάση της Γαλατίας, τις ερήμους της Αιγύπτου, και τα νησιά της Ελλάδας.

Έχτισαν ανθεκτικούς πέτρινους τοίχους για την προστασία της ιδιωτικής ζωής και την προστασία από τις εχθρικές κοινότητες που βρίσκονταν γύρω τους. Ο Ντε Οράτεφ αναλογίζεται: «Πόσο λυπηρό είναι το γεγονός ότι τα μόνα στοιχεία που έχουμε από τους πρώτους χριστιανούς γυμνιστές μάς τα δίνουν οι εχθρικοί λογοκριτές! Ας ελπίσουμε ότι κάποια μέρα, σε κάποιο ευρωπαϊκό ή αφρικανικό μοναστήρι ή τάφο, θα ανακαλυφθεί εκεί μια κρύπτη με τα χαμένα βιβλία των Γνωστικιστών, που θα ρίξουν νέο φως στις διωκόμενες ομάδες των γυμνιστών της αρχαιότητας, όπως ακριβώς και οι Πάπυροι της Νεκράς Θαλάσσας έφεραν μια νέα αντίληψη για την παλιά Εβραϊκή λογοτεχνία.»[31]

Το γυμνό ως διαμαρτυρία

Η γύμνια έχει χρησιμοποιηθεί σε όλη την διάρκεια της ιστορίας ως μια μορφή διαμαρτυρίας, καθώς και ως έκφραση

ση στην παρατεταμένη κοινωνική και σεξουαλική καταπίεση. Ο Τζωρτζ Λεβίνσκι, συγγραφέας του Οι Γυμνοί και Το Γυμνό, σημειώνει ότι μερικοί ιστορικοί συνδέουν τέτοιες διαφοροποιήσεις, με την αλλαγή της θέσης των γυναικών σε αυτούς τους πολιτισμούς. Τονίζει τις αρχές του Μεσαίωνα, όπου ήταν μια εποχή αυστηρά πατριαρχική, που κυριαρχούταν από ιερείς με κατασταλτική στάση απέναντι στη γύμνια και το φύλο. Ο ύστερος Μεσαίωνας, όμως, είναι γνωστός για την ιπποσύνη, τους τροβαδούρους, το θαυμασμό των γυναικών, και μια πιο χαλαρή στάση. Η Αναγέννηση ήταν μια εποχή μεγαλύτερου γοήτρου για τις γυναίκες, με τα ελληνορωμαϊκά φορέματα του και την εκτίμησή του για τους μη θρησκευτικούς γυμνούς πίνακες. Η αυξημένη ελευθερία του σώματος φαίνεται να σχετίζεται με την άνθηση του κινήματος των τεχνών της περιόδου αυτής.

Στη συνέχεια ήρθαν ο Καλβίνος και ο Λούθηρος, οι οποίοι επανέφεραν την πατριαρχική ηθική καταστολή κατά τη διάρκεια του κινήματος της Μεταρρύθμισης. Αυτό και πάλι ακολουθήθηκε από μια χαλάρωση των ηθών κατά τον δέκατο όγδοο αιώνα, η οποία, για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, αποκατέστησε την κοινωνική θέση των γυναικών. Στη συνέχεια, έγινε μια βαθιά βουτιά στην περιοριστική, πατριαρχική βικτωριανή περίοδο - από την οποία ο φεμινιστικός ήλιος του εικοστού αιώνα, δεν έχει ακόμη πλήρως ανατείλει.[33]

Μετάφραση από την Κ.

(Το τρίτο μέρος στην επόμενη Διαδρομή Ελευθερίας)

---

22. Bernard Rudofsky, Είναι τα Ρούχα Μοντέρνα; (Σικάγο: Paul Theobald Publishers, 1947).
23. William Hartman, Marilyn Fithian, and Donald Johnson, Κοινωνία Γυμνιστών (Νέα Υόρκη: Crown Publishers, Inc, 1970).
24. Marvin K. Opler, «Η Απουσία Ρούχων δεν Σημαίνει Απουσία Ηθικής», Sexual Behavior Magazine (Ιανουάριος, 1973).
25. L. Clovis Hirning, «Ρούχα και Γυμνισμός», Encyclopedia of Sexual Behavior, εκδ. Albert Ellis and Albert Abarbanee (Νέα Υόρκη: Hawthorn Books, 1961).
26. Ναθάνιελ Λαντ, Τρόποι Σκέψης, Τρόποι Ζωής (Λος Άντζελες: Price/Stern/Sloan, 1976).
27. Τζαστίν Γκλας, Μαγεία, η Έκτη Αίσθηση (Βόρειο Χόλλυγουντ, Καλιφόρνια: Wilshire Book Company, 1974).
28. Μάρτιν Γουέηντστοουν, «Γυμνισμός και Χριστιανισμός», Ηλιακό ρολόι # 19 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1964).
29. Χένρυ Ντε Οράτεφ, «Πρωτοχριστιανοί γυμνιστές,» Γυμνή Ζωή # 2 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1961).
30. Στο ίδιο.
31. Στο ίδιο.
32. Μπέρναρντ Ρουντόφσκυ, Το Ντεμοντέ Ανθρώπινο Σώμα (Γκάρντεν Σίτυ, Νέα Υόρκη, Doybleday & Company, 1971).
33. Τζωρτζ Λεβίνσκυ, Το Γυμνό και Οι Γυμνοί (Νέα Υόρκη: Harmony Books, 1987).

Το τουρκικό κράτος «προ των πυλών»

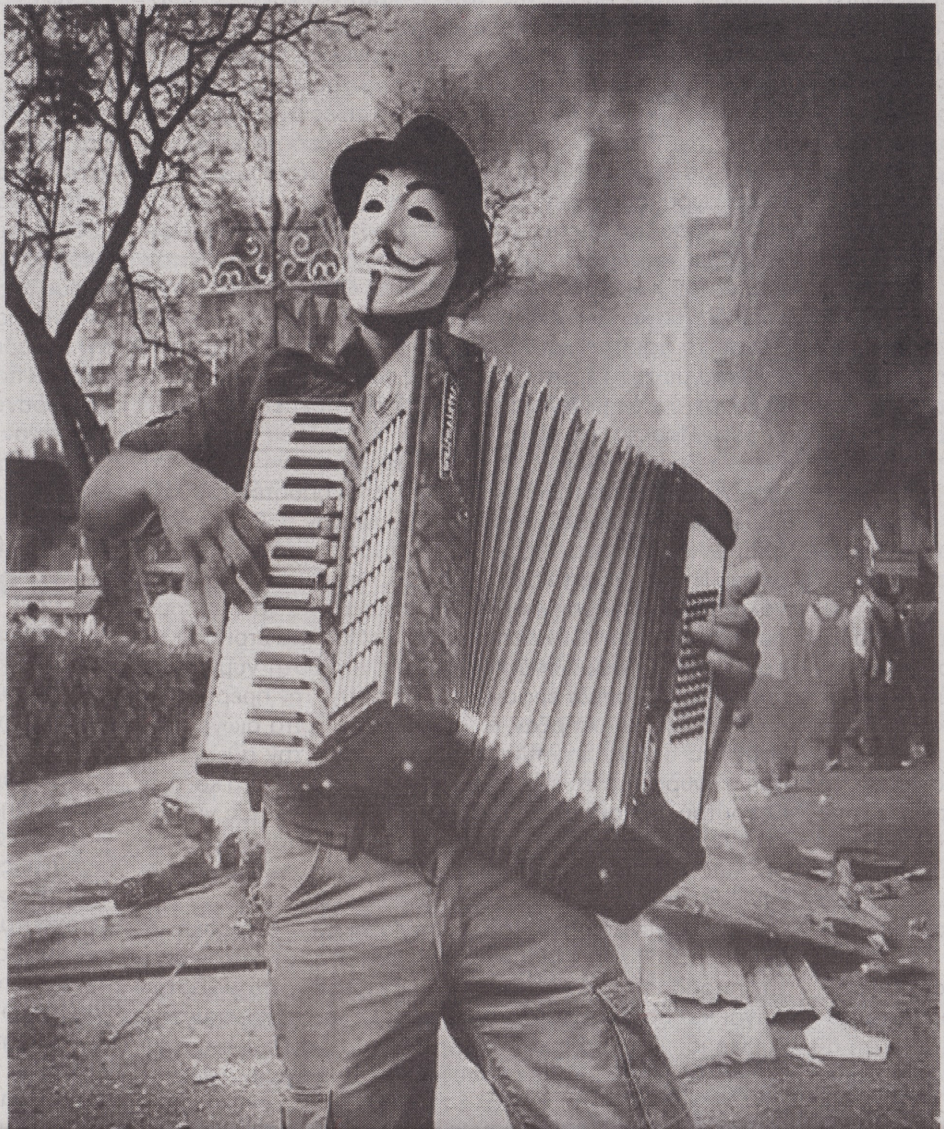
Ένα απλό γεγονός είναι δυνατόν να μετατραπεί σε αφετηρία πολλών καταστάσεων και επιδιώξεων.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, πάντως, που αφορούν την πολιτική διαδικασία και τεχνική, τα γεγονότα προκαλούνται και είναι κατασκευάσματα, αποσκοπώντας στην μεταβολή της υπάρχουσας πολιτικής τάξης πραγμάτων. Η ιστορία της εξουσίας είναι πλήρης τέτοιων γεγονότων και δεν χρειάζεται να κάνουμε κάποια ιδιαίτερη αναφορά.

Τα όσα έλαβαν χώραν στην Τουρκία, από τα τέλη του Μαΐου μέχρι και τα τέλη Ιουνίου, δεν είναι κάτι που μπορεί να προσπεραστεί με ευκολία, δεδομένου πως δεν συνδέεται μόνο με έναν ξεσηκωμό εσωτερικών κοινωνικών και πολιτικών διαστάσεων.

Είναι αλήθεια αυτό που λέγεται, ότι ένας ξεσηκωμός περικλείει και εκφράζει το μεγαλείο της ανθρώπινης ύπαρξης που αντιστρατεύεται την έλλειψη ή τον περιορισμό αυτών που τη στιγμή του ξεσπάσματος θεωρούνται καθοριστικά. Αυτοί, που γίνονται ένα με το πνεύμα της εξέγερσης, είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν τα πάντα προκειμένου να υλοποιηθεί αυτό που θεωρείται δίκαιο. Αυτό συμβαίνει σε κάθε ξεσηκωμό, σε κάθε είδους εξέγερση κι επαναστατική πράξη, είναι ένα από τα στοιχεία αυτών των καταστάσεων. Αλλά, στην πολιτική, κι όχι στη κοινωνική διάσταση αυτών των γεγονότων, ισχύουν πολλά και διάφορα· τα πράγματα γίνονται περίπλοκα και τελικά η αυτοθυσία γίνεται υλικό προς εκμετάλλευση.

Τα ίδια περίπου ισχύουν και για τα όσα έλαβαν χώραν στην Τουρκία. Ο ξεσηκωμός



χιζόμενη καταστολή του πληθυσμού του τουρκικού κράτους προς ο,τιδήποτε αντιτίθεται στις επιλογές του, δεν αφορά πλέον το ποια πτέρυγα της τάξης των κρατούντων έχει αναδειχθεί στα πράγματα (Κεμαλιστές ή Νέο-Οθωμανοί). Πως αλλοιώς θα μπορούσε να διατηρηθεί αυτό το κράτος;

Από την άλλη, πολλές είναι οι αντιθέσεις στον πολιτικό τομέα, όσο πλησιάζει η υποτιθέμενη ολοκλήρωση της διαδικασίας ένταξής της στην Ε.Ε.. Η ρήξη με το στρατιωτικό κατεστημένο, που τα πρώτα ογδόντα χρόνια ύπαρξης αυτού του κράτους υπήρξε το αποφασιστικό στήριγμά του, αφορά μια κεντρική διαμάχη σε σχέση με αυτή την πολυθρυλούμενη ένταξη (η αίτηση έχει γίνει εδώ και 25 χρόνια) που απαιτεί «εκδημοκρατισμό» της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Τα όσα πραγματοποίησε το καθεστώς Ερντογάν τα τελευταία χρόνια αποτελούν ψήγματα μπροστά στις απαιτήσεις που υπάρχουν από την Ε.Ε.. Πάντως, η βασική απαίτηση του περάσματος του στρατού σε δεύτερη μοίρα για τη συνέχιση των ενταξιακών διαπραγματεύσεων έχει προχωρήσει. Η διατήρηση σχεδόν όλων των καταπιεστικών νόμων, θεσμών, μηχανισμών και μεθόδων επιβολής αποσκοπεί στην μετατόπιση των κέντρων ισχύος από τον στρατό στην αστυνομία. Όμως, η αποδυνάμωση του στρατού δεν είναι άμοιρη των επιπτώσεων που αντιμετωπίζει το τουρκικό κράτος. Κάποιοι από τους στρατοκράτες αντιλαμβάνονται πως ο δρόμος του μέλλοντος δεν προοιωνίζεται ρόδινος. Ήδη, στις πρόσφατες μάχες με τους αντάρτες του ΡΚΚ, η

Ένα απλό γεγονός είναι δυνατόν να μετατραπεί σε αφετηρία πολλών καταστάσεων και επιδιώξεων.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, πάντως, που αφορούν την πολιτική διαδικασία και τεχνική, τα γεγονότα προκαλούνται και είναι κατασκευάσματα, αποσκοπώντας στην μεταβολή της υπάρχουσας πολιτικής τάξης πραγμάτων. Η ιστορία της εξουσίας είναι πλήρης τέτοιων γεγονότων και δεν χρειάζεται να κάνουμε κάποια ιδιαίτερη αναφορά.

Τα όσα έλαβαν χώραν στην Τουρκία, από τα τέλη του Μαΐου μέχρι και τα τέλη Ιουνίου, δεν είναι κάτι που μπορεί να προσπεραστεί με ευκολία, δεδομένου πως δεν συνδέεται μόνο με έναν ξεσηκωμό εσωτερικών κοινωνικών και πολιτικών διαστάσεων.

Είναι αλήθεια αυτό που λέγεται, ότι ένας ξεσηκωμός περικλείει και εκφράζει το μεγαλείο της ανθρώπινης ύπαρξης που αντιστρατεύεται την έλλειψη ή τον περιορισμό αυτών που τη στιγμή του ξεσπάσματος θεωρούνται καθοριστικά. Αυτοί, που γίνονται ένα με το πνεύμα της εξέγερσης, είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν τα πάντα προκειμένου να υλοποιηθεί αυτό που θεωρείται δίκαιο. Αυτό συμβαίνει σε κάθε ξεσηκωμό, σε κάθε είδους εξέγερση κι επαναστατική πράξη, είναι ένα από τα στοιχεία αυτών των καταστάσεων. Αλλά, στην πολιτική, κι όχι στη κοινωνική διάσταση αυτών των γεγονότων, ισχύουν πολλά και διάφορα· τα πράγματα γίνονται περίπλοκα και τελικά η αυτοθυσία γίνεται υλικό προς εκμετάλλευση.

Τα ίδια περίπου ισχύουν και για τα όσα έλαβαν χώραν στην Τουρκία. Ο ξεσηκωμός των ανθρώπων για να μην καταστραφεί ένας πνεύμονας πρασίνου μέσα στην φρικιώσα από την ρύπανση μολυσμένη πόλη δεν είναι απλά δίκαιος, αλλά αναπέμπει στην υπεράσπιση και ανάπτυξη της γης μέσα σε συνθήκες συνολικής απελευθέρωσης. Κάτι που είναι απαραίτητο για την συνύπαρξη των όντων αυτού του πλανήτη. Όλα αυτά τα ουσιώδη ξεπερνώνται μέσα από εξουσιαστικές σκοπιμότητες και πολιτικές τακτικές. Στο τέλος αναδεικνύεται και κυριαρχεί η (υπαρκτή) διαμάχη μεταξύ Κεμαλιστών και Νέο-Οθωμανών. Χάνεται η ουσία της μη κατα-



Είναι αλήθεια, πως γεγονότα τέτοιας έντασης και έκτασης ξενίζουν αρκετά όσους δεν μπορούν να παρακολουθήσουν την ανάπτυξη (και την επακόλουθη ένταση), που αποκτούν οι αντιθέσεις σε κοινωνικό κυρίως πεδίο.

Παρά την εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου αναπτυξιακού μοντέλου στον οικονομικό τομέα, το οποίο απέφερε αποτελέσματα όσο αφορά την εξόφληση των χρεών του τουρκικού κράτους προς το ΔΝΤ, αυτό δεν ση-

χιζόμενη καταστολή του πληθυσμού του τουρκικού κράτους προς ο,τιδήποτε αντιτίθεται στις επιλογές του, δεν αφορά πλέον το ποια πτέρυγα της τάξης των κρατούντων έχει αναδειχθεί στα πράγματα (Κεμαλιστές ή Νέο-Οθωμανοί). Πως αλλοιώς θα μπορούσε να διατηρηθεί αυτό το κράτος;

Από την άλλη, πολλές είναι οι αντιθέσεις στον πολιτικό τομέα, όσο πλησιάζει η υποτιθέμενη ολοκλήρωση της διαδικασίας ένταξής της στην Ε.Ε.. Η ρήξη με το στρατιωτικό κατεστημένο, που τα πρώτα ογδόντα χρόνια ύπαρξης αυτού του κράτους υπήρξε το αποφασιστικό στήριγμά του, αφορά μια κεντρική διαμάχη σε σχέση με αυτή την πολυθρυλούμενη ένταξη (η αίτηση έχει γίνει εδώ και 25 χρόνια) που απαιτεί «εκδημοκρατισμό» της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Τα όσα πραγματοποίησε το καθεστώς Ερντογάν τα τελευταία χρόνια αποτελούν ψήγματα μπροστά στις απαιτήσεις που υπάρχουν από την Ε.Ε.. Πάντως, η βασική απαίτηση του περάσματος του στρατού σε δεύτερη μοίρα για τη συνέχιση των ενταξιακών διαπραγματεύσεων έχει προχωρήσει. Η διατήρηση σχεδόν όλων των καταπιεστικών νόμων, θεσμών, μηχανισμών και μεθόδων επιβολής αποσκοπεί στην μετατόπιση των κέντρων ισχύος από τον στρατό στην αστυνομία. Όμως, η αποδυνάμωση του στρατού δεν είναι άμοιρη των επιπτώσεων που αντιμετωπίζει το τουρκικό κράτος. Κάποιοι από τους στρατοκράτες αντιλαμβάνονται πως ο δρόμος του μέλλοντος δεν προοιωνίζεται ρόδινος. Ήδη, στις πρόσφατες μάχες με τους αντάρτες του ΡΚΚ, η υπεροχή των ανταρτών ήταν ενδεικτική.

Επομένως, έχουμε μια σειρά από εμπλεκόμενες μεταξύ τους αντιθέσεις που συναντήθηκαν, όταν η κυβέρνηση Ερντογάν εκδήλωσε την πρόθεσή της να «αναμορφώσει» το πάρκο Γκεζί. Οι πρωτοφανείς συγκρούσεις που ξέσπασαν μετά την βίαιη εκδίωξη των διαμαρτυρομένων κατασκηνωτών βρήκαν, απλά, μία αφορμή για να εκδηλωθούν και η οποία αφορούσε την πληροφορία για τον φόνο ενός διαδηλωτή, κατά την στιγμή της εκκένωσης.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν γεμάτες οργή, ά-

ένα με το πνεύμα της εξέγερσης, είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν τα πάντα προκειμένου να υλοποιηθεί αυτό που θεωρείται δίκαιο. Αυτό συμβαίνει σε κάθε ξεσηκωμό, σε κάθε είδους εξέγερση κι επαναστατική πράξη, είναι ένα από τα στοιχεία αυτών των καταστάσεων. Αλλά, στην πολιτική, κι όχι στη κοινωνική διάσταση αυτών των γεγονότων, ισχύουν πολλά και διάφορα· τα πράγματα γίνονται περίπλοκα και τελικά η αυτοθυσία γίνεται υλικό προς εκμετάλλευση.

Τα ίδια περίπου ισχύουν και για τα όσα έλαβαν χώραν στην Τουρκία. Ο ξεσηκωμός των ανθρώπων για να μην καταστραφεί ένας πνεύμονας πρασίνου μέσα στην φρικιώσα από την ρύπανση μολυσμένη πόλη δεν είναι απλά δίκαιος, αλλά αναπέμπει στην υπεράσπιση και ανάπτυξη της γης μέσα σε συνθήκες συνολικής απελευθέρωσης. Κάτι που είναι απαραίτητο για την συνύπαρξη των όντων αυτού του πλανήτη. Όλα αυτά τα ουσιώδη ξεπερνώνται μέσα από εξουσιαστικές σκοπιμότητες και πολιτικές τακτικές. Στο τέλος αναδεικνύεται και κυριαρχεί η (υπαρκτή) διαμάχη μεταξύ Κεμαλιστών και Νέο-Οθωμανών. Χάνεται η ουσία της μη κατασκευής οποιουδήποτε έργου μέσα στο πάρκο Γκεζί κι όχι μόνον του στρατώνα Τοπσού. Η πολιτική σκοπιμότητα είναι ο κατ' εξοχήν παράγοντας για τον αφανισμό κάθε προσπάθειας, που συνδέεται με την ουσία των πραγμάτων. Η οικονομική ή πολιτική εξαγορά έρχεται σχεδόν από την πρώτη στιγμή να επισκιάσει κάθε δυνατότητα ουσιαστικής και συνεπώς απελευθερωτικής σκέψης και δράσης.

Επειδή όλα αυτά μπορεί να ηχούν παράξενα θα θυμίσουμε, απλά, τον αγώνα για την μη κατασκευή αεροδρομίου στα Σπάτα προς τα τέλη της δεκαετίας του 1970. Επρόκειτο για μία κινητοποίηση, όπου η πολιτική σκοπιμότητα και η βλακώδης απληστία των κτηματούχων επισκίασε την ανάγκη διατήρησης της γης στην προτεραία της κατάσταση, ώστε να συνεχίσει να γεννά φυτά και να προστατεύει τα έμβια όντα που την περιβάλλουν. Αν κοιτάξει κάποιος την περιοχή, όπως έχει καταντήσει τώρα, θα δει μόνο νεκρωμένα εδάφη γεμάτα άσφαλτο και τσιμέντο που πάνω τους περιφέρονται αυτοκίνητα· απογειώνονται και προσγειώνονται αεροπλάνα, υπάρχει μια εκτεταμένη ρύπανση και μία άχαρη πραγματικότητα.

Ας επανέλθουμε, όμως, στο θέμα μας.



Είναι αλήθεια, πως γεγονότα τέτοιας έντασης και έκτασης ξενίζουν αρκετά όσους δεν μπορούν να παρακολουθήσουν την ανάπτυξη (και την επακόλουθη ένταση), που αποκτούν οι αντιθέσεις σε κοινωνικό κυρίως πεδίο.

Παρά την εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου αναπτυξιακού μοντέλου στον οικονομικό τομέα, το οποίο απέφερε αποτελέσματα όσο αφορά την εξόφληση των χρεών του τουρκικού κράτους προς το ΔΝΤ, αυτό δεν σημαίνει κάποιου είδους «ευημερία» (μέσα στα πλαίσια, εννοείται, του συστήματος) για πλατειά στρώματα του πληθυσμού, καθώς η Τουρκία βρίσκεται στην τελευταία θέση του Better Life Index, του Ο.Ο.Σ.Α.. Τα τεράστια κοινωνικά χάσματα διευρύνονται, ενώ οι διαμάχες των μεσοστρωμάτων εντείνονται λόγω του παραγκωνισμού μιας σημαντικής μερίδας τους στη διανομή όχι μόνο των οικονομικών αλλά και των πολιτικών απολαβών.

Ο πληθυσμός της Τουρκίας παραμένει κατακερματισμένος σε εθνότητες. Μία συνήθης φράση που απεικονίζει αυτή την πραγματικότητα είναι η ακόλουθη: «Turkiye de yetmis iki bucuk millet war» (=Στην Τουρκία υπάρχουν εβδομήντα δυόμισι εθνότητες). Αυτή η πολυεθνικότητα δεν είναι απλά ένα ιδιαίτερο, αλλά ένα καθοριστικό χαρακτηριστικό, που αφ' ενός διευκολύνει την διατήρηση της επιβολής στις εθνότητες, αλλά ταυτόχρονα είναι ένα διαρκές και αθεράπευτο νόσημα. Αυτός είναι και ο λόγος της άσκησης βίας με άμεσο και καταιγιστικό τρόπο κατά των «τούρκων πολιτών» (όλοι όσοι περικλείονται στα όρια του κράτους και ομιλούν -υποχρεωτικά- την τουρκική γλώσσα θεωρούνται τούρκοι και αυτή είναι κατ' ουσίαν μία εθνικιστική παραλλαγή του μοντέλου της Οθωμανικής αυτοκρατορίας). Η συνεδεύτερη μοίρα για τη συνέχιση των ενταξιακών διαπραγματεύσεων έχει προχωρήσει. Η διατήρηση σχεδόν όλων των καταπιεστικών νόμων, θεσμών, μηχανισμών και μεθόδων επιβολής αποσκοπεί στην μετατόπιση των κέντρων ισχύος από τον στρατό στην αστυνομία. Όμως, η αποδυνάμωση του στρατού δεν είναι άμοιρη των επιπτώσεων που αντιμετωπίζει το τουρκικό κράτος. Κάποιοι από τους στρατοκράτες αντιλαμβάνονται πως ο δρόμος του μέλλοντος δεν προοιωνίζεται ρόδινος. Ήδη, στις πρόσφατες μάχες με τους αντάρτες του ΡΚΚ, η υπεροχή των ανταρτών ήταν ενδεικτική.

Επομένως, έχουμε μια σειρά από εμπλεκόμενες μεταξύ τους αντιθέσεις που συναντήθηκαν, όταν η κυβέρνηση Ερντογάν εκδήλωσε την πρόθεσή της να «αναμορφώσει» το πάρκο Γκεζί. Οι πρωτοφανείς συγκρούσεις που ξέσπασαν μετά την βίαιη εκδίωξη των διαμαρτυρομένων κατασκηνωτών βρήκαν, απλά, μία αφορμή για να εκδηλωθούν και η οποία αφορούσε την πληροφορία για τον φόνο ενός διαδηλωτή, κατά την στιγμή της εκκένωσης.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν γεμάτες οργή, άσκηση κτηνώδους βίας από τις αστυνομικές δυνάμεις, σοβαρούς τραυματισμούς εκατοντάδων διαδηλωτών, συλλήψεις και θανάτους διαδηλωτών. Τα επίσημα στοιχεία παραπαίουν και συγκρούονται με αυτά που παρέθεταν τα μέσα «κοινωνικής δικτύωσης», αλλά τελικά δεν έχει και τόση σημασία η ακρίβεια των αριθμών, όσο η δεδομένη ένταση με την οποία έγινε η αντιπαράθεση και η οποία, παρά την σημαντική κάμψη της, συνεχίζεται μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο.

Το βέβαιο είναι, πως το καθεστώς Ερντογάν κατήγαγε μία πικρή νίκη, αφού τα πράγματα παραμένουν ρευστά και οι «σύμμαχοι» της Τουρκίας (ΗΠΑ, Γερμανία κ.λ.π) έδειξαν μια δυσαρέσκεια, κάνοντας φανερό πως αυτές οι κινητοποιήσεις μπορεί να μην μπόρεσαν να αξιοποιηθούν αποτελεσματικά από την αντιπολίτευση, **αλλά αποτελούν ένα καλό υλικό για το προχώρημα των σχεδιασμών των κυρίαρχων στην ευρύτερη περιοχή**. Ήδη κάποιοι έσπευσαν να προλέξουν τον ερχομό μιας ακόμη «άνοιξης». Από την άλλη πλευρά, η αδυναμία, ηθελημένη και αθέλητη, να συνεχιστεί η αντιπαράθεση έχει αρχίσει να στρέφει τον κόσμο σε συγκροτήσεις τύπου λαϊκών συνελεύσεων, χωρίς όμως να φαίνεται, προς το παρόν, να ευδοκιμούν.



Το Τουρκικό κράτος εξακολουθεί να αναζητεί τον «προσανατολισμό» του

Αυτή είναι η «διαπίστωση» κάποιων αναλυτών, που ίσως εγγίζει το κέντρο μιας πραγματικότητας που βρίσκεται σε διαρκή κίνηση, αναταραχή και ανακατατάξεις στην ευρύτερη περιοχή τις τελευταίες δεκαετίες και συνιστά ένα μέρος της ανασυντασσόμενης ενοποιημένης κυριαρχίας.

Η Τουρκία παραμένει μία ισχυρή περιφερειακή δύναμη. Όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το κράτος αυτό κατασκευάστηκε με την ανοχή ή και την υποστήριξη των εκάστοτε μεγάλων δυνάμεων της εποχής και επέπλευσε σε ποταμούς από το αίμα εκατομμυρίων νεκρών, αποτέλεσμα των εθνοκαθάρσεων που εφάρμοσε, προκειμένου να ανακηρυχθεί σε «καθαρόαιμο». Πρώτα ήταν οι Αρμένιοι, μετά ήλθαν οι ελληνικής καταγωγής πόντιοι και Μικρασιάτες και ακολούθησαν οι Κούρδοι. Η μόνη διαφορά βρίσκεται στο ότι οι Κούρδοι συνέδραμαν τους Νεότουρκους του Κεμάλ στις σφαγές των υ-

πως οι εξουσιαστές δεν θεωρούν ούτε ακίνδυνους, ούτε αθώους εξουσιαστικών επιδιώξεων και αμαρτημάτων ορισμένους τύπους κινητοποιήσεων σε σχέση μάλιστα και με την συγκυρία κατά την οποία εκδηλώνονται. Με πολύ απλά λόγια, θεωρούν πως υπάρχει αυτό που συνήθως χαρακτηρίζουν ως «ξένο δάκτυλο». Για να μην πάμε μακρυά αρκεί να ανατρέξουμε στην αγριότητα με την οποία αντιμετωπίστηκαν οι προ της «επαναστάσεως» διαδηλώσεις στη Λιβύη από το καθεστώς του συνταγματάρχου Καντάφι ή την περίπου ίδια χρονική περίοδο οι αντίστοιχες διαδηλώσεις ση Συρία, από τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής. Και αμέσως μετά άρχισαν τα ένοπλα «απελευθερωτικά» κινήματα και οι «επαναστάσεις».

Δεν είναι δεδομένο πως κάτι αντίστοιχο «ψήνεται» σε σχέση με την Τουρκία. Όμως, όταν ιθύνοντες των ΗΠΑ αναφέρονται στην προοπτική «ομοσπονδοποίησης» της Συρίας, βασισμένοι στην πολυφυλετική και πολυθρησκευτική σύστασή της, γιατί να μην ισχύσει στο μέλλον το ίδιο και για την Τουρκία που πληροί πολύ περισσότερα από αυτά τα χαρακτηριστικά;

Δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε, πως στη περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου η κατάσταση παραμένει ιδιαίτερα ρευστή και θα εξακολουθήσει να είναι τέτοια για μεγάλο ακόμη διάστημα.

Η Τουρκία εξακολουθεί να είναι μια περιφερειακή δύναμη, όχι όμως τόσο ισχυρή και καθοριστική όσο το Ισραήλ. Θα παραμένει ως δύναμη στο βαθμό που εξυπηρετεί τις ανάγκες της ευρύτερης κυριαρχίας. Άλλωστε, είναι καθιερωμένο, ιδιαίτερα στο «κόσμο» της κυριαρχίας, να ανατρέπονται αυτά που άλλοτε θεωρούνταν ότι θα παρέμεναν εις τους αιώνας των αιώνων.

Βεβαίως, η μεγαλομανία της τάξης των κρατούντων

κάτω από τον έλεγχο των ΗΠΑ.

Η μεγαλομανία την φέρνει σε αντιπαράθεση με το Ισραήλ και χάνει τη μάχη. Στηρίζει τον πόλεμο κατά του Συριακού κράτους, αλλά μάταια περιμένει το Ο.Κ. από τους νατοϊκούς συμμάχους για να παίξει το ρόλο τον οποίο διακαώς ποθεί. Αυτοί προτιμούν την Ιορδανία, τονίζοντας, με τον συνήθη ωμό τρόπο τους, ποιος είναι το αφεντικό στην περιοχή που αποφασίζει για το ποιος, με ποιον και πότε.

Σπεύδει να επιβραβεύσει την «νίκη» των «επαναστατών» στη Λιβύη προσπαθώντας και πάλι να το παίξει ο ισχυρός διεκδικητής οφιτσίων για την περιοχή, Αλλά και πάλι εις μάτην. Οι σφαγείς και κατσαπλιάδες έχουν να δώσουν αλλού, εκεί δηλαδή όπου χρωστούν πολλά.

Η πονηριά του τουρκικού κράτους δεν περνά απαρατήρητη. Τη ίδια στιγμή που υποστηρίζει την επέμβαση στη Συρία, που έχει σαν στόχο της την απομόνωση του Ιράν, αγοράζει παράλληλα πετρέλαιο από το Ιράν, στο οποίο οι «σύμμαχοι» έχουν επιβάλλει αποκλεισμό. Μέσα σ' όλα αυτά έρχεται και η όντως περίεργης προέλευσης βομβιστική επίθεση στο Ρεϊνχαλί, λίγο πριν ξεσπάσει ο ξεσηκωμός. Γενικώς κουλουβάχατα.

Αυτές τις πραγματικές παλινδρομήσεις στους συσχετισμούς δυνάμεων στην περιοχή βλέπουν οι ακροδεξιοί και ονειρεύονται να πάρουν την Πόλη και να ανοίξουν το δρόμο της επιστροφής στις «χαμένες πατρίδες».

Όπως και να έχει, η ρευστότητα είναι δεδομένη. Οι αξιώσεις και οι σχεδιασμοί κάθε εξουσιαστικής πτυχής της κυριαρχίας είναι διαρκείς και ολοένα μεταβάλλονται.

Πάντως, ακόμα κι αν το τουρκικό κράτος συρρικνωθεί ή διαλυθεί (πράγμα μάλλον απίθανο) για την εξυπηρέτηση των αναγκών της ευρύτερης κυριαρχίας, αλλά και του τμήματος των κρατούντων που συνδέει τα συμφέροντά του με αυτό το κομμάτι, δεν θα μας κάνει να νοιώσουμε κάποια ευχαρίστηση. Ακόμα και οι διανομές ή αναδιανομές εδαφών, που συμβαίνουν σε περιπτώσεις αυτού του είδους, όπως είναι οι συνθήκες ενοποίησης της κυριαρχίας, δεν αποτελούν κανενός είδους «επανακατάκτηση». Απλά γίνεται καλύτερη αξιοποίηση της κυριαρχικής διανομής, στην οποία τον καθοριστικό λόγο και δικαιώματα θα έχουν οι κυρίαρχες δυνάμεις, ενώ οι «τίτλοι ιδιοκτησίας» προς οποιονδήποτε κι αν διατεθούν θα είναι στην ουσία κανόνες με βάση τους οποίους αυτός θα διαχειρίζεται τα συμφέροντα της κυριαρχίας.



Το Τουρκικό κράτος εξακολουθεί να αναζητεί τον «προσανατολισμό» του

Αυτή είναι η «διαπίστωση» κάποιων αναλυτών, που ίσως εγγίζει το κέντρο μιας πραγματικότητας που βρίσκεται σε διαρκή κίνηση, αναταραχή και ανακατατάξεις στην ευρύτερη περιοχή τις τελευταίες δεκαετίες και συνιστά ένα μέρος της ανασυντασσόμενης ενοποιημένης κυριαρχίας.

Η Τουρκία παραμένει μία ισχυρή περιφερειακή δύναμη. Όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το κράτος αυτό κατασκευάστηκε με την ανοχή ή και την υποστήριξη των εκάστοτε μεγάλων δυνάμεων της εποχής και επέπλευσε σε ποταμούς από το αίμα εκατομμυρίων νεκρών, αποτέλεσμα των εθνοκαθάρσεων που εφάρμοσε, προκειμένου να ανακηρυχθεί σε «καθαρόαιμο». Πρώτα ήταν οι Αρμένιοι, μετά ήλθαν οι ελληνικής καταγωγής πόντιοι και Μικρασιάτες και ακολούθησαν οι Κούρδοι. Η μόνη διαφορά βρίσκεται στο ότι οι Κούρδοι συνέδραμαν τους Νεότουρκους του Κεμάλ στις σφαγές των υπολοίπων «μειονοτήτων» για να έρθει μετά και η δική τους σειρά.

Η Τουρκία είναι μία χώρα που βρίσκεται προσανατολισμένη στο δυτικό μπλοκ κυριαρχίας, αλλά έχει αντίστοιχα πραγματικούς δεσμούς με την ανατολή (συντίθεται πληθυσμιακά από ένα μείγμα φυλών που περιλαμβάνουν Εβραίους, Πέρσες, Κούρδους, Αρμένιους, Άραβες κ.λπ.). Αυτό είναι που την κάνει να επιχειρεί να παίξει κυριαρχικό ρόλο στην ευρύτερη περιοχή, χωρίς όμως τον τελευταίο καιρό να το επιτυγχάνει ή έστω να μπορεί να κερδίσει στο επίπεδο των εντυπώσεων.

Η «στροφή» προς τα ισλαμικά ήθη στα τελευταία 10 χρόνια μπορεί μεν να κέρδισε την συμπάθεια των συντηρητικών τμημάτων του κοινωνικού χώρου αλλά, όπως είπαμε, άνοιξε άλλα μέτωπα που είναι αρκετά δύσκολο να αντιμετωπιστούν στον κοινωνικό αλλά και στον πολιτικό τομέα, όπου οι εξωτερικοί παράγοντες δεν είναι αμέτοχοι.

Η τελευταία δεκαετία που διήνυσε το τουρκικό κράτος ήταν ιδιαίτερα κρίσιμη. Η κρισιμότητα αυτή είναι βέ-

αρκεί να ανατρέξουμε στην αγριότητα με την οποία αντιμετωπίστηκαν οι προ της «επαναστάσεως» διαδηλώσεις στη Λιβύη από το καθεστώς του συνταγματάρχου Καντάφι ή την περίπου ίδια χρονική περίοδο οι αντίστοιχες διαδηλώσεις ση Συρία, από τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής. Και αμέσως μετά άρχισαν τα ένοπλα «απελευθερωτικά» κινήματα και οι «επαναστάσεις».

Δεν είναι δεδομένο πως κάτι αντίστοιχο «ψήνεται» σε σχέση με την Τουρκία. Όμως, όταν ιθύνοντες των ΗΠΑ αναφέρονται στην προοπτική «ομοσπονδοποίησης» της Συρίας, βασισμένοι στην πολυφυλετική και πολυθρησκευτική σύστασή της, γιατί να μην ισχύσει στο μέλλον το ίδιο και για την Τουρκία που πληροί πολύ περισσότερα από αυτά τα χαρακτηριστικά;

Δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε, πως στη περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου η κατάσταση παραμένει ιδιαίτερα ρευστή και θα εξακολουθήσει να είναι τέτοια για μεγάλο ακόμη διάστημα.

Η Τουρκία εξακολουθεί να είναι μια περιφερειακή δύναμη, όχι όμως τόσο ισχυρή και καθοριστική όσο το Ισραήλ. Θα παραμένει ως δύναμη στο βαθμό που εξυπηρετεί τις ανάγκες της ευρύτερης κυριαρχίας. Άλλωστε, είναι καθιερωμένο, ιδιαίτερα στο «κόσμο» της κυριαρχίας, να ανατρέπονται αυτά που άλλοτε θεωρούνταν ότι θα παρέμεναν εις τους αιώνας των αιώνων.

Βεβαίως, η μεγαλομανία της τάξης των κρατούντων στην Τουρκία είναι χαρακτηριστική. Παρ' όλο που έχουν την δυνατότητα να αντιλαμβάνονται τους κινδύνους και τις παγίδες που τους στήνονται, όπως στην περίπτωση της εισβολής των αμερικανονατοϊκών στο Ιράκ και να στηλώνονται γερά στα πίσω πόδια, αλλά δεν μπορούν να αποφύγουν το «μοιραίο». Στην περίπτωση, για παράδειγμα, της επίθεσης εναντίον του Ιράκ, το τουρκικό κράτος ακολούθησε διαφορετική «γραμμή» μετά την διαπίστωση πως η «συμμαχία» ετοιμαζόταν να το μαχαιρώσει για τα καλά με την συγκρότηση του κουρδικού στοιχείου του Ιράκ, η ηγεσία του οποίου ήταν ανέκαθεν

Η πονηριά του τουρκικού κράτους δεν περνά απαρατήρητη. Τη ίδια στιγμή που υποστηρίζει την επέμβαση στη Συρία, που έχει σαν στόχο της την απομόνωση του Ιράν, αγοράζει παράλληλα πετρέλαιο από το Ιράν, στο οποίο οι «σύμμαχοι» έχουν επιβάλλει αποκλεισμό. Μέσα σ' όλα αυτά έρχεται και η όντως περίεργης προέλευσης βομβιστική επίθεση στο Ρεϊνχαλί, λίγο πριν ξεσπάσει ο ξεσηκωμός. Γενικώς κουλουβάχατα.

Αυτές τις πραγματικές παλινδρομήσεις στους συσχετισμούς δυνάμεων στην περιοχή βλέπουν οι ακροδεξιοί και ονειρεύονται να πάρουν την Πόλη και να ανοίξουν το δρόμο της επιστροφής στις «χαμένες πατρίδες».

Όπως και να έχει, η ρευστότητα είναι δεδομένη. Οι αξιώσεις και οι σχεδιασμοί κάθε εξουσιαστικής πτυχής της κυριαρχίας είναι διαρκείς και ολοένα μεταβάλλονται.

Πάντως, ακόμα κι αν το τουρκικό κράτος συρρικνωθεί ή διαλυθεί (πράγμα μάλλον απίθανο) για την εξυπηρέτηση των αναγκών της ευρύτερης κυριαρχίας, αλλά και του τμήματος των κρατούντων που συνδέει τα συμφέροντά του με αυτό το κομμάτι, δεν θα μας κάνει να νοιώσουμε κάποια ευχαρίστηση. Ακόμα και οι διανομές ή αναδιανομές εδαφών, που συμβαίνουν σε περιπτώσεις αυτού του είδους, όπως είναι οι συνθήκες ενοποίησης της κυριαρχίας, δεν αποτελούν κανενός είδους «επανακατάκτηση». Απλά γίνεται καλύτερη αξιοποίηση της κυριαρχικής διανομής, στην οποία τον καθοριστικό λόγο και δικαιώματα θα έχουν οι κυρίαρχες δυνάμεις, ενώ οι «τίτλοι ιδιοκτησίας» προς οποιονδήποτε κι αν διατεθούν θα είναι στην ουσία κανόνες με βάση τους οποίους αυτός θα διαχειρίζεται τα συμφέροντα της κυριαρχίας.

Στα γεωπολιτικά, γεωστρατηγικά και κάθε άλλου είδους πολιτικά παιχνίδια κερδισμένες βγαίνουν οι εξουσίες κι όχι οι εξουσιαζόμενοι. Επομένως, η μόνο πραγματική και ουσιαστική ευχαρίστηση μπορεί να προέλθει από την καταστροφή του τουρκικού κράτους, σαν αποτέλεσμα της επαναστατικής ορμής των ανθρώπων που ζουν εγκλωβισμένοι μέσα σε αυτό και που θα έχει αναρχικά οράματα, στοχεύοντας στη δημιουργία ελεύθερων συμβιωτικών κοινοτήτων που θα μπορέσουν να ξαναφέρουν εγγύτερα τις διάφορες ομάδες ανθρώπων.

Συσπείρωση Αναρχικών



Βομβιστική επίθεση στο Ριεχανλί με 40 Νεκρούς

(Μάιος 2013)

ένα μέρος της ανασυντασσόμενης ενοποιημένης κυριαρχίας.

Η Τουρκία παραμένει μία ισχυρή περιφερειακή δύναμη. Όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το κράτος αυτό κατασκευάστηκε με την ανοχή ή και την υποστήριξη των εκάστοτε μεγάλων δυνάμεων της εποχής και επέπλευσε σε ποταμούς από το αίμα εκατομμυρίων νεκρών, αποτέλεσμα των εθνοκαθάρσεων που εφάρμοσε, προκειμένου να ανακηρυχθεί σε «καθαρόαιμο». Πρώτα ήταν οι Αρμένιοι, μετά ήλθαν οι ελληνικής καταγωγής πόντιοι και Μικρασιάτες και ακολούθησαν οι Κούρδοι. Η μόνη διαφορά βρίσκεται στο ότι οι Κούρδοι συνέδραμαν τους Νεότουρκους του Κεμάλ στις σφαγές των υπολοίπων «μειονοτήτων» για να έρθει μετά και η δική τους σειρά.

Η Τουρκία είναι μία χώρα που βρίσκεται προσανατολισμένη στο δυτικό μπλοκ κυριαρχίας, αλλά έχει αντίστοιχα πραγματικούς δεσμούς με την ανατολή (συντίθεται πληθυσμιακά από ένα μείγμα φυλών που περιλαμβάνουν Εβραίους, Πέρσες, Κούρδους, Αρμένιους, Άραβες κ.λπ.). Αυτό είναι που την κάνει να επιχειρεί να παίξει κυριαρχικό ρόλο στην ευρύτερη περιοχή, χωρίς όμως τον τελευταίο καιρό να το επιτυγχάνει ή έστω να μπορεί να κερδίσει στο επίπεδο των εντυπώσεων.

Η «στροφή» προς τα ισλαμικά ήθη στα τελευταία 10 χρόνια μπορεί μεν να κέρδισε την συμπάθεια των συντηρητικών τμημάτων του κοινωνικού χώρου αλλά, όπως είπαμε, άνοιξε άλλα μέτωπα που είναι αρκετά δύσκολο να αντιμετωπιστούν στον κοινωνικό αλλά και στον πολιτικό τομέα, όπου οι εξωτερικοί παράγοντες δεν είναι αμέτοχοι.

Η τελευταία δεκαετία που διήνυσε το τουρκικό κράτος ήταν ιδιαίτερα κρίσιμη. Η κρισιμότητα αυτή είναι βέβαιο πως θα φτάσει στο έπακρο τα επόμενα χρόνια.

Και εξηγούμαστε.

Πως μπορεί να ερευνήσει κάποιος την πρωτοφανή βιαιότητα με την οποία αντιμετωπίστηκαν οι, κατ' αρχήν, ολιγάριθμοι και στη συνέχεια πολυάριθμοι διαδηλωτές; Εκτός από την παραδοσιακή βιαιότητα του τουρκικού κράτους, υπήρξαν ακραία φαινόμενα και μάλιστα στην περίπτωση αυτή η πλειοψηφία των διαδηλωτών δεν ήταν Κούρδοι ή αριστεροί (συνηθισμένοι στόχοι του κράτους και των δυνάμεων καταστολής).

Τι άραγε έκανε τον Ερντογάν να αποκαλεί τους διαδηλωτές προδότες;

Η πείρα από την αντιμετώπιση κινητοποιήσεων με αυτό τον τρόπο και με αυτούς τους χαρακτηρισμούς, στο απώτερο αλλά και στο άμεσο παρελθόν, αποδεικνύει ρα από αυτά τα χαρακτηριστικά;

Δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε, πως στη περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου η κατάσταση παραμένει ιδιαίτερα ρευστή και θα εξακολουθήσει να είναι τέτοια για μεγάλο ακόμη διάστημα.

Η Τουρκία εξακολουθεί να είναι μια περιφερειακή δύναμη, όχι όμως τόσο ισχυρή και καθοριστική όσο το Ισραήλ. Θα παραμένει ως δύναμη στο βαθμό που εξυπηρετεί τις ανάγκες της ευρύτερης κυριαρχίας. Άλλωστε, είναι καθιερωμένο, ιδιαίτερα στο «κόσμο» της κυριαρχίας, να ανατρέπονται αυτά που άλλοτε θεωρούνταν ότι θα παρέμεναν εις τους αιώνας των αιώνων.

Βεβαίως, η μεγαλομανία της τάξης των κρατούντων στην Τουρκία είναι χαρακτηριστική. Παρ' όλο που έχουν την δυνατότητα να αντιλαμβάνονται τους κινδύνους και τις παγίδες που τους στήνονται, όπως στην περίπτωση της εισβολής των αμερικανονατοϊκών στο Ιράκ και να στηλώνονται γερά στα πίσω πόδια, αλλά δεν μπορούν να αποφύγουν το «μοιραίο». Στην περίπτωση, για παράδειγμα, της επίθεσης εναντίον του Ιράκ, το τουρκικό κράτος ακολούθησε διαφορετική «γραμμή» μετά την διαπίστωση πως η «συμμαχία» ετοιμαζόταν να το μαχαιρώσει για τα καλά με την συγκρότηση του κουρδικού στοιχείου του Ιράκ, η ηγεσία του οποίου ήταν ανέκαθεν και του τμήματος των κρατούντων που συνδέει τα συμφέροντά του με αυτό το κομμάτι, δεν θα μας κάνει να νοιώσουμε κάποια ευχαρίστηση. Ακόμα και οι διανομές ή αναδιανομές εδαφών, που συμβαίνουν σε περιπτώσεις αυτού του είδους, όπως είναι οι συνθήκες ενοποίησης της κυριαρχίας, δεν αποτελούν κανενός είδους «επανακατάκτηση». Απλά γίνεται καλύτερη αξιοποίηση της κυριαρχικής διανομής, στην οποία τον καθοριστικό λόγο και δικαιώματα θα έχουν οι κυρίαρχες δυνάμεις, ενώ οι «τίτλοι ιδιοκτησίας» προς οποιονδήποτε κι αν διατεθούν θα είναι στην ουσία κανόνες με βάση τους οποίους αυτός θα διαχειρίζεται τα συμφέροντα της κυριαρχίας.

Στα γεωπολιτικά, γεωστρατηγικά και κάθε άλλου είδους πολιτικά παιχνίδια κερδισμένες βγαίνουν οι εξουσίες κι όχι οι εξουσιαζόμενοι. Επομένως, η μόνο πραγματική και ουσιαστική ευχαρίστηση μπορεί να προέλθει από την καταστροφή του τουρκικού κράτους, σαν αποτέλεσμα της επαναστατικής ορμής των ανθρώπων που ζουν εγκλωβισμένοι μέσα σε αυτό και που θα έχει αναρχικά οράματα, στοχεύοντας στη δημιουργία ελεύθερων συμβιωτικών κοινοτήτων που θα μπορέσουν να ξαναφέρουν εγγύτερα τις διάφορες ομάδες ανθρώπων.

Συσπείρωση Αναρχικών



Βομβιστική επίθεση στο Ριεχανλί με 40 Νεκρούς

(Μάιος 2013)

Η εκδήλωση-συζήτηση της 21ης Ιουνίου στη Θεσσαλονίκη

Μπροσούρα για τον Ιούνιο του 2003

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 10 χρόνων από την Σύνοδο τής (τότε διευρυνθείσης) Ε.Ε., τον Ιούνιο του 2003 στη Θεσσαλονίκη, κυκλοφόρησε από την Αναρχική Αρχειοθήκη μπροσούρα σχετικά με τα όσα συνέβησαν κατά τη διάρκεια αυτής της Συνόδου.

Στην 48 σελίδων μπροσούρα (που κυκλοφόρησε σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων) περιλαμβάνονται κείμενα που είχαν γραφτεί εν όψει τη Συνόδου και μετά από αυτήν, καθώς και ανάλυση αυτής της μεγάλης αντιπαράθεσης των αγωνιζόμενων ανθρώπων με την κυριαρχία (και όχι μόνον).

Στην γραφή, σύνθεση και έκδοσή της συνεργάστηκαν οι: Συσπείρωση Αναρχικών, Σύντροφοι για την Αναρχική Απελευθερωτική Δράση, Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ και συντρόφισσες/σύντροφοι.



Πραγματοποιήθηκε στις 21 Ιουνίου, στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης, η προγραμματισμένη εκδήλωση-συζήτηση για τα 10 χρόνια από την Σύνοδο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στην περιοχή της Χαλκιδικής. Εκείνες τις μέρες πραγματοποιήθηκαν μεγάλες συγκεντρώσεις και πορείες με προεξάρχουσα την πορεία του Μαύρου Μπλοκ στην οποία συμμετείχαν 3.500 κυρίως αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και νεολαίοι και η οποία συγκρούσθηκε (παρά τις αντιξοότητες και τα εμπόδια που της τέθηκαν) με τις δυνάμεις της κρατικής βίας, κάνοντας εχθρούς και φίλους να νοιώσουν δέος μπροστά στη δυναμική των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

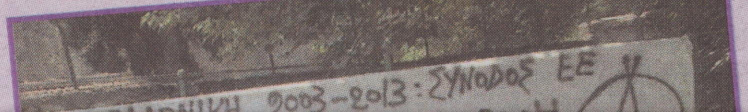
Ας σημειωθεί, πως το Μαύρο Μπλοκ (γνωστό και ως Μπλακ Μπλοκ) είχε, από τις 16 Ιουνίου, πραγματοποιήσει κατάληψη του κτιρίου της Νέας Φιλοσοφικής Σχολής για πρώτη (και μοναδική) φορά στην ιστορία των κινητοποιήσεων και συμμετοχών των αναρχικών ενάντια στην λεγόμενη παγκοσμιοποίηση.

Τις μέρες που προηγήθηκαν της εκδήλωσης, κολλήθηκαν αφίσες στην πόλη της Θεσσαλονίκης, ενώ αναρτήθηκαν πανώ στη Ροτόντα και στην Καμάρα. Στον χώρο της εκδήλωσης υπήρχε έκθεση με αφίσες της εποχής, έκθεση φωτογραφίας καθώς και τραπεζάκι με αναρχικά έντυπα.

Η εκδήλωση ξεκίνησε στις 7:15 το απόγευμα με την προβολή ενός βίντεο παρουσίασης των γεγονότων διαρκείας 40 λεπτών. Ακολούθησε συζήτηση μέχρι τις 10:30 περίπου το βράδυ.

Η εκδήλωση διοργανώθηκε από τις ομάδες: Συσπείρωση Αναρχικών, Σύντροφοι για την Αναρχική Απελευθερωτική Δράση, Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας καθώς και από συντρόφισσες/συντρόφους.

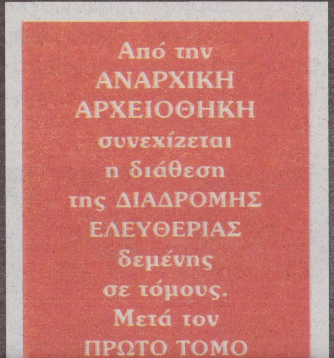




Στην 48 σελίδων μπροσούρα (που κυκλοφόρησε σε περιορισμένο αριθμό αντι-τύπων) περιλαμβάνονται κείμενα που είχαν γραφτεί εν όψει τη Συνόδου και μετά από αυτήν, καθώς και ανάλυση αυτής της μεγάλης αντιπαράθεσης των αγωνιζόμενων ανθρώπων με την κυριαρχία (και όχι μόνον).
Στην γραφή, σύνθεση και έκδοσή της συνεργάστηκαν οι: Συσπείρωση Αναρχικών, Σύντροφοι για την Αναρχική Απελευθερωτική Δράση, Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ και συντρόφισσες/σύντροφοι.

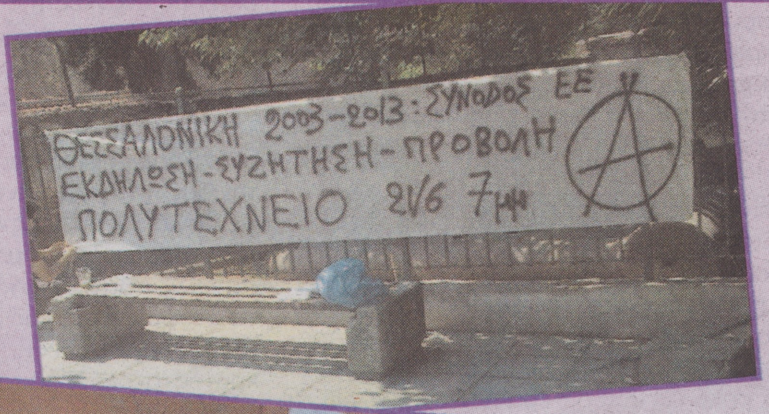






εμπόδια που της τέθηκαν) με τις δυνάμεις της κρατικής βίας, κάνοντας εχθρούς και φίλους να νοιώσουν δέος μπροστά στη δυναμική των αγωνιζόμενων ανθρώπων.
Ας σημειωθεί, πως το Μαύρο Μπλοκ (γνωστό και ως Μπλακ Μπλοκ) είχε, από τις 16 Ιουνίου, πραγματοποιήσει κατάληψη του κτιρίου της Νέας Φιλοσοφικής Σχολής για πρώτη (και μοναδική) φορά στην ιστορία των κινητοποιήσεων και συμμετοχών των αναρχικών ενάντια στην λεγόμενη παγκοσμιοποίηση.
Τις μέρες που προηγήθηκαν της εκδήλωσης, κολλήθηκαν αφίσες στην πόλη της Θεσσαλονίκης, ενώ αναρτήθηκαν πανό στη Ροτόντα και στην Καμάρα. Στον χώρο της εκδήλωσης υπήρχε έκθεση με αφίσες της εποχής, έκθεση φωτογραφίας καθώς και τραπεζάκι με αναρχικά έντυπα.
Η εκδήλωση ξεκίνησε στις 7:15 το απόγευμα με την προβολή ενός βίντεο παρουσίασης των γεγονότων διαρκείας 40 λεπτών. Ακολούθησε συζήτηση μέχρι τις 10:30 περίπου το βράδυ.
Η εκδήλωση διοργανώθηκε από τις ομάδες: Συσπείρωση Αναρχικών, Σύντροφοι για την Αναρχική Απελευθερωτική Δράση, Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας καθώς και από συντρόφισσες/συντρόφους.







ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ *ΕΧΘΡΟΙ*

*«Μπορούν να βουβάνουν το τύμπανο
και μπορούν να λύσουν
τις χορδές της λύρας,
αλλά δε μπορούν
να διατάξουν τα πουλιά
να σταματήσουν το τραγούδι»*





